

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Setè període



Sèrie P - Número 99

Dimecres, 16 d'octubre de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 66, primera reunió

Í N D E X

Debat general

sobre la sinistralitat laboral (tram. 255-00009/06) (p. 3)

Salutació

a una delegació del Govern de la República de Cuba (p. 17)

Debat general

sobre la sinistralitat laboral (tram. 255-00009/06) (continuació) (p. 17)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 66.1

La sessió s'obre a les onze del matí i sis minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament i els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria, Comerç i Turisme, de Medi Ambient, d'Interior i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat general sobre la sinistralitat laboral (tram. 255-00009/06). Més d'una quarta part dels diputats pertanyents al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

El president

S'obre la sessió.

Debat general sobre la sinistralitat laboral (tram. 255-00009/06)

Aquesta sessió té un únic punt de l'ordre del dia, que és el debat general sobre la sinistralitat laboral; es regeix pels articles 123 i 124 del Reglament, i en nom del Govern té la paraula el conseller de Treball, l'honorable senyor Lluís Franco.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la seguretat i la salut en el treball és responsabilitat de tots; en primer lloc de les empreses, en segon lloc dels treballadors, en tercer lloc dels representants dels uns i els altres, en quart lloc de les administracions i, en resum, del conjunt de la societat. I la seguretat i salut en el treball ha estat, és i serà una prioritat per al Govern de la Generalitat.

La situació de la sinistralitat laboral a Catalunya és un tema que, des del Govern de la Generalitat, ens preocupa i hi actuem des del primer dia. Els posaré un exemple. Al cap de vint-i-quatre hores d'haver estat nomenat el Govern, vaig fer unes declaracions als mitjans de comunicació en el marc d'un acte públic en què ja manifestava que s'havia d'actuar amb contundència en aquesta qüestió.

Encara no feia dos mesos d'aquestes declaracions, és a dir, al cap de dos mesos de l'inici de la legislatura, vaig presentar als agents socials, en el si del Consell Català de la Seguretat i Salut Laboral, el Pla de seguretat i salut en el treball.

Ho vaig ratificar en aquesta mateixa cambra quan vaig presentar les línies estratègiques del Departament per a la legislatura, i on la generalització de la cultura preven-

tiva i l'assoliment d'entorns laborals segurs i saludables esdevenien prioritaris.

I, fins al dia d'avui, he de referir-me també a la compareixença a petició pròpia a la Comissió de Política Social per informar sobre la sinistralitat laboral el passat 19 de setembre en què vaig explicar i analitzar la situació. També hi vaig exposar les accions en l'àmbit de la seguretat i salut laboral que el Departament de Treball ha realitzat al llarg de la legislatura i les nostres línies de futur.

Portem a terme una política, des de fa molts de temps, rigorosa i contundent, clara i determinada en tots els àmbits en què podem incidir. I ho fem pensant en les persones i en les famílies, perquè són les que pateixen les conseqüències dels accidents i de les malalties laborals, és a dir, resulten els grans perjudicats, són les víctimes.

La nostra visió del que ha de ser el mercat laboral de Catalunya no s'acaba únicament a afavorir que la gent tingui feina, sinó que sigui de qualitat. I, en aquest sentit, quan em refereixo al terme «qualitat», no ho faig només pensant en els tipus de contracte i les condicions laborals, sinó sobretot en la seguretat i salut en el lloc de treball.

Doncs, bé, com vostès ja saben, si hem de fer un balanç d'aquest mercat laboral, l'evolució del mercat laboral català en els últims anys està sent positiva. Mai no hi ha hagut tanta gent ocupada, amb feina, a Catalunya com ara, ja que en aquest punt ens trobem per sobre de les taxes europees. I també ha augmentat el nombre de treballadors amb contracte indefinit. Però per complementar aquest balanç, també és imprescindible tenir en compte la seguretat i la salut en el treball.

Encara que durant la meua darrera compareixença en aquesta cambra vaig exposar i matisar extensament la situació i les dades de la sinistralitat laboral a Catalunya, m'agradaria tornar a fer-los algunes referències al respecte, apuntant prèviament que aquestes xifres ens preocupen i que hem d'invertir totes les nostres energies i esforços per tal de millorar-les, per bé que a hores d'ara, durant aquesta legislatura, aquestes xifres s'estan lleugerament reduint.

Si analitzem l'evolució de l'índex d'incidència interanual, és a dir, tenint en compte la població ocupada, i comparem els índexs corresponents a Catalunya el quart trimestre del 99 amb els actuals, observem que: en els accidents lleus, el quart trimestre de 1999, era, l'índex, del 81,44, actualment és del 77,8; en els accidents greus, el quart trimestre del 99 era del 79,96, actualment del 74,54, i en els accidents mortals, el quart trimestre del 99 era del 8,64, i actualment és del 7,26.

A més a més, pel que fa als accidents greus i mortals, els seus índexs d'incidència en els anys 2000 i 2001 són els més baixos dels últims dinou anys. De tota manera, totes aquestes xifres ens preocupen greument; de fet, una única mort per si mateixa ja ens preocupa.

Però jo no vull entrar en aquest discurs de les xifres, perquè el que ens importa són les persones. En canvi, del que penso que s'ha de tractar és, d'una banda, de les seves causes, per què es produeixen els accidents, i, de

l'altra, de qui són les responsabilitats, i les actuacions a realitzar.

Doncs, bé, un cop dit això, hem de reflexionar sobre quina és la causalitat dels accidents de treball, encara que tots som conscients que hi ha una multiplicitat de factors que hi poden incidir, en la qüestió; vull dir que n'hi ha moltes, variades i diverses.

Ara bé, en darrera instància totes poden quedar resumides en la manca d'una autèntica cultura preventiva; una manca de cultura preventiva, per exemple, tant dels empresaris, els quals massa vegades no adopten totes les mesures que es requereixen en cada cas, com dels treballadors, els quals, en ocasions, no acaben de demostrar tot el grau de consciència que cal a l'hora d'adoptar les mesures preventives adients en el seu lloc de treball. D'aquesta manera s'acaba amb uns comportaments que podríem dir que són de risc.

De tota manera, reitero a la cambra que el nostre objectiu, del Govern, és que no haguem de lamentar cap accident com a conseqüència que prèviament no s'hagin pres totes i cadascuna de les mesures necessàries.

Doncs, bé, en compliment del compromís que vaig adquirir el passat mes d'agost, hem elaborat un estudi dels accidents mortals a Catalunya per determinar-ne les causes. Aquest és un estudi complementari a la tasca que s'està portant a terme amb l'elaboració del Llibre blanc de la prevenció de riscos laborals a Catalunya, que es realitza amb col·laboració d'una universitat catalana. Així mateix, suposa igualment un complement per a l'Anuari de la sinistralitat laboral a Catalunya, que s'elabora cada any, i del qual ja disposem de la versió tancada i publicada de l'any 2001. En aquest Anuari hi consta l'anàlisi estadística exhaustiva dels accidents de treball, de les malalties professionals amb baixa, dels accidents *in itinere*; es tracta, conseqüentment, d'una eina fonamental sobre aquesta qüestió.

Amb relació a l'estudi dels accidents mortals cal dir, en primer lloc, que hem ampliat la nostra proposta inicial, que se circumscribia al 2002, a tots els sinistres mortals succeïts des de gener de 1999.

Pel que fa a la majoria d'accidents de treball, no hi ha una única causa que expliqui el cas; habitualment n'hi conflueixen unes quantes. Amb tot, cal advertir també que s'observa una certa preponderància d'algunes d'aquestes sobre les altres.

Les dades que esmentaré a continuació es refereixen a aquestes causes principals. En primer lloc, s'aprecia que un 30% són accidents de trànsit durant la jornada laboral. Un 28% corresponen a morts que es deuen a causes naturals. Aquests dos percentatges ens indiquen que més de la meitat dels accidents es produeix o bé per accident de trànsit o bé per mort natural.

Hi ha una tercera tipologia de sinistres mortals en el treball que correspon als que es produeixen mentre la víctima realitza la feina en el centre de treball.

Quant a les causes d'aquest darrer tipus d'accidents, és a dir, dels mortals en els centres de treball, són les següents. Mètodes inadequats: la causa d'un 11% dels accidents de treball té a veure amb errades i deficiències en l'organització del treball, sigui pel que fa a la tas-

ca en si, sigui pel que fa a defectes en metodologies de treball o de gestió. Equips o instal·lacions defectuoses: la causa del 10% d'aquests accidents que s'han estudiat es pot atribuir a deficiències en els equips de treball, en les màquines, i en instal·lacions, ja sigui en el seu origen o provocades per la seva utilització. Tercer, sense mesures de prevenció o insuficients: en un 8% dels casos d'accidents mortals investigats, la causa principal es pot atribuir a deficiències en els llocs de treball, ja sigui per les condicions com es fa o bé per qüestions com presència de determinats agents físics, etcètera, que no hi haurien de ser, etcètera. Comportaments insegurs i inadequats per part dels treballadors: en el 7% dels accidents de treball, els sinistres es deuen a causes relatives a factors individuals amb relació a l'incompliment d'ordres, anul·lació de dispositius o no-utilització d'equips de protecció individual d'ús obligatori. Sense causa tècnica: en el 3% dels accidents no s'ha determinat cap causa sobre la qual es pugui intervenir en darrer terme. I després tindríem un 3% dels casos on la investigació no ha pogut aportar les dades suficients per elaborar, si més no, quina és la hipòtesi principal d'explicació.

D'aquestes causes es dedueixen, entre d'altres, incompliments per part de les empreses, eh?, i també comportaments inadequats per part dels empresaris i dels treballadors. Per això des del Departament de Treball donem tanta importància a les mesures que estem duent a terme en matèria de formació, prevenció, assessorament, vigilància, control i sanció.

A tall de síntesi de les dades que he mostrat d'aquest estudi –que, ho reitero, és des de l'any 99 fins a l'agost del 2002, tenint en compte els accidents mortals–, de les dades anteriors es desprèn que el 30% dels accidents es produeix en allò que s'anomena «de trànsit durant la jornada laboral». En segon lloc, destaquem els accidents deguts a morts naturals, 28%. En tercer terme, si sumem els altres percentatges que he dit, un 29% dels accidents mortals que es produeixen a Catalunya es poden atribuir a l'incompliment de la normativa vigent per part de l'empresa, en diversos ordres. I hi ha un 7% d'aquesta mena de sinistres que són atribuïbles directament a comportaments inadequats per part dels treballadors.

Adicionalment, penso que a hores d'ara tothom admet que la sinistralitat laboral afecta més uns sectors que no d'altres. De fet, si analitzem els índexs d'incidència interanual del total d'accidents, observem que a Catalunya la construcció i l'agricultura tenen uns índexs superiors a la indústria i als serveis. No em sembla sobrer remarcar que tots els índexs que ens serveixen d'indicador s'han reduït lleugerament, excepte el del sector dels serveis, que ha romàs relativament constant. Per tot això, el Departament insisteix, ara per ara, en els programes que adreça especialment a la construcció i a l'àmbit de l'agricultura.

Una altra qüestió sobre la qual avui hi ha un debat obert rau en la relació que és possible establir entre la sinistralitat i els tipus de contracte laboral. En aquest sentit, cal tenir en compte que en aquests moments l'índex d'incidència per contracte eventual és força superior a l'índex d'incidència per un contracte fix. Per això ma-

teix cal subratllar fins a quin punt és positiva l'evolució que està experimentant el mercat laboral català en aquest àmbit. Ara mateix, 77 de cada 100 treballadors catalans disposen d'un contracte indefinit. De fet, a Catalunya, durant els darrers set anys, el percentatge de treballadors assalariats amb contracte laboral indefinit ha augmentat notablement.

Per mitjà de l'explotació de les dades que s'ofereix a l'Observatori del Mercat de Treball, i seguint les instruccions del Departament, d'acord amb la programació que vam configurar per al 2002, la Inspecció està investigant les empreses que mostren més rotacions en els contractes dels seus treballadors. L'objectiu d'aquestes investigacions és analitzar si aquesta contractació s'ajusta a la legalitat vigent. Durant els vuit primers mesos d'enguany, s'han detectat 2.644 casos de contractes de treball irregular, la qual cosa ha implicat la realització de 437 actes i sancions.

Per acabar de centrar aquest tema, caldria introduir un darrer factor que pot influir en la sinistralitat, que és l'organització del treball.

Per tot aquest conjunt de factors, és a dir, per aquest seguit de motius o per totes les característiques que els he anat apuntant al llarg de la meua intervenció, crec sincerament que no ens podem permetre el luxe de perdre l'oportunitat d'incloure la prevenció dels riscos laborals no només en el conjunt de les polítiques, sinó també en el conjunt dels acords i de la negociació col·lectiva d'una forma eficaç. I tinc la ferma esperança que en aquest punt estarem tots d'acord.

En darrera instància, cal esmentar d'altres circumstàncies que poden influir negativament en la sinistralitat laboral i que no responen a incorreccions tècniques o a incompliments de la normativa en sentit estricte, si bé en alguns casos sí que determinen altres incompliments en matèria que no és pròpiament la seguretat i la salut en el treball. Parlo de factors que poden perjudicar la seguretat i la salut dels treballadors derivats dels horaris, dels torns, la temporalitat contractual, els sistemes de treball, etcètera.

Tampoc no és menys cert que un mal ús de la subcontractació en cadena pot generar riscos addicionals, a causa, bàsicament, d'una gairebé nul·la integració d'aquestes empreses en el conjunt de l'estructura preventiva de l'entorn laboral en què operem, la qual cosa impedeix un control real sobre els seus procediments, sobre els mètodes de treball i, en darrera instància, sobre la seguretat i la salut.

Val a dir que, fonamentalment, la reducció dels accidents, l'aconseguirem quan des de totes les parts implicades, des de tots els llocs i en tots els casos, s'actui conseqüentment amb responsabilitat.

Com veuen, la prevenció de riscos laborals és una responsabilitat –i ho he dit al començament– de tothom: de les empreses, dels treballadors, dels sindicats i les patronals, de les administracions i, en darrera instància, del conjunt de la societat. Ara bé, cadascú té les seves responsabilitats.

En primer lloc, com he dit, les empreses tenen el deure de garantir als treballadors una protecció eficaç en matèria de seguretat i salut en el treball i de complir to-

tes les obligacions que estableix la normativa sobre la prevenció de riscos. I, en concret –i també és molt important–, els fabricants tenen l'obligació d'assegurar que la maquinària i els estris de treball no representin cap perill per als treballadors.

En aquest sentit, les empreses han de dur a terme la prevenció de riscos laborals mitjançant l'adopció de totes les mesures necessàries per a la protecció de la seguretat i salut dels treballadors; han de formar els treballadors, tant des del nivell teòric com des del vessant pràctic; han de donar les instruccions precises per tal que el treball es desenvolupi d'una manera adequada, i han de sancionar els treballadors que incompleixin les normes. A més a més, hem de tenir present que per a les empreses la prevenció de riscos no ha de significar un cost, sinó una inversió de futur, perquè ho és.

En segon lloc, els treballadors tenen el dret a rebre una protecció eficaç, però també tenen l'obligació de col·laborar i complementar les accions de l'empresari en aquesta matèria, i particularment, entre d'altres, l'obligació de fer servir correctament els equips de protecció, d'utilitzar bé les màquines i els materials i de no deixar fora de funcionament els dispositius de seguretat.

En tercer lloc, he esmentat els sindicats i la patronal. Han d'exigir comportaments segurs als seus afiliats.

En quart lloc, he citat les administracions públiques, que han de promoure la prevenció, l'assessorament tècnic, la vigilància i el control del compliment de la normativa de prevenció de riscos laborals, aplicant les accions amb contundència, cadascú dins del seu àmbit.

L'Administració central té, per exemple, responsabilitats legislatives o la responsabilitat, ara per ara, de dotar el Cos d'Inspectors de Treball dels recursos humans i materials necessaris perquè desenvolupin correctament la tasca que els ha estat assignada. Hem reclamat la seva transferència al Govern de la Generalitat de Catalunya. Entenem que el Cos d'Inspectors fa una molt bona feina, però s'ha de reconèixer que resulta prou insuficient, i per aquest motiu reclamem que s'incrementi d'una manera ostensible el nombre d'inspectors.

A l'Estat espanyol, segons la Memòria de la Inspecció de l'any 2000 –la darrera a què hem tingut accés, per publicació–, hi ha únicament 787 inspectors de treball, i a Catalunya es disposa només de 106 inspectors. El resultat és que, amb dades del mes d'agost d'enguany, hi ha un inspector per cada 1.803 centres de cotització a la Seguretat Social a l'Estat, i un inspector per cada 2.399 centres a Catalunya.

Acabada la reflexió sobre la responsabilitat de l'Administració central, els parlaré ara mateix de la responsabilitat del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres tenim una responsabilitat i l'exercim: vigilem i sancionem amb contundència els incompliments de la normativa laboral, facilitem l'assessorament necessari a tothom que ens ho demana, promovem en tots els àmbits la prevenció i planifiquem acuradament i anticipadament totes les nostres accions.

El Govern ha desplegat una política clara, decidida i contundent en matèria de prevenció de riscos laborals.

La nostra decisió política és explícita i s'articula seguint la línia d'allò que realitzen els principals països europeus en aquesta matèria. Es tracta d'una acció que té com a punt essencial la programació, perquè el Departament de Treball dissenya i executa amb tota la cura que cal les seves accions, i ho fa atenent les causes i els factors que influeixen en la sinistralitat, com ara els sectors i els tipus d'empresa.

Així, doncs, vull destacar que cada any hem programat les línies de treball de la Inspecció i les hem debatudes al Consell Català de Seguretat i Salut; des d'ara es discuteixen en el marc del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya. En aquest organisme, com vostès saben, vaig comparèixer ara fa un mes per tal d'explicar la situació i les accions del Departament en l'àmbit de la seguretat i la salut en el treball.

Tal i com ja he assenyalat, per aconseguir que la tasca de prevenció que correspon al Govern sigui encara més efectiva, l'acció del Departament es fonamenta en tres grans eixos. Aquests eixos són: primer, la sensibilització en la prevenció de riscos laborals per part dels empresaris, dels treballadors i del conjunt de la població, per mitjà de la promoció i la formació; segon, l'assessorament i l'estudi, i tercer, la vigilància i el control. L'acció del Departament en aquests àmbits compta, d'una banda, amb la participació dels centres de seguretat i salut i condicions en el treball, desplegats arreu de Catalunya, i de l'altra, amb la intervenció de la Inspecció de Treball.

Pel que fa més concretament als eixos que he exposat abans, començaré per l'àmbit de la promoció i la formació, que és la línia d'actuació més important per nosaltres i que té com a objectiu la creació d'una cultura preventiva sòlida, que haurà d'arribar als diversos estrats de la nostra societat. Per assolir aquest objectiu, cal la col·laboració dels treballadors, dels empresaris, de les associacions professionals, de les associacions implicades, i no exclusivament de les vinculades a l'àmbit laboral, i també de cadascuna de les administracions.

Aquesta línia, l'estem desenvolupant, però comptant amb una perspectiva a mitjà i llarg termini; representa un projecte de futur. El fet cert és, però, que tots plegats desitjaríem obtenir resultats més immediats. Per això apostem per implantar definitivament una cultura preventiva que assenti els fonaments d'una consciència social nova envers el problema. Únicament aconseguirem que no hi hagi cap accident de treball perquè no s'havien pres les mesures adients si, per mitjà de la formació i la promoció, fem extensiva aquesta cultura preventiva sobre la qual no em cansaré mai d'insistir. La prevenció és la línia més eficaç i és, per tant, la nostra línia.

Permetin-me que els en citi una mostra clara i ben recent, lligada amb el que pot ser continuar en l'àmbit de la promoció i de buscar quines són les aplicacions capdavanteres en el món. Avui mateix, hem inaugurat el Congrés Internacional Prevencat 2002; un congrés que, per cert, està organitzat des de fa un any i mig. Es tracta d'una trobada dels millors experts a nivell internacional en matèria de prevenció de riscos en el curs de la

qual es debaten els temes i les problemàtiques emergents i es divulgaran les darreres novetats i els darrers avenços.

Tal i com he assenyalat, la formació és fonamental per reduir accidents i ha de començar ja des de l'àmbit educatiu. La Generalitat l'ha dut a terme en la formació professional reglada, en la formació ocupacional, en el seu àmbit fins ara de la formació continua i des d'ara en l'àmbit de l'ensenyament.

Ja fa uns quants anys que van ser introduïdes a Catalunya les assignatures de prevenció de riscos en la formació professional. Pel que fa al curs actual, el 2002-2003, s'ha previst que aquesta formació arribi a més de 63.000 alumnes. A més a més, els cicles formatius de grau mitjà i superior dels sectors que demostren un major risc incorporen crèdits i continguts addicionals dedicats a la seguretat específica en el sector. A més a més, durant el proper curs, el 2003-2004, s'impartirà un nou cicle formatiu específic sobre prevenció; la titulació resultant serà de tècnic superior en prevenció de riscos professionals i capacitarà per intervenir en empreses de qualsevol sector desenvolupant les funcions de nivell intermedi en la matèria.

En l'àmbit de la formació ocupacional és obligatori que s'imparteixin assignatures de prevenció de riscos laborals en tots els cursos. A més a més, l'any 2002 s'estan realitzant, pel que fa a la formació ocupacional i al reciclatge, més de 230 cursos d'especialitat tècnica específics en prevenció de riscos laborals, amb la participació de més de 3.500 alumnes. Això vol dir que hi haurà un increment d'un 20% d'aquests respecte a l'any anterior.

Ja que de vegades es parla també de recursos..., només per a aquestes accions de formació ocupacional i reciclatge, i només el Departament de Treball..., destina exclusivament més de 3.200.000 euros enguany.

I enguany fem un pas més endavant: estendre la prevenció a l'ensenyament. La cultura preventiva en general, i concretament la de prevenció de riscos laborals, serà present des d'aquests curs en els programes educatius actuals de l'ensenyament primari, secundari obligatori i batxillerat. Justament, el segon cicle d'educació secundària obligatòria presenta un crèdit optatiu que s'anomena Entrada al món laboral, el contingut curricular del qual ja contempla aquests aspectes.

Finalment, pel que fa a la formació, vull deixar ben clar que tota aquesta pila d'eines i recursos que he esmentat no exoneren ni substitueixen la responsabilitat de l'empresa a l'hora de formar els seus treballadors, ans al contrari, aquesta formació en el lloc de treball s'ha de continuar fent, i continua resultant cabdal.

L'altre aspecte d'aquest bloc de formació i de promoció són les accions de campanya en matèria de sensibilització. En aquesta línia, n'hem dissenyat –com vostès saben– diverses. Seguint dos criteris: el primer, les campanyes d'àmbit general, que tenen com a objectiu arribar al conjunt de la població; en aquest tipus de campanyes emprem mitjans de comunicació de tota mena, tots els que són possibles –televisió, ràdio, premsa... El segon, les campanyes específiques, adreçades a

sectors concrets, com, per exemple, l'agricultura o la construcció. En aquesta línia –com ja he assenyalat– considerem imprescindible utilitzar tots els mitjans de difusió que ens trobem al nostre abast per transmetre aquesta cultura, adreçada a tota la població o a determinats segments, començant també per la gent més jove, i d'una manera divulgativa.

En el vessant de la difusió, estem realitzant un ampli ventall d'accions per fer arribar als ciutadans de Catalunya la informació respecte a la prevenció de riscos, completant-ho amb materials com ara els que qualsevol de vostès puguin tenir presents. I ho fem posant un èmfasi especial –i ho reitero– en aquests sectors que, tal i com he dit, tenen uns índexs de sinistralitat més elevats, sobretot l'agricultura i la construcció.

No m'estendré, perquè hi han molts exemples..., però sí dos per il·lustrar-ho. En l'àmbit de la construcció, aquest any hem fet la difusió de 31.000 vídeos a totes les empreses de la construcció de Catalunya sobre com s'ha de fer la seguretat i la salut en el treball.

I en el cas de l'agricultura, els citaré altres exemples, en podria citar molts, però un és, per exemple, introduir no només la conscienciació, sinó també el finançament en el que és l'àmbit de les estructures antibolcada de la maquinària agrícola.

Aquest és el primer bloc de què volia parlar: promoció i formació, i és l'àmbit fonamental si volem aconseguir entorns segurs i saludables.

Tot seguit parlaré sobre l'assessorament. S'assessora i informa empresaris i treballadors. Per poder assessorar-los amb la màxima eficàcia possible, d'una banda, impulsem –com ja hem vist– realització d'estudis i el desplegament de diverses línies d'investigació. D'altra banda, s'impulsa i es participa en meses de diàleg amb els agents socials, concretament a àmbits com la construcció o la indústria de la carn, i en comissions que s'han constituït, com l'assessorament que es fa en l'àmbit de les infraestructures del Fòrum 2004.

I hem parlat de sectors, en l'assessorament, i també s'assessora en riscos concrets; riscos, com és el cas de l'amiant. I, com vostès saben, dins d'aquest assessorament, el Departament de Treball, des de fa molt de temps, té una guia d'avaluació de riscos per a les petites i mitjanes empreses. I en el futur aquesta guia s'ampliarà per tal d'actualitzar-la amb la situació present, la situació emergent del mercat laboral amb l'avaluació acurada dels riscos ergonòmics i psicosocials.

Hi ha un tercer eix o un tercer bloc que conforma el nostre ventall d'actuacions: és el de la vigilància i el control. Insistim en la vigilància no perquè sigui l'instrument més eficaç a mitjà i llarg termini, sinó perquè també és necessari. I és necessari ara, i ho continuarem sent en el futur.

Amb relació a aquest punt, cal destacar, per veure el grau d'implicació i el grau de vigilància i control exhaustiu i contundent que es fa, una sèrie de dades. Des de l'inici de l'any 2000 fins a l'agost del 2002 s'han efectuat 51.479 visites, la qual cosa significa 72 visites per cada dia laboral. I això es fa –com he dit abans– amb els instruments de què es disposa. Això represen-

ta, per exemple, si agafem les dades del 99 respecte al 2001, aquesta reorganització i actuació contundent, un increment del 13,5% de les visites.

En l'àmbit de les sancions, des de l'inici de l'any 2000, quan es parlava del Pla de prevenció en seguretat i salut durant aquesta legislatura, fins a l'agost del 2002, s'han imposat un total de 14.285 sancions, cosa que vol dir 20 sancions diàries. I entre l'any 99 i el 2001, que està tancat, això representa un increment del 33,6%.

Quant a les paralitzacions, des de l'inici de l'any 2000 fins a l'agost del 2002, s'han produït un total de 520 paralitzacions d'empreses; això suposa tres paralitzacions cada quatre dies.

Convé esmentar també que s'han efectuat 84 comunicacions al ministeri fiscal des de l'inici de l'any 2000 fins a l'agost del 2002 per infraccions de les normes de prevenció de riscos laborals que posaven en perill greu la vida, la salut o la integritat dels treballadors.

Arribats a aquest punt, he de reiterar que les actuacions en general i les específiques es fan de manera programada, atenent elements com les activitats perilloses; l'alta sinistralitat; àmbits concrets, com pot ser un determinat sector, un determinat tipus d'empreses, etcètera. I d'aquestes jo destacaria les actuacions prioritàries. I una dada: aquesta programació, general i específica, representa el 97% de les accions del Departament de Treball i només resta un 3%, que són conseqüència de les denúncies.

Passaré a analitzar ara, de forma molt breu, alguns d'aquests programes d'acció prioritària, explicant perquè s'estableixen i les actuacions que ja han estat dutes a terme.

Primer. A Catalunya, a l'entorn d'un 2% de les empreses concentren el 48 total dels accidents. És per aquest raó que el Departament de Treball dedica un programa específic anomenat Programa d'alta accidentalitat. Les empreses, les seleccionem basant-nos en les dades, precisament, dels índexs de sinistralitat. Durant el primer semestre d'aquest any 2000, només en aquest programa, s'han realitzat 1.581 inspeccions a aquestes empreses.

Segon. La construcció té una problemàtica pròpia, que reverteix en la seguretat i salut, i un índex de sinistralitat que vostès coneixen. I per això el Departament de Treball també tenim un programa específic amb relació a la construcció; un programa que està fet des d'una òptica doble: la que correspon als riscos a les obres, és a dir, el seguiment i el compliment de les mesures de seguretat i salut dels treballadors que executen les obres, però conjuntament amb aquesta, la que es deriva del control de la gestió de l'organització, com ara les obligacions del promotor, del coordinador en fase d'execució, el seguiment dels llibres d'incidència i el seguiment de tot el que fa referència als plans de seguretat i salut per a cada obra. Durant els primers vuit mesos del 2002 s'han realitzat, només en aquest programa, 6.294 inspeccions. Com que després m'ho preguntaran, ja els avanço que s'han imposat 1.213 sancions i s'han paralitzat 100 empreses.

Tercer –d'aquests programes a què volia fer referència concreta. Un dels sectors en què la societat demostra un

major grau de sensibilització quant al compliment de les normatives laborals és el de les empreses de treball temporal, a les quals el Departament manté, també, una atenció específica mitjançant el Programa d'actuació sobre les empreses de treball temporal. Aquest programa, per exemple, durant aquest any, ha significat que durant vuit mesos en aquestes empreses o usuàries d'aquestes empreses s'han fet 514 inspeccions.

Hi ha un altre programa a què també voldria fer referència... –i no seré més extens en el conjunt, perquè el Departament té quaranta-dos programes específics–, però n'hi ha un altre a què també voldria fer referència: és el que té relació amb els serveis de prevenció aliens. I respecte d'aquests serveis, la nostra actuació es basa també en dos àmbits: d'una banda, les visites als mateixos serveis de prevenció aliens, i de l'altra, el que fem és anar a les empreses usuàries d'aquests serveis. En total, durant els primers vuit mesos del 2002, s'han realitzat 772 inspeccions i s'han imposat 35 sancions.

Ara bé, l'acció del Govern en matèria de seguretat i salut en el treball, que n'he posat alguns exemples i que mostra clarament com es fa de forma clara, rigorosa i contundent, no s'acaba aquí. I és per aquesta raó que marquem, conjuntament, en totes les actuacions a què he fet referència, un seguit d'accions addicionals que durem a terme els propers mesos.

En el vessant de la promoció i la formació. Ha quedat clar que s'impulsa en tots els àmbits, des d'aquest curs també en l'ensenyament primari i secundari, és a dir, l'apliquem des de l'ensenyament primari, passant per la formació professional reglada, continuant per la formació ocupacional, en l'àmbit en què fins ara podíem incidir de la formació contínua i en què ara podem incidir encara més amb el traspass. És a dir, apliquem i aplicarem la formació en matèria de seguretat i salut al llarg de tota la vida dels treballadors, i és més, no només des dels treballadors, sinó que l'aplicarem des de l'inici, des de l'escola.

Crearem també, i ho hem dit, un certificat d'excel·lència en la prevenció per a les empreses. I, aquest certificat d'excel·lència, reiterar una vegada més que és un certificat d'excel·lència per a aquelles empreses que van molt més enllà del que són totes i cadascuna de les seves obligacions.

En matèria d'assessorament i estudis. Exemples dels propers mesos en aquesta línia contínua de treball: finalitzarem la realització del Llibre blanc de prevenció de riscos laborals i també l'estudi de causalitat dels accidents de treball mortals des del 99 fins al 31 de desembre del 2002.

Pel que fa a la vigilància i al control. Incrementarem els recursos tècnics i humans. Ho hem dit: augmentarem en cinquanta el nombre de tècnics de centres de seguretat i condicions de salut en el treball. Aquests tècnics especialitzats en àrees concretes de la prevenció desenvoluparan tasques d'actuació sectorials i territorials. I continuarem reiterant les nostres reclamacions al Govern central.

Pel que fa a l'àmbit d'una lluita contínua contra el frau. En aquestes matèries he citat abans les dades de remissions al ministeri fiscal; continuarem, com a compli-

ment de les mesures anteriors, remetent al ministeri fiscal les infraccions que s'hagin detectat de les normes i que hagin posat en perill..., amb accidents o sense, en perill greu la vida, la salut o la integritat física dels treballadors.

També proposarem el desenvolupament legislatiu de l'article 24 de la Llei de prevenció de riscos laborals. Jo els proposo que aquesta temàtica esdevingui matèria de treball de la comissió d'estudi que s'ha de constituir en aquest Parlament.

Farem un seguiment de les grans obres; per exemple el tren de gran velocitat, obres del Fòrum 2004..., el conjunt de grans obres públiques que s'estan fent.

I, finalment, tot això ho farem des de la nostra política habitual de diàleg amb totes les parts implicades. Per posar-los un exemple recent: el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i el Departament de Treball, dins del que és aquesta línia contínua d'acords, fa pocs dies van signar un acord amb GISA i amb els sindicats. Aquest acord compromet els sindicats a col·laborar amb la Generalitat oferint assessorament en seguretat i salut de les obres públiques executades.

Catalunya ha estat des de sempre un país que cerca la qualitat i el progrés. En el segle XXI l'assoliment de la qualitat i del progrés requereix que ens impliquem plenament en la cultura de la seguretat i la salut en el treball i que la incorporem com un valor propi i irrenunciable de la nostra societat. El Govern, en l'àmbit de la seva responsabilitat, ho està fent.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

La sessió es reprendrà aquesta tarda a les quatre.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i per les lletrades Sra. Andreu i Fornós i Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Prossegueix ara el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció és el de major a menor, i el Grup de Convergència i Unió parlarà al final.

Per tant, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyor conseller, obrim aquest debat, a què finalment hem arribat... –i dic «finalment» perquè aquest, al nostre entendre, ha estat un debat no desitjat per vostès.

No estem aquí perquè aquest estiu els mitjans de comunicació hagin tret de polleguera un tema o un fet habitual i menor fruit de la sequera estiuenca; no estem aquí fruit d'una serp d'estiu dels mitjans de comunicació. Hem arribat aquí perquè el seu Govern s'ha vist sobrepassat per un desferment d'una major sensibilitat social sobre un problema que venien arrossegant, que no és nou, des de fa molt temps, i que vostès negaven i es neguen a reconèixer.

Parlant de reconèixer, li vull reconèixer personalment, a vostè, que la seva actitud durant la segona quinzena de juliol ha estat realment decisiva. El fet de no comparèixer, de no reunir-se amb els sindicats; el fet de tenir una actitud d'intentar escampar la boira i no agafar el toro per les banyes, ha estat profundament pedagògica, ha demostrat que vostès tenien responsabilitats i no les assumien, i ha fet que aquella situació s'aixequés a un nivell que és el que ha fet que avui estiguem discutint d'un fet que no és polític però té conseqüències i continguts polítics.

Les seves declaracions, les últimes, unes que jo li vaig sentir a vostè en una entrevista a Televisió de Catalunya, assenyalen –assenyalaven– que aquest debat parlamentari no es volia. I es deia que no es volia perquè no es podia abordar en un debat com aquest un problema com el de la sinistralitat, sinó que aquest debat es volia exclusivament per erosionar el Govern.

Aquestes declaracions, permeti que li digui, són una profunda equivocació. Si aquest Parlament no ha de debatre un fet tan greu i tan important com la pèrdua de vides humanes, de greus lesions de milers i milers de persones quan intenten guanyar-se la vida, digui'm vostè què ha de debatre aquest Parlament. Quan vostès intenten negar aquest debat, aquest debat parlamentari on el Ple pot prendre decisions després de debatre, quan ho fan, estan degradant la vida política però també estan menystenint aquest Parlament.

Amagar el fracàs de la seva política i de la seva ineficiència darrere d'un seguit de números i de xifres tampoc és una bona opció. És més, vostè ha dit: «No vull parlar de xifres, vull parlar de persones.» Miri, darrere de cada unitat, no de cada xifra, de cada unitat de les que estem parlant, hi ha una persona. Per tant, convé parlar de les xifres que reflecteixen quina és la situació de les persones.

Avui, conseller, perquè no se m'enfadi, no li ensenyaré la foto del conseller en cap pujat a una excavadora. Avui li ensenyaré la foto de Catalunya; la foto de Catalunya amb els accidents laborals des del 94 fins al 2001. Això és el que ha succeït a Catalunya: cada any..., no el 94 perquè és millor o pitjor, sinó cada any s'han incrementat el nombre d'accidents laborals amb baixa en hores de treball. Nombre d'accidents amb baixa la-

boral: ha crescut des del 94 un 33%, l'índex d'incidència, és a dir, el nombre de persones que s'acceden per cada mil persones assalariades i ocupades. Vostès fan servir com a denominador la població ocupada, no la població assalariada –vostès i el Ministeri de Treball; no és una cosa de vostès–; l'únic problema és que en el numerador –i això ens ho van ensenyar a matemàtiques– no posen els accidents dels autònoms, i aleshores el resultat, el quocient, és més baix.

En tot cas les tendències són les mateixes: l'any 94 es van produir a Catalunya 113.000 accidents de treball, 113.000 persones es van accidentar, 70 de cada 1.000 persones assalariades i ocupades; l'any 2001 se'n van accidentar 188.000, que són 94 persones per cada 1.000. Això significa un 33% més d'incidència.

Vostè va venir aquí el 14 de juny, a la Comissió de Política Social, i va dir: «És una prioritat d'aquest Govern lluitar contra la sinistralitat laboral.» I va rematar: «La salut laboral i l'obligada reducció de la sinistralitat esdevenen matèries prioritàries per al Govern de la Generalitat.» Avui ho ha tornat a dir. Aquestes són les declaracions i les seves promeses; la realitat ha estat la contrària. De veritat pensa que s'està fent tot el que es podia fer? O, de veritat, el que està succeint és allò que algú amb bona fe, un alt càrrec del seu Departament, va reconèixer els primers dies dels accidents, i va dir: «Si es produeixen aquests accidents és perquè no s'està fent tot el que caldria.»

Des que vostè està al capdavant de la Conselleria s'han produït, amb les dades tancades el juliol, 423 morts, 4.230 accidents greus i 479.000 accidents lleus, és a dir, quasi mig milió d'accidents –deixem de banda els 33.000 accidents *in itinere* i deixem de banda una sèrie d'incidents que no han produït baixa–; 500.000 accidents amb baixa en el període de la seva responsabilitat: 183.000 el 2000, el primer any sencer de responsabilitat com a conseller; 189.000 el 2001, segon any, i en els set primers mesos ja anem per 112.000.

Això vol dir que en el seu període s'ha empitjorat les ràtios de sinistralitat com a mínim en un 5% des del 99. I aquest últim any, set primers mesos, en set primers mesos, comparant períodes homogenis, els accidents mortals han crescut un 14%, és a dir, els 117 accidents mortals que s'han produït en els set primers mesos són un 14% més alt que els que es van produir el 2001, i els greus han incrementat un 5,9%, és a dir que els 1.043 accidents que s'han produït en els set primers mesos –greus– són un 5,9, quasi un 6% més dels que es van produir. En honor a la veritat li he de reconèixer que els accidents lleus en aquest període han baixat un 3,9; és veritat, però aquest és un període molt més dur que s'està produint.

Senyor conseller, vostè ens va dir, quan va entrar..., i es va fixar com a objectiu reduir els accidents laborals, i han pujat. Com és que encara no ha plantejat amb tota la fermesa, amb tota la claredat, per què s'ha produït aquesta situació? Per què intenta amagar el cap sota l'ala i negar l'evidència? Com és que no reconeix encara el problema? Com és que no reconeix la part de responsabilitat que li pugui correspondre en aquesta situació?

I miri, som conscients que aquest no és un problema exclusiu ni del seu Govern ni de Catalunya. Però es dóna la casualitat que estem un 15% per sobre en taxes d'incidència que el conjunt d'Espanya. I Espanya, en el seu conjunt, no és precisament un element punter; és més, fa tres anys estava en un 13%, índex per índex, d'incidència, i ara estem en el 15%.

És veritat..., i crec que no es podrà dir, i no seria bo que algú intentés plantejar l'aplicació d'aquella dita de «mal de muchos...», perquè en aquest tema, com diuen els sanitaris, «mal de muchos, epidemia general». No és una solució, és senzillament la constatació que el problema és molt més important i molt més gran. Negar la situació és el que els ha portat a no aprofundir en el coneixement de les seves causes. I si no les coneixen amb profunditat, com poden dirigir la política del Govern de la Generalitat en aquesta matèria?

Ara, després de vint anys de competències, o més, en prevenció de riscos laborals, avui ve i ens explica les dades provisionals d'un estudi sobre els accidents mortals en el seu període de gestió, de responsabilitat. Vint anys per tenir dades provisionals! Podríem haver anat una mica més de pressa.

Però no han fet encara, ni les tenen, ni tenen sistematitzat el seguiment de les causes que es troben darrere dels accidents laborals, i molt menys encara de les malalties professionals. Les causes, malgrat això, poden i són conegudes, i s'han posat en evidència en nombroses ocasions, entre altres, per l'Enquesta nacional de condicions del treball i pel conegut informe Duran. I les assenyalava amb quatre direccions: primera, a nombroses empreses no es compleix la normativa de seguretat i de salut; segona, en nombrosos casos les accions preventives que es fan a les empreses no són de qualitat ni incideixen directament en la millora de les condicions de treball i de salut; tercera, les polítiques públiques i els recursos són insuficients per tal de complir les seves funcions de vigilància, control i sanció, i quarta, l'impacte negatiu de la precarietat de l'ocupació, fonamentalment expressada en la temporalitat i la subcontractació en cadena, en les condicions de treball, en l'organització del treball i en la salut.

Aquestes són, al nostre entendre, les causes d'aquest tema: un no compliment generalitzat de la Llei ni de les normes. Suposo que vostè és coneixedor que un 50% de les empreses entre 6 i 49 treballadors no tenen delegat de prevenció, i que un 9% de les de més de 50 tampoc tenen comitè de seguretat i salut; que un 23% de les empreses no tenen cap modalitat preventiva; que un 47% de les empreses no efectuen reconeixements mèdics; que en un 65% de les empreses no assisteixen, els seus treballadors, a cursos de formació sobre salut i prevenció; que un 70% de les empreses no han fet cap avaluació de riscos. I la responsabilitat de la vigilància i el control i de l'exigència que això es compleixi és seva —és seva. Aquesta és la seva responsabilitat i aquesta és la situació que tenim en el nostre mercat laboral i aquesta és la realitat sobre la qual convé treballar.

L'actuació preventiva que es fa és més burocràtica que real. Si això, el 96 i el 97, quan va entrar en funciona-

ment la Llei, podia entendre's, a hores d'ara no es pot entendre. Ja no es pot admetre. Es fan massa plans d'avaluació de riscos laborals des dels despatxos, com a informes «quitamultas». A mi em recorden aquests primers cascos que portaven els nois i les noies joves, que eren uns cascos de joquei, per quan van sortir els cascos de conduir en moto, i que no els portaven ni lligats, només per dir que portaven un casc al cap. Es fan informes «quitamultas», que no serveixen per millorar les condicions laborals.

S'ha consolidat la idea, perquè no s'ha fet una pedagogia ni una intervenció directa, que conèixer i identificar els riscos és suficient. Aquesta és la primera condició per arreglar-ho, conèixer i identificar-los, però els únics riscos que han de permetre i s'han de mantenir en una empresa són aquells que no siguin eliminables. En canvi, fem l'informe, diem que hi ha un risc aquí i no fem absolutament res més en molts dels casos. Només s'han de mantenir els riscos que no es puguin eliminar.

La formació de les persones responsables de prevenció moltes vegades es compra conjuntament amb el llibre de formació a distància, que permet que al cap d'un temps li donin una titulació. Els serveis de prevenció aliens participen de la subhasta de preus, no de veure qui fa millor el treball, sinó de veure qui ofereix a l'empresa un cost més barat per complir l'apartat que ja tenen servei de prevenció aliè. La prestació del servei de prevenció per part de les mútues s'utilitza, moltes vegades, com un criteri comercial per guanyar clients, cotitzants, i no es verifica si les entitats acreditades com a serveis de prevenció estan complint el seu treball, i es trasllada la falta de responsabilitat als empresaris. I això, verificar el compliment de tots aquests incompliments, és la seva responsabilitat, perquè vostès són l'autoritat laboral i són el govern responsable en aquest tema.

Unes condicions de treball deficientes també són motiu i causa d'aquesta sinistralitat; el manteniment de formes de treball insalubres i perilloses per manca d'adequació de les maquinàries; els sistemes de treball, origen en molts casos de malalties i accidents; la utilització de maquinàries i d'estris realment en situació quasi de desguàs. No voldria més que posar un esment, sense voler incidir en moltes coses ni en molts accidents, en molts accidents puntuals, però tothom podem recordar, dissortadament, com la caiguda d'un helicòpter que era reciclat de la guerra del Vietnam va produir moltes morts; massa morts, a Catalunya, quan es verificava l'estat de les línies elèctriques.

Aquesta és una mala pràctica, que produeix uns resultats negatius i molt terribles per a moltes persones, l'existència d'un important parc del nostre teixit productiu que fa de la temporalitat i la precarietat un dels pilars de la seva estratègia de competitivitat. No és casual —no és casual— que estiguem tenint problemes al mateix temps d'alta sinistralitat i per una altra banda ens apareguin problemes on les empreses, per la seva estratègia empresarial, decideixen anar-se'n a buscar salaris més baixos i condicions més precàries. Aquest és un model de competitivitat que produeix aquestes actuacions, i s'ha de treballar conjuntament: la subcontractació en cadena, fonamentalment, però no exclusi-

vament, en la construcció, que fa que les condicions laborals es deteriorin.

Vostès, ara, són nouarribats o nouconvençuts que aquest tema s'ha d'abordar. Fa dos anys, en el Congrés de Diputats, una organització sindical, Comissions Obreres, va plantejar una iniciativa legislativa popular pel tema de la subcontractació. Vostès no li van donar suport. No la van votar en contra, però no li van donar suport.

Els propers dies, al Congrés de Diputats hi haurà una altra iniciativa legislativa popular, per l'estabilitat i la seguretat en l'ocupació; aquesta vegada la presenta un altre sindicat. No demanin coses: «Comencem aquí a fer...» No, no: votin allà i convencin els seus socis que allò s'ha d'acceptar, i començarem a desplegar l'article 24 de la Llei de prevenció de riscos laborals; de la Llei de prevenció de riscos laborals, l'article 24, i altres mesures que aniran a millorar aquesta situació. Si no ho fan, permetin-me que els digui que és aquelles coses d'expressió aquí, perquè ara toca, però després poca cosa més.

Uns ritmes i uns sistemes d'organització del treball generadors d'estrès i d'inseguretat laboral, font de malalties psicosocials que apareixen com a nova font de problemes i conflictes de la salut. Unes relacions laborals basades encara en una concepció autoritària, que genera en alguns casos conflictivitat laboral, però en uns altres danys a la salut. Recordem que en aquests moments s'estan produint als tribunals de Catalunya les primeres sentències per l'assetjament moral en el lloc de treball, que és el perjudici de la salut de les persones per unes pràctiques de direcció inadequades i de persecució laboral.

Les relacions laborals, vetllar per aquests temes, comprovar que la maquinària sigui la correcta, en el compliment de tots aquests elements, també el Govern té la seva responsabilitat. Hi ha una insuficiència de recursos humans, tècnics i econòmics destinats a l'objectiu de reduir la sinistralitat. La insuficiència de dotació de membres del Cos de la Inspecció de Treball no és un problema generat actualment; és un problema històric. Però, en tot cas, aquesta és una dada més que ha tingut damunt de la taula durant molt de temps aquest Govern; no la pot acabar de descobrir ara que estreny la sabata. És una dada històrica de fa molt temps, que es transforma al mateix temps en un element, però també en una expressió d'allò que els correspon.

I uns migrats pressupostos públics i la no-aportació, el no-convenciment, la incapacitat de fer que les mútues d'accident participin també en aquests programes; mútues d'accident de treball que, per cert, senyor conseller, existeixen. És que aquest matí no les hem sentit —no les hem sentit—; no les ha nomenat ni una sola vegada, les mútues d'accident de treball. No tenen res a fer en el tema de la sinistralitat a Catalunya?

Una formació i informació insuficients en matèria de seguretat i de salut laboral; informació i formació insuficients dels responsables empresarials a l'empresa, dels treballadors i treballadores sobre els riscos i les mesures de seguretat en el lloc de treball, i de la societat en general, amb campanyes realment efectives.

Senyor conseller, vostè ha insistit que això és una responsabilitat de tothom, de tots. Li ho vaig dir a la compareixença que va fer a la Comissió i li ho torno a dir ara: en el tema i en relació amb la sinistralitat, hi ha tres categories de persones, d'organitzacions i d'entitats, en els temes de prevenció de la salut i de la seguretat en el treball. Hi ha una categoria que són els culpables, que són aquells que no compleixen la llei; hi ha una altra categoria que són els responsables, que no exigeixen el seu compliment, i hi ha una altra categoria que són les víctimes, que són els que pateixen l'actuació dels dos nuclis anteriors.

No és cert que tots en siguem responsables; fóra un sarcasme acabar exigint a les víctimes que assumeixin una part de culpa d'haver patit un accident de treball quan estaven treballant. No podem fer un *totum revolutum*, no podem establir un fals corporativisme, perquè cada grup —empresaris, treballadors, administracions—, cadascú té molt delimitades les seves responsabilitats; no són les mateixes. I, dintre de cada grup, n'hi ha uns que les compleixen i uns altres que no —n'hi ha uns que les compleixen i uns altres que no. Fer un discurs està bé com a missatge global, però no podem fer un *totum revolutum* on ara, com sempre succeeix en aquest país i amb aquest Govern, quan les coses van bé és mèrit meu, quan les coses van malament és responsabilitat de tots. No: fixem les responsabilitats de cadascú, perquè és la manera de començar a treballar amb eficàcia i resoldre els problemes; si no, anirem tots darrere la pilota, i el que més rebrem serà algun cop de peu al canell.

Mirin, vostès ens tenen acostumats a no assumir aquestes responsabilitats, i vostès, com a govern, en tenen, i en tenen moltes. En aquest tema, com en tants d'altres, el Govern t'és responsabilitat; no totes, és cert, però sí algunes de molt importants que voldríem assenyalar.

Té responsabilitats com a ocupador, com a empresari; són l'empresa més gran de Catalunya, amb més treballadors. I ha hagut de venir el Departament de Treball a fer-li un requeriment perquè complissin les normes de seguretat i higiene arran d'una denúncia de les organitzacions sindicals. El Govern, com a empresari, ha incomplert les normes i ha hagut de ser requerit a instàncies d'una organització sindical. Han reproduït tots els problemes que estan denunciant a les empreses, com si no fossin empresa també. En aquest sentit, dissortadament, són molt representatius de la realitat existent. Han sobrepassat tots els límits, i fins i tot han rebut un requeriment per part del Departament.

Li vaig dir ja a la Comissió que el desplegament dels sistemes i dels serveis tècnics de prevenció és profundament desigual; no tots els departaments estan funcionant igual. Mentre per dos mil treballadors el seu Departament té quinze tècnics de prevenció, el Departament de Justícia, que en té molts més i molt més centres i amb molts més riscos, com s'ha demostrat precisament en l'incendi d'un dels centres dedicats a la protecció de menors, en té cinc a tot Catalunya. No és un desplegament —ja no parlem d'Ensenyament, perquè aquest és un negociat en què els sindicats i la consellera tenen un contenciós històric des de fa molt temps.

Però és que, a més a més, hi han mancances importants pel que fa als plans de prevenció de les instal·lacions de

la Generalitat, els d'evacuació, els d'emergència, a la participació i consulta dels delegats de prevenció, a la formació i informació al personal de la Generalitat. Vostès, com a empresaris, també tenen una actuació que convé canviar.

També són un dels licitadors i contractadors més importants de Catalunya. I és veritat que el divendres van arribar a un acord per plantejar el tema... –un acord repetint l'experiència que ja s'havia produït el mes anterior, amb quatre ajuntaments de la província de Barcelona–, a un acord per buscar la col·laboració dels sindicats en el control o en el seguiment de l'obra pública. Però jo els diria dues coses: primer, no tan sols a l'obra pública de GISA i de Regsa, i segon, no tan sols a l'obra pública; si ho fem de veritat, ens haurem de plantejar que això pugui ser extensiu a tota la contractació que la Generalitat fa. I això és possible fer-ho, i tindran demà una proposta per poder fer-ho i aprofitar les possibilitats legislatives que tenim perquè, almenys pel que respecta al sector públic, la Llei d'acompanyament de pressupostos d'enguany comporti aquesta mesura amb rang de llei. Tenen capacitats legislatives no aprovades; ho poden fer, i els ho proposarem.

Tenen responsabilitats també com a autoritat laboral. Al nostre entendre, no han dirigit adequadament la Inspecció de Treball, no han renovat la forma de treballar, incorporant la nova cultura de prevenció a la gestió de les responsabilitats, reorganitzant l'activitat de vigilància i control del compliment vers el compliment de les obligacions preventives de la Llei. Han confós els fins amb els mitjans, les visites amb la prevenció, els programes amb els objectius. I així, doncs, per exemple, encara tenen un sistema retributiu on el que es prima de l'acció dels inspectors és que facin visites, no el resultat últim que es produeix. Segueix comptant la gestió amb dades quantitatives, sense avaluar l'evolució dels seus resultats en termes qualitius, i es parla de cinquanta mil visites, multes, etcètera.

Miri, la hiperactivitat sense direcció és doblement ineficient: malbarata recursos i crema les persones. S'han de fer servir números i objectius que permetin el contrast d'aquests temes. I miri, per posar-li un element a tenir en compte, en el mateix període de gestió seu hi han dos xifres que vostè em dirà quina és la que li sembla més representativa de la realitat: cinc-cents mil accidents amb baixa per cinquanta mil inspeccions. Ens hem de preocupar? L'element definitiu important és el nombre de visites que s'ha fet? O és com reduïm els cinc-cents mil accidents que s'han produït del 99 ençà? Aquest és l'element. No pot confondre els objectius amb els mitjans, i això és el que ha vingut fent de manera reiterada.

Ha fet també i ha permès una insuficiència de recursos. Amb el centre tècnic ara doblem el nombre de tècnics del Centre Tècnic de Seguretat, però, dissortadament, hem deixat perdre un conjunt de persones molt vàlides que han anat sortint durant tot aquest temps i que no hem reposat en moltes de les coses. No ha estat capaç de sumar les mútues d'accidents de treball, de les quals ni tan sols –li ho repeteixo– ha parlat. No ha aconseguit incrementar la consciència de la necessitat de la prevenció al si de les empreses, ja sigui per convenciment o

per pressió. Li ho vaig dir en la primera interpellació que es va produir en aquesta legislatura, que va ser sobre aquest tema: ha d'utilitzar adequadament les dos estratègies, el pal i la pastanaga.

Com a govern, ha deixat que els instruments tècnics s'anessin deteriorant, no ha invertit en formació per a la prevenció de riscos, ha reduït –i ho va reduir l'any passat– en mig milió d'euros el pressupost destinat a la prevenció de riscos –va passar de 3,16 milions d'euros el 2001 a 2,6 milions d'euros el 2002–, no ha aprofitat totes les seves capacitats legislatives, no ha coordinat els recursos de diferents departaments –i això es veu, senzillament, en el fet que, ara que s'ha constituït l'àmbit de seguretat i higiene dintre el Consell de Treball Econòmic i Social, dintre de la representació de la Generalitat, a diferència del que succeïa en el comitè de salut i seguretat, els representants de Sanitat no han trobat lloc per ubicar-se; i aquest també és un tema–, no vetlla perquè la formació assoleixi un nivell de qualitat, titulacions superiors i mitjanes, i per la incorporació en tots els àmbits educatius d'una formació teòrica i pràctica –teòrica i pràctica–; no és en els llibres on s'aprèn exclusivament la pràctica.

La seva política de prevenció en riscos laborals –permetin-me que els ho digui– ha fracassat, perquè van declarar com a objectiu que volien reduir la sinistralitat laboral i ha pujat, i no ara sinó des de fa temps. Ara volen estudiar les causes; perdonin que els ho digui, però ja és tard per a vostès, no els queda temps, se'ls ha acabat. Per més que estudiïn ja no aprovaran, perquè aquesta prova no és sols de coneixements sinó d'actituds. Amb aquest tema, la gent, els treballadors, els empresaris..., saben que tothom pot tenir una crisi, que a tothom li pot vindre una situació en què es necessiti una emergència, però el que resulta fonamental en aquestes situacions és l'actitud com s'aborda, i la seva actitud ha quedat clara: el Govern va a remolc dels esdeveniments, no pel davant...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rañé i Blasco

Acabo, senyor president. El... (*Pausa.*) Ara he perdut la línia..., ara torno... El Govern, d'alguna manera, el que fa és anar darrere dels esdeveniments, intenta lluitar contra els accidents, no a favor de la prevenció, que és un canvi substancial: vostès ja no governen la situació, la situació els governa a vostès.

Les ineficiències, les mancances de recursos, la falta de fermesa són l'expressió de la falta de voluntat política i de la seva incapacitat per fer-hi front, per això els reproverem. És molt probable que el seu pacte amb el Partit Popular els salvi momentàniament –avui han sortit unes enquestes que demostren que possiblement aquest salvament serà momentani només.

De vostès ja, sincerament, no esperem res, però els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya necessiten que s'actui, perquè aquest és un problema greu i profundament descontrolat. Per això demà els proposarem un seguit de propostes acotades en el temps que aborden

les causes que generen aquesta sinistralitat, només aquelles coses que es poden desenvolupar en més d'un any, que és el que els queda.

Res més. I moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, invitats, organitzacions sindicals, patronals, i tots aquells que avui ens acompanyen aquí per fer un debat que el nostre Grup considera un debat important, sentint aquest matí l'exposició del conseller del Govern de la Generalitat de Catalunya hom es preguntada si estàvem davant d'un debat estrictament tècnic o d'un debat polític; d'un debat que afectava les persones, d'un debat en què estàvem tractant problemes de les persones, d'un debat en què ens preocupem per què és el que està passant als catalans i a les catalanes que pateixen aquests accidents de treball.

El Grup Parlamentari Popular, i vostès ho saben molt bé, especialment el senyor conseller..., saben que ha estat una permanent preocupació d'aquest Grup l'accidentalitat laboral, la sinistralitat laboral. Saben que així ha estat des de l'any 99, i abans, hem presentat iniciatives, interpel·lacions, mocions, preguntes..., amb relació a un augment dels accidents de treball que ens preocupava per una raó molt important: perquè estem parlant, senyores i senyors diputats, que a Catalunya –i com molt bé deia, també, amb les dades absolutes, el diputat Rañé– des del 99 estem parlant de 423 vídues o vidus, persones, famílies, que s'han quedat sense el pare o la mare perquè han mort en accidents de treball.

Però a més també –molt breu, senyor conseller– hi han moltes persones amb accidents greus que han patit o estan patint una reducció de la seva capacitat de treball i estant amb una invalidesa permanent total, parcial o absoluta. Estem parlant d'un problema social, estem parlant d'un problema que afecta els catalans. I, la veritat, a mi m'agradaria que no solament es tractés com si això fossin dades, índexs, sinó que del que estem parlant és de persones que estan patint uns entorns no saludables, famílies que estan patint pèrdues, fills que estan perdent pares o mares, i, d'això, alguna responsabilitat n'haurà de tenir el Govern.

Quan l'escoltàvem aquest matí, i vostè deia que la lluita contra la sinistralitat laboral és una responsabilitat de tots..., i ho compartim, perquè la Llei 31/95 així ho diu, i la transposició de la normativa comunitària així ho diu, que és una responsabilitat de tots. Aquí, del que avui hem vingut a parlar en aquest debat monogràfic és de la responsabilitat que el Govern té a l'hora d'elaborar i executar una bona política de prevenció dels riscos laborals.

Vostè va recordar en la seva compareixença, i ha recordat avui també, que els empresaris –i així ho diu l'ar-

ticle 14 de la Llei 31/95– tenen la responsabilitat de garantir una feina, una activitat laboral segura i uns entorns saludables; tenen l'obligació d'informar, de formar i de generar entorns saludables al treballador, i el treballador té –segons també aquest article– el dret a rebre aquesta protecció eficaç.

Però, senyor conseller, avui venim aquí a analitzar la política del Govern. I a mi m'ha semblat –li ho dic amb tota cordialitat, amb tota sinceritat–, al nostre Grup ens ha semblat que vostè avui venia a presentar un balanç de l'activitat de govern. Ens ha explicat què ha estat fent el Govern, quines són les competències que té el Govern, què ha estat fent, i ens ha dit: «Seguirem fent en aquesta línia.»

Esperàvem més, senyor conseller. Li ho dic per una raó molt senzilla: els accidents de treball han pujat durant aquest estiu, i hem estat en una situació en la qual l'accidentalitat laboral ha provocat entre d'altres coses que s'hagués de reunir el conseller a l'agost amb els sindicats per tal de veure quines eren les mesures que podien contrarestar aquesta situació. És a dir, estava passant alguna cosa greu, senyor conseller, estava passant alguna cosa greu. Però és que escoltant-lo i sentint-lo aquest matí semblava que no havia estat així, semblava que, bé, fins i tot vostè ha arribat a dir que els accidents laborals ara s'han reduït més, gairebé, d'ençà de l'any 82 o 83 –en parlarem, d'això.

Nosaltres creiem i considerem que una política preventiva, senyor conseller... Vostè ha dit, i ho ha repetit aquí, en la compareixença: «El Govern de la Generalitat de Catalunya està fent una política clara, diàfana, contundent i rigorosa.» D'acord, les polítiques del Govern sempre han de ser clares; entenem que totes les polítiques públiques que s'estan gestionant amb recursos públics han de ser clares i transparents als ciutadans. «Rigorosa i contundent»; molt bé. Però sap el que li interessa al Grup Popular? Que sigui eficaç. No ha utilitzat aquesta paraula en cap moment. Al Grup Popular li interessa una política de prevenció eficaç. Sap, això, què vol dir, senyor conseller i membres d'aquesta cambra? Vol dir que el que ens interessa és la reducció dels accidents, el nombre d'accidents que disminueixi, que no hi hagin aquestes pèrdues en aquestes famílies catalanes, com avui hem dit aquí.

Vostè, a més, senyor conseller –i és la segona crítica que volíem fer-li–, no ha donat totes les dades. És com allò..., saben allò que es diu..., un pot explicar, doncs, que el got està mig ple o mig buit, cadascú ho pot explicar i segur que cadascú ho veu de la manera que ho considera o ho troba més adient. Vostè sembla que avui ha vist el got mig ple –mig ple. Li ho dic per la següent manera, perquè fins i tot a la compareixença, senyor conseller, vostè ens va donar més dades de les que ens ha donat avui; avui ens ha donat els índexs d'incidència, però és que en l'anterior compareixença vostè ens va donar les dades de termes absoluts.

I torno a no voler parlar de dades sinó de persones. A què m'estic referint? M'estic referint que es varen perdre, que es van morir 127 persones durant aquest any entre els mesos de gener i agost. I vostè sembla que se n'ha oblidat, aquest matí –sembla que se n'ha oblidat.

Jo he estat intentant repassar en el seu discurs..., potser ha estat errada d'aquesta diputada, però jo crec que en el seu discurs d'aquest matí no hi era –no hi era. Home, jo crec que això és el que ens preocupa, això és el que estem debatent aquí i això hauria d'haver estat el que el conseller hauria d'haver dit avui aquí.

Vostè què ens ha dit? –i a més agafo la fulla del seu mateix discurs, amb la qual cosa allò no té dubte. Ens parla de l'índex d'incidència interanual i ens diu, a més, incorporant el trimestre del setembre, que en el darrer trimestre del 99 estàvem amb un índex del 81,44, que ara l'hem baixat al 77,8, en accidents lleus; ens diu que en greus estàvem al 79,96, ara estem al 74,54, i en mortals, que estàvem al 8,64 i ara estem al 7,26. A més afegeix –paraules textuais del conseller–: «A més a més, pel que fa als accidents greus i mortals, els seus índexs d'incidència en els anys 2000 i 2001 són els més baixos dels últims dinou anys.»

De què estem parlant llavors aquí avui, senyor conseller? Pot ser que aquests índexs d'incidència, que aquests accidents per cada mil treballadors puguin ser els més baixos, però vostè sap que el Govern té un problema. El Govern té el problema sobre de la taula que els accidents mortals d'aquest any, d'aquest semestre fins a l'agost, han augmentat. I això vostè no ho ha dit. Aquestes paraules als catalans no ens serveixen; ens serveixen les mesures que vostè prendrà i que el Govern prendrà per reduir aquests accidents, aquestes persones que han mort, que no passi i que no sigui aquest creixement.

A més una altra cosa, senyor conseller –vostè, com que torna a oblidar-se dels termes absoluts–, l'any 2001 –i amb això li ho diré– el total d'accidents eren 116.592 i al 2002 eren 112.150; s'ha reduït el total, és ben cert: una reducció del 3,81. Però, en canvi, el que ens succeeix és que els lleus disminueixen però els greus i els mortals augmenten. Els greus i els mortals, senyor conseller, sap què vol dir? Són persones amb pensions d'invalidesa, persones que veuran reduïdes les seves capacitats adquisitives perquè no cobraran el mateix que estant en actiu i persones que han mort i que dissortadament no poden portar endavant una família.

A més vostè, senyor conseller, s'ha oblidat de dir una altra dada important amb relació al Govern de l'Estat, i és que malgrat que podem admetre que estiguem, doncs, en un índex d'incidència que està en descens total –encara que tinguem més accidents mortals–, escolti, estem per sobre de la taxa d'incidència a Espanya.

I, miri, un país com Catalunya, en què vostè sap que tenim en dos províncies, doncs, allò que se'n diu «l'atur tècnic», «la taxa d'atur tècnic», que podríem estar parlant de plena ocupació; un país que com vostè molt bé ha dit ha reduït en dotze punts la temporalitat i setanta-set catalans de cada cent tenen un contracte fix, doncs aquest país, aquesta Catalunya, té l'índex d'incidència d'accidentalitat per sobre de la mitjana espanyola. La veritat, a mi m'agradaria que no fos així i al nostre Grup també, senyor conseller –i al nostre Grup també–, però no és així, i això vostè s'ha oblidat de comentar-ho, poder ha estat un petit oblit, però s'ha oblidat de comentar-ho.

És ben cert que comunitats com Catalunya, com Madrid o com Andalusia, on hi ha –sobretot a Catalunya i a Madrid– una major activitat productiva i industrial, un major creixement econòmic i, per tant, una major població activa, es pot produir un corresponent augment de l'accidentalitat laboral. Però és que, escolti'm, analitzant les dades de les comunitats autònomes, ens trobem el següent. Ens trobem comunitats autònomes com Múrcia o com València que, malgrat estar per sobre de l'índex d'incidència estatal, han reduït el seu índex d'incidència; ens trobem comunitats com Castella-La Mancha que estan per sota d'aquest índex. Alguna cosa deuen estar fent millor que nosaltres, senyor conseller; probablement deuen estar fent alguna cosa millor que nosaltres.

I sobretot, miri, a mi és que m'agrada allò, emmirallar-nos en aquells que ho fan millor que nosaltres. I per exemple Astúries tenia un índex d'incidència del 19,13 el 99 i l'ha reduït a la meitat –i l'ha reduït a la meitat. No li parlaré de Balears, que, en canvi, l'ha doblat, però Astúries l'ha reduït a la meitat. A nosaltres ens agradaria que la línia en què anés el treball de la política preventiva del Govern fos aquesta i poguéssim estar parlant d'una reducció a la meitat de l'índex d'incidència a Catalunya. I vostè sap, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que no és així. A més, com molt bé li ha recordat el diputat Rañé, estem parlant d'unes polítiques en les quals porten una gestió de més de vint anys. No és ara. No és de nou.

Vostè va dir, en començar aquesta legislatura, que per al conseller de Treball era una prioritat la reducció de la sinistralitat laboral. Les dades que tenim no ens demostren el contrari. Però ara el que sí que ens agradaria és veure quines són les propostes que vostè ha portat avui aquí. Ha fet una anàlisi de les causes dels accidents –permeti'm que li digui que l'anàlisi també és el mateix que allò del got ple i del got buit–, ha passat vostè de puntetes per algunes altres qüestions que no ha comentat gaire.

Un 28% dels accidents en aquest estudi provisional –que ja li anticipo que el Grup Popular demanarà un estudi amb profunditat de les causes dels accidents laborals, com demanen els sindicats, com demanen la patronal, un estudi rigorós i seriós d'aquestes causes per poder lluitar contra la sinistralitat laboral–, un 28% són causes naturals. No ens diu quines causes, senyor conseller, no ens ho diu. Són cardiovasculars? Quines causes són aquestes causes naturals? Perquè la gent, encara que es mori en jornada laboral, té alguna causa, es mor d'alguna cosa. I estem de *mobbing*, estem parlant d'estrès laboral, estem parlant de patologies psicolaborals que incideixen i que, encara que ara actualment vostè em contestarà que no estan conceptuades com a enfermetats professionals, hem d'analitzar i hi ha de vostè destinar recursos, junt amb el Departament de Sanitat, per analitzar aquestes noves patologies laborals, per analitzar el que estem parlant, aquesta nova salut laboral.

Ho va dir la ministra quan va vindre aquí i a Madrid, en un acte va anticipar que es faria un conveni de col·laboració amb les comunitats autònomes per tal d'incentivar i impulsar els estudis sobre la salut laboral. Doncs,

vostè no ha dit res més. Ens ha dit el percentatge, que s'han mort aquests treballadors de causes naturals, res més.

El 30%, accidents de trànsit. Crec que ahir o abans d'ahir hi havia una manifestació a la Jonquera del sector, amb un sindicats, amb el sector del transport, perquè a Europa el sector del transport és el que majoritàriament més accidents té, fins i tot per davant de la construcció. Home, jo crec que algun estudi sobre l'avaluació dels riscos de la mobilitat en la jornada laboral l'hauríem de tenir en profunditat fet pel Departament, junt amb altres departaments.

Després vostè esmenta aquelles altres raons que es produeixen de causes d'accidents laborals. I hem parlat de l'informe Duran. A l'informe Duran el que se'ns diu..., la insuficiència de la política preventiva. No s'ha fet una bona política preventiva, hi ha una manca de política preventiva: no s'utilitzen les xarxes, no s'utilitzen les barreres, no s'utilitzen les baranes, sobretot en el sector de la construcció, i altres, ja narrades, en l'organització del treball. I això sí que li reconec: que vostè avui ha parlat de l'organització del treball, i ha dit que això, també, en la negociació col·lectiva s'ha d'incorporar. I és ben cert, perquè en la negociació col·lectiva, que ja s'hi està treballant, s'hi han d'incorporar aquests factors de l'organització del treball que incideixen en les causes de l'accidentalitat laboral.

Però nosaltres, senyor conseller, voldríem que vostè hagués donat una informació més acurada; més acurada en dos aspectes que ens preocupen: la relació de la temporalitat amb els accidents de treball, això que vostè va presentar com que el 60% de les persones que tenien contracte fix –60,52% que tenien contracte fix–, aquestes, que hi havia aquest índex d'incidència de sinistralitat, mentre que amb un contracte temporal l'índex gairebé es doblava, era del 152%. D'acord, moltes vegades sentim que hi ha allò de temporalitat lligat a sinistralitat, però el Grup Popular li demana més, senyor conseller; li demana, el Grup Popular, que aquesta temporalitat s'analitzi, i em digui vostè –em digui el Govern– si aquesta accidentalitat, lligada a temporalitat, es correspon a accidents lleus, accidents mortals, accidents greus. Aquest Informe, aquesta anàlisi és la que a nosaltres ens hauria agradat que vostè avui hagués presentat i hagués plantejat.

Li haig de dir, si més no, que, a banda dels comentaris que li estem fent, li haig de reconèixer un aspecte: tant vostè com el president de la Generalitat de Catalunya quan es va produir l'augment dels accidents laborals a l'agost van sortir immediatament demanant més inspectors, més vigilància, més control. Que no diem que hagi de ser així, perquè la Llei de prevenció de riscos ho estableix: les administracions laborals competents tenen competència en la vigilància i control. Però li vam reiterar una cosa, senyor conseller: el Partit Popular, més que la vigilància i el control, que s'ha de fer i que ens preocupa, el que volem és que es faci una bona política de prevenció, que la promoció, la sensibilització i l'assessorament siguin una política de prevenció consistent. I això, perdoni'm, que li ho puguem dir, no creiem que ara s'estigui duent a terme.

En canvi, avui vostè ho ha canviat. Ja no ho ha posat com a principal objectiu. Ha parlat primer de la cultura de la prevenció, ens ha parlat de les tasques de Govern de promoció i d'assessorament i ha deixat en darrera banda la vigilància. Doncs, escolti'm, es veu que allò que li vam dir el Grup Popular vostè ho va recollir i ho va traslladar, i això ens satisfà, perquè el que és més important que prioritzí el Govern de Catalunya és la cultura de la prevenció, que ara per ara no la tenim als nostres centres de treball de forma majoritària.

Vostè parla, quan parla dels tres eixos –que els passarem molt ràpidament–, parla de control i vigilància. I vostè ens diu tot un seguit de percentatges: s'han imposat el 33% de les sancions més, s'han incrementat les visites dels inspectors, s'ha incrementat gairebé des del 1996 un 275% de les visites. Ja ens sembla bé! Els inspectors de Treball han de fer la seva feina i són un cos de treball especialitzat, que li recordo que el Grup Popular va demanar amb una moció: especialització i sobretot formació específica per als inspectors de Treball, a part de demanar-li moltes altres coses que vostè ha anomenat aquest matí, però que no ha dit que li havíem demanat el Partit Popular. Bé, ja ens satisfà que s'ho apunti com a acció de Govern i que ho hàgim demanat nosaltres.

Però vostè diu totes les visites que fan. Van a molts llocs, fan moltes coses... Ja ens està bé, però, escolti'm, els inspectors què troben? Què troben? Quin és el resultat d'aquestes visites? Com les fan aquestes visites? Tenim avaluacions de riscos fetes a les empreses?, a les petites i mitjanes empreses que no tenen recursos? Tenim plans d'emergència? Tenim plans de seguretat i salut? Com estan els serveis de prevenció? Això vostè no ho ha dit, senyor conseller. Només ens ha dit –i amb això semblava una justificació– el nombre de les visites que s'estan fent.

I a més li diré un aspecte que tampoc vostè ha esmentat. S'han incrementat les sancions, i no ens ha dit la quantitat en què s'han incrementat aquestes sancions, sobretot aquelles que corresponen al recàrrec de prestacions del sistema de Seguretat Social. I sap vostè –sap vostè– que s'ha incrementat en gran mesura allò que ha recaptat el Govern de la Generalitat de Catalunya en concepte de sancions? Li avanço: el Partit Popular vol que, a part del que s'està fent i del que es recapta, com es fa a altres comunitats autònomes, com Canàries, es destini amb caràcter finalista a la promoció i a la prevenció de les polítiques de prevenció de les petites i mitjanes empreses. Nosaltres volem que, ja que els recursos del Departament de Treball són minvats, i considerem que són minvats perquè n'hauríem de tenir molts més, aquesta aportació d'aquests recursos d'aquesta recaptació es destini a les petites i mitjanes empreses.

Ens ha parlat vostè, també, senyor conseller, dels programes prioritaris: del d'alta accidentalitat, del programa de temporalitat, del programa del serveis de prevenció, dels programes de la construcció. I ens ha dit, doncs, el que s'està fent, les visites, etcètera. Tornem al mateix –tornem al mateix.

Si el 2% de les empreses catalanes concentren el 48% –que li ho vaig sentir a dir aquí, si no recordo..., als

primers mesos de l'any 2000, quan vostè presentava el Pla de seguretat—, aquest Grup segueix sense entendre com no se'ns diu què és el que succeeix amb aquest 2% d'empreses que concentren el 48%. Quines són les deficiències que tenen aquestes empreses? No fan les avaluacions? Els treballadors no compleixen les mesures de seguretat obligatòries? No hi han plans de prevenció? Els plans que fan les mútues són plans d'allò que se'n diuen fets gairebé comercialitzats, fent un sense tenir en compte els sectors? Jo, senyor conseller..., vostè té molts recursos, té molta informació, ens ho podia haver dit. Tampoc ens ho ha dit. Li ho dic, perquè això ens donarà la causa, i ens donarà una possible solució de com hem de lluitar contra l'accidentalitat laboral.

Aquí no val només el justificar-me per què he fet tantes visites en aquestes empreses d'alta accidentalitat. Val que vostè m'expliqui, i vostè expliqui en aquesta cambra, aquest 48% d'accidentalitat laboral, què és el que està incomplint, què és el que està fent malament? Perquè, si no comencem a entendre i a comprendre què és el que s'està fent malament, no ho podrem arreglar.

Vostè ha parlat, també, senyor conseller, de les ETT i d'un pla d'actuació de les ETT i de les empreses usuàries. També ens ha donat dades, però no ens ha dit què estan fent i quin tipus de contractació, com està sent la relació temporalitat, en la contractació de les ETT, amb els accidents de treball.

I després ha demanat la transferència de la inspecció i ha demanat l'augment dels inspectors. Vostè sap, senyor conseller, que el Partit Popular, tant amb el Govern de la Generalitat de Catalunya com amb el Govern a Madrid, hem forçat i hem imposat un acord. Li ho vaig dir a la compareixença, que nosaltres consideràvem que els inspectors de treball fóra bo que a Catalunya s'augmentessin; fóra bo perquè estan per sota dels índexs de creixement en relació amb altres comunitats autònomes, en gairebé dos punts. Doncs, bé, nosaltres sí que li podem i estem en condicions d'anunciar que s'ha arribat —i vostè això també ho sap, perquè ens ho podia haver dit— a aquest preacord, ja que tenim ple coneixement de les negociacions que ha estat tenint, i de la bona rebuda que ha estat tenint, amb el ministre i amb el subsecretari per tal d'augmentar substancialment el nombre d'inspectors entre finals d'aquest any i principis del vinent. Llavors, home, la cantarella de «no tenim inspectors, no arribem a totes les visites», quan aquest augment substancial s'hagi produït, no la podem tenir tan sovintejada. I el que haurem de tenir, senyor conseller, seran respostes i solucions eficaces als problemes i a les morts d'accidents de treball que tenim a Catalunya.

Ha parlat també, senyor conseller, i això es va parlar molt, el president de la Generalitat i vostè, fins i tot els empresaris es van jo crec que esverar una mica, va parlar que tot ho enviarien a la fiscalia, que aquells empresaris que tinguessin responsabilitats penals anirien a la fiscalia. Escolti'm, no reconeixien res que no hi hagués en la Llei de prevenció de riscos, i vostès ho saben, i evidentment, doncs, s'havien de remetre els casos a la fiscalia, els casos que calguin i que siguin necessaris. No havíem de generar ni intranquil·litat ni preocupació que no correspongués a la realitat.

Vostè ens diu que s'han remès a la fiscalia, durant l'any 2001, trenta casos i dinou en el primer semestre d'enguany. Doncs, nosaltres li demanem, senyor conseller, que faci un pla d'actuació amb el ministeri fiscal, amb la fiscalia a Catalunya, igual com s'arriben a aquests acords a nivell territorial, per tal d'implementar, coordinar i col·laborar amb el ministeri fiscal en tot allò que sigui la detecció de les possibles responsabilitats penals dels empresaris que incompleixin. I aquells que incompleixin i tinguin una responsabilitat penal hauran de justificar-la. Però faci vostè aquest pla d'actuació, faci una avaluació, i no solament declaracions als mitjans de comunicació d'allò que sabem que la llei ja pot fer.

Senyor conseller, nosaltres li demanem un pla d'acció immediata. Li ho varem demanar en el seu moment. Sé que la paraula pla de xoc sembla que no li agrada; no li agrada la paraula pla de xoc i, també, sembla que no li agrada al Govern, no?, doncs, perquè sempre podem tenir accidents laborals..., i aquest pla de xoc no, però un pla d'acció immediata sí.

I sap vostè un dels punts més importants? La formació continuada dels treballadors. Vostè ha passat també molt de puntetes per la formació professional. Ens ha parlat molt bé del que la formació professional reglada fa, dels mòduls que s'imparteixen, dels que fa l'ocupacional —que també són mòduls—, del que fa, fins i tot, l'ensenyament obligatori amb un altre mòdul, però, sap el que preocupa als empresaris? Que els seus treballadors tinguin una bona formació. Perquè això suposa que aquests treballadors tinguin responsabilitat de la seva seguretat, i això suposa que l'empresari i els treballadors i tota la societat en siguem beneficiats. I vostè, que jo sàpiga, té un bon pressupost de formació, de reciclatge.

I a més m'agrada, perquè avui vostè ha dit que amb les transferències del Forcem ho podem fer. Ja ens està bé que també amb els recursos que vinguin de Forcem, però recordi vostè que la sentència del Tribunal Constitucional els estableix «per a aquells plans d'àmbit de comunitat autònoma i formació continuada». No ho deixi vostè per al futur.

Tenim recursos a planta reciclatge. I sap què li planteja el Grup Popular? El Grup Popular li planteja que ja es va tractar i es va negociar als sindicats, i que la patronal, amb el Govern, negociïn un acord, un acord català de formació continuada dels treballadors de la petita i mitjana empresa, i que hi destinin uns recursos importants; uns recursos importants que demà, en la presentació de les esmenes, nosaltres li presentarem.

Vostè ha parlat de promoció. I quan parla de promoció i de les accions de sensibilització, les campanyes, nosaltres li tornem a reiterar: les campanyes específiques, gairebé en sectors, no li diré que han passat imperceptibles, i és difícil fer una bona campanya de difusió i de divulgació —és difícil—, però tampoc han tingut allò un arrelament en la societat. No les recordem, no les hem vistes. I la campanya que nosaltres vam veure, la que va fer el Departament, és una campanya que, la veritat, no podríem titllar de ridícula, però gairebé, senyor conseller, gairebé, perquè no és una campanya que impactés. Necessitem unes campanyes de divulgació que impactin —com les de trànsit—, una política seriosa de promoció.

El Grup Popular, senyor conseller, li fa unes propostes de futur. Li fa totes unes propostes de futur perquè nosaltres considerem que les que vostè ha presentat, doncs, són limitades. Esperàvem avui que vostè pogués presentar dins d'aquest Pla d'actuació unes propostes de més llarga durada.

Ens ha parlat de la formació continuada del Forcem: no ha precisat res més. Ens ha parlat del certificat d'excel·lència: li avanço que el Ministeri de Treball ja està treballant sobre una ordre ministerial amb relació a la convocatòria de premis per incentivar les empreses que compleixen les mesures i que fan una bona política de prevenció, i també del certificat d'excel·lència. I a més, m'agradaria que fes un reconeixement a empreses catalanes –ara recordo Castellblanc, que ho vaig llegir en els diaris, o d'altres–, que tenen uns reconeixements per la bona feina i la bona tasca preventiva que fan, i m'agradaria que el Govern els els fes –i potser els els ha fet, vostè, i no ho sabem– i m'agradaria que vostè ho expliqués.

Parla d'aquest llibre blanc, llibre blanc que li va demanar el Partit Popular, i que ens plau i ens satisfà que es pugui fer. Aquest estudi de causalitat dels accidents mortals del 99 al 2001... I ens parla d'augment dels inspectors, ens parla d'augment dels cinquanta tècnics, i de l'acord que vostè ha assolit amb GISA. Molt bé, creiem que són unes mesures que no estan a l'alçada d'un debat com avui, i algunes són interessants. Potser entre tots –entre tots, senyor conseller–, i segur que vostè..., allò que se'n guarda alguna en les rèpliques, i segur que ens farà propostes interessants, i propostes potser molt més agosarades que les que s'han fet al matí, i entre tots podem construir i podem presentar una bona moció, demà, que comporti un pas endavant en la lluita contra la promoció..., contra la prevenció laboral.

Però nosaltres li hem presentat les nostres propostes –el Grup Parlamentari Popular. Creiem que a aquest debat s'ha de vindre amb un esperit constructiu, s'ha de vindre a criticar i analitzar allò que creiem que el Govern no ha fet correctament, però també amb aportacions d'allò que entenem que, com a responsables polítics i representants del poble de Catalunya, estem obligats a fer.

Nosaltres presentem en aquesta cambra un pla català d'acció immediata de seguretat i salut laboral –que s'haurà de debatre i que s'haurà de presentar en aquesta cambra, en aquest Parlament–, en base a les recomanacions del Consell de Treball Econòmic i Social. Li pregaríem que es realitzés un estudi sobre la causalitat amb profunditat. I, a més, també li demanaríem una enquesta catalana de les condicions de seguretat i salut. Però, a més, anem més enllà. Apart de l'acord amb els interlocutors socials per fomentar la formació continuada, li demanaríem, també, acords amb entitats municipalistes per tal que la Guàrdia Urbana i el cos dels Mossos d'Esquadra poguessin també col·laborar en la detecció dels riscos, i establir un sistema de detecció molt més ràpida i molt més immediata d'allò que ens trobem: els riscos en el carrer, especialment en aquelles obres..., especialment en el sector de la construcció.

Però, a més, senyor conseller, li demanem registres, i altres qüestions que li podrem dir a la segona interven-

ció, o demà. Però el sí que també li proposa el Grup Popular són dos plans de promoció a la petita i mitjana empresa perquè s'ajudi a la seva planificació de prevenció d'aquestes petites i mitjanes empreses, i empreses fins als 50 treballadors.

Volem acabar aquesta intervenció dient que per nosaltres una societat de progrés, com és la catalana, un mercat laboral en què treballem per la qualitat, necessita sens dubte els entorns saludables, però necessita també, senyor conseller, no una política de prevenció continuista, una política del «fem i farem», sinó una política que, davant uns increments d'unes morts d'uns catalans –d'unes famílies que es queden sense un membre d'elles–, puguem tenir mesures immediates que contrarestin aquesta preocupació que els catalans i les catalanes hem tingut amb els accidents de treball.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

Salutació a una delegació del Govern de la República de Cuba

Senyores i senyors diputats, em plau anunciar-los que tenim entre nosaltres, a la tribuna d'honor de convidats, una delegació del Govern de la República de Cuba, encapçalada pel seu viceministre de Relacions Exteriors, el senyor Ángel Dalmau i Fernández..., i acompanyat per l'excel·lentíssima ambaixadora de la República de Cuba a Espanya, la senyora Isabel Allende. Els donem la benvinguda i els millors desitjos per al poble cubà. Moltes gràcies per estar aquí.

(Aplaudiments.)

Debat general sobre la sinistralitat laboral (tram. 255-00009/06) (continuació)

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Govern de la Generalitat ha perdut una ocasió d'or per avançar-se al debat sobre seguretat i salut laboral. Li vam brindar, els grups de l'oposició d'esquerra, la possibilitat de fer-ho a primers de setembre, i ara, lamentablement, aquest debat es produeix dos dies després que el Ministeri de Treball, a Madrid, ha mogut fitxa i s'ha entrevistat amb les cúpules dels sindicats estatals, avançant ja una sèrie d'iniciatives.

Comencem, doncs, malament. Un govern que renuncia a governar té poca autoritat per tirar endavant polítiques determinades. Anem a discutir una temàtica que, de fet, és *coresponsabilitat*. És una temàtica que és responsabilitat, d'una banda –competència– del Govern de l'Es-

tat, i de l'altra, del Govern de la Generalitat. Hi ha, doncs, dos responsables polítics. Avui ens centrarem bàsicament en les responsabilitats que pengen del Govern de la Generalitat, però no oblidem que l'escenari de fons..., una sèrie de polítiques, especialment les que són d'inspecció, depenen del Govern de Madrid. Primera cosa, doncs, que calia assenyalar.

Segona qüestió: estem davant un tema que, mirat històricament, de fet és el primer –concretament fa un segle: any 1900– en què es crea la primera assegurança obligatòria, precisament d'accidents laborals. Perquè la classe obrera va tenir molt clar que aquell era el primer problema fonamental que calia resoldre, i obligar l'Estat a moure..., en aquesta direcció. Després van venir les pensions, el tema de la maternitat, la malaltia i l'atur. Però la primera assegurança obligatòria és l'accidentalitat. Estem, un segle després, discutint –evidentment, amb les millores corresponents, però discutint, encara– un tema que va començar sent la primera preocupació de la classe treballadora, fa exactament un segle.

Doncs bé, les dades, avui dia parlen encara molt clarament: 60% d'accidents mortals, d'aquest darrer temps, fou de treballadors subcontractats, i el mateix 60% fou de treballadors de la construcció. Per tant, ja avanço una cosa: nosaltres no li demanem que estudiï res. Està tot estudiat, ja. És a dir, està molt clar quins són els segments on es produeix la màxima sinistralitat. Per tant, el problema és d'actuació, voluntat d'actuació. Són, doncs, col·lectius de risc, tant el de la subcontractació com el de la construcció, que superposant els dos àmbits, dóna un 50% de casos mortals, quan coincideixen subcontractació amb construcció. Aquí té vostè detectat on és la base del problema més important. I, efectivament, les dades diuen que l'àrea de construcció n'és un, i l'àrea de transport n'és un altre. Construcció, amb uns vicis adquirits de treballar sense proteccions; on el preu fet s'imposa, en contractacions amb grups de treball, amb colles –caps de colla–; on el sindicalisme reconeix que no arriba..., tot just a una desena part dels treballadors d'aquest àmbit; per tant, amb dificultats, per part dels sindicats, de fer vigilància entorn del compliment de les normatives de seguretat... Aquí tenim, doncs, un bon perfil de la problemàtica a què està vinculada la construcció.

I l'altre punt negre, que no sempre surt a les estadístiques, que està moltes vegades camuflat, és el de l'àmbit del transport. Ahir hi havia una vaga a la Jonquera, dels transportistes –dels sindicats de transportistes– reclamant millores per eliminar l'enorme accidentalitat en l'àmbit del transport. Mitjana de tot l'Estat: quatre-cents morts anuals. Supera la suma dels morts de construcció, mineria i pesca junts, sectors ja molt problemàtics per si. Escoltin: furgonetes que fan el trajecte Madrid - Barcelona, Barcelona - Madrid, empalmant..., i incomplint, per tant, la legalitat; transports de sectors agroalimentaris que surten de Barcelona a les nou del vespre, recorren dos-cents quilòmetres, estan tota la matinada carregant, tornen a Barcelona, es dediquen a repartir fins al migdia, dormint cinc hores... No és estrany que a les carreteres intermèdies es produeixi el que es produeix.

I aquí, vostès tenen competència, ara, perquè tenen els Mossos. I els Mossos, se suposa que no sols vigilen els que van «de farra» a la discoteca el cap de setmana. Se suposa que controlen, també, aquest ús i abús que es produeix en l'àmbit del transport.

Un altre àmbit que vostès no tenen regulat: el que són transports no directament de mercaderies, sinó vinculats a la indústria. Per exemple, no hi ha, en aquests moments, una regulació de la capacitat en conducció de toros o en conducció de dúmpers. El primer que arriba, agafa el toro. Es produeixen diversos accidents, o una sinistralitat elevada, per conduccions de vehicles no directament de transport, perquè no està regulat. Vostès no tenen regulat quin model de formació s'ha de donar a aquest tipus de transport «interioritzat» a dintre de les empreses.

Però, si mirem les dades, hi ha un altre element important, que també, segurament, queda per sota de la realitat: els famosos accidents *in itinere*, és a dir, accidents produïts mentre es va de la feina a casa o de la casa a la feina. De fet, hi van haver, l'any 2001, 34 morts. I 281 de greus. Mentre que l'any 2002 van haver-hi 40 morts –per ara hi han hagut 40 morts. I 288 de greus, respectivament. És a dir, un 25% dels morts laborals –i aquestes són les xifres oficials, segur que això va molt més enllà– es produeixen *in itinere*: la quarta part, oficialment, es produeix *in itinere*. Un 17% més que l'any anterior.

Per tant, aquí tenim un aspecte suplementari: horaris de treball abusius, manca de transport públic..., per tant, dificultats en la mobilitat i en l'accés als llocs de treball. La problemàtica d'accedir als polígons industrials obligant a agafar vehicle particular, i, per tant, augmentant el risc d'accidentalitat, també per aquest factor, estricte, de mobilitat. Un altre problema que va molt més enllà de la seva conselleria, senyor conseller, però que vostès no han abordat.

I vaig a un tema més de fons: quan manca aquesta cultura, perquè hi manca una cultura de coresponsabilitat en la seguretat laboral, alguna cosa deu estar passant. Hi ha un informe de la Fundació Europea per a la Millora de les Condicions de Vida i de Treball –em sembla que vostè fins i tot n'opinava, al respecte– que indica que l'Estat espanyol, i Catalunya dintre l'Estat espanyol, és un –per no dir el que més– dels territoris amb una participació més escassa dels treballadors en la cogestió de les empreses, i qui diu cogestió..., en la participació en els beneficis.

Això indica que estem davant, encara, d'un model autoritari d'empresa. I això, una mica, és la mare dels ous de molts problemes derivats, perquè difícilment treballador i empresari es poden coresponsabilitzar d'un tema tan important com la pròpia vida, la pròpia seguretat, si en altres àmbits de coresponsabilitat, sigui en beneficis, sigui en la direcció de l'empresa, estem a la cua d'Europa en aquests àmbits, molt enrere de... Per exemple, participació financera, un 9%, només, aquí; França i Anglaterra, un 50%; participació en l'accionariat, només un 19%, mentre la mitjana europea és del 31%; participació en els beneficis, 25%, mentre que la mitjana europea és del 45% –fins i tot, França arriba al

87%. Això són xifres d'aquest estudi –que vostè anotava– en els diaris. Això és indicatiu. Vostès estan contribuint a liderar..., això és un problema empresarial, però..., vostès estan liderant que hi hagi un canvi en els models empresarials per acostar-se al nivell de qualitat europeu? Perquè això té implicacions en cadena, una de les quals acaba sent, també, la coresponsabilització en seguretat i salut laboral.

Cost de no aplicar les mesures de seguretat en el treball... És que acaba sortint car, això. Ja no és un problema de dret a la vida: és que acaba sortint car. Les últimes dades: despesa sanitària, més hores de treball perdudes, 6 milions d'euros al dia. Dades publicades, també, a la premsa, fa poc. És evident que cap llei no evita un accident. La Llei de prevenció va ser un avenç, però el problema és si s'aplica, i si hi ha voluntat política d'aplicar-la. Aquesta és la qüestió.

Si em permeten, anirem una mica més a fons. Això ha sigut una pinzellada inicial. Anem una mica més a fons. Causes de la sinistralitat estructurals: la temporalitat, l'excés de subcontractació i el treball irregular, de què fins ara no s'ha parlat aquí, perquè, és clar, aquests no existeixen. El treball irregular significa sinistralitat irregular, si no apareix a les estadístiques. Va directe a la Seguretat Social –després en parlarem.

Primer problema: temporalitat. Catalunya té un model dual –informe de Comissions Obreres–, entre un 20 i un 25% de treballadors de la indústria catalana depenen d'empreses que competeixen amb baixos costos laborals i escàs valor afegit. Problema estructural: tenim una quarta part del mercat laboral, bàsicament l'escanyapobres, utilitzant mà d'obra barata i, si pot ser, desregulada. Clar, amb aquest tipus de model, difícilment temes com la seguretat i salut laboral es podran tirar endavant.

I en aquests moments el nostre model dual, que és, per un cantó, pimes, una part de les quals, per sort, s'ha internacionalitzat –naturalment, les més espavilades solen ser les que compleixen les normatives de seguretat i salut laboral–..., però, al costat d'aquestes, altres pimes, que bàsicament aposten per espremer la llimona, no per millorar en valor afegit, sinó per espremer, en base als salaris baixos –i si pot ser mà d'obra clandestina, també–, doncs, espremer els treballadors. Mal model. Aquest model acaba entrant en crisi. S'està veient en alguns àmbits del tèxtil, que ja estaven molt madurs, i de tan madurs han caigut. I ara tenim la problemàtica de les multinacionals que se'n van, amb la cadena de subcontractacions, que veurem com acaba.

Per tant, aquesta situació econòmica tindrà repercussions també en la seguretat i salut laboral corresponent, en funció de per quin model optem. Per quin model opta el Govern? Per anar en direcció al nord d'Europa, amb empreses amb valor afegit, o per anar en direcció a Àfrica, transportant aquí un model de treball desregulat? És un tema de fons, aquest. Tal qual penja, acaba penjant la seguretat i la salut laboral.

Temporalitat. L'any 2002, la Inspecció de Treball va trobar 2.371 contractes amb irregularitats, en un total de 2.760 inspeccions selectives. És a dir, 85% de casos *in fraganti*. (Veus de fons.) Sí, sí, és clar. Doncs, facin-

ne més, facin-ne més, que en trobaran més. És a dir, si només fent les poques que han fet han trobat un 85% de casos flagrants, facin-ne més, que en trobaran més. Per tant, moltes d'aquestes irregularitats es basen en l'encaïment de contractes, per evitar que els treballadors consolidin el lloc de treball. Estem amb una temporalitat fraudulenta –fraudulenta.

La taxa de temporalitat el 2001 situava Catalunya per sobre del 25% de la població assalariada, enfront del 13,4 de la Unió Europea. Dupliquem la taxa de temporalitat europea. I això té conseqüències en la seguretat laboral, evidents. No està ben definit el tema de la causalitat dels contractes temporals; per tant, vol dir que hi ha manca d'especialització per part d'aquests treballadors que van de naps a cols –sobretot a través d'ETT–, manca d'experiència i, dintre de la manca d'experiència, manca de formació en prevenció. I d'aquí surten molts dels accidents, de la temporalitat.

Treball irregular. Informe UGT: noranta mil persones immigrades en situació estimada d'irregularitat administrativa. Aquests són els que deia que no surten a les estadístiques, perquè si tenen un accident, òbviament, això no és accident de treball; en un treball que no existeix, no hi ha accident. Quina és la seva estimació, senyor conseller, amb relació a aquesta xifra? La confirma? No la confirma? Quina estimació d'accidents derivats d'aquests treballadors en negre es produeix a Catalunya? Quanta gent que va a parar a la sanitat pública que vostè controla provenen d'accidents encoberts laborals? Aquest estudi, faci'l, aquest estudi; aquest sí que l'ha de fer. Aquest no el té fet, no li interessa fer-lo.

Per tant, aquí ha d'actuar. I vostès tenen competències aquí, i també les té Madrid quant a control d'immigració. S'ha d'investigar en quins àmbits hi ha treballadors irregulars, i s'ha de donar una sortida a això. Això és un delictes. L'empresari n'ha de rebre les conseqüències o, si es demostra que aquest treballador té possibilitats de treballar, facin-vostès amb els seus socis un procés de regularització extraordinària i regularitzin-ho. El que no pot ser és tenir treballant gent de forma esclavista, amb risc de la vida i en condicions d'exploació. Això no pot ser.

Una altra qüestió: dintre d'aquest àmbit de temporalitat, el paper de les ETT és fonamental, i no es controla suficientment què estan fent. Jo el puc informar, senyor conseller, que hi ha ETT que, basant-se en la força que té avui dia aquesta empresa a l'hora d'aconseguir que la gent firmi per treballar, fan firmar papers on el signant del contracte temporal afirma haver rebut un *pack* de mesures de seguretat –siguin uns guants, unes ulleres, etcètera–, *pack* que no es dona en realitat però que el treballador ha signat. Per tant, si passa alguna cosa, l'empresa se'n renta les mans i passa el problema al treballador. S'estan fent aquestes coses, senyor conseller, a sota el seu paraigua governamental.

I últim tema d'aquesta fase: subcontractació; estudi de la patronal, del Centre d'Estudis d'Assessorament Metal·lúrgic –CEAM. La subcontractació, en principi, en certs àmbits és una cosa lògica per a la flexibilitat de la producció, però té alguns problemes que es constaten:

empreses subcontractistes de dimensions petites i problemes de qualificació i formació del personal; òbviament, dintre dels quals problemes de qualificació i formació, encaixa perfectament la formació en prevenció. Això ho detecta CEAM.

Diu textualment CEAM: «Amb un empresariat que té una mentalitat més de taller que no pas d'empresa i que és dèbil davant dels que subcontracten, no és estrany que en aquest marc es produeixi una escassa o insuficient cultura de la prevenció» –això ho afegeixo jo, però la mentalitat de taller ho diuen ells. Per tant, què està passant en realitat? Que els grans grups industrials, que sí que compleixen les normatives de seguretat laboral, estan externalitzant, estan centrifugant la inseguretat laboral. Està passant, això. I en aquestes empreses és allà on es treballa a preu fet. I treballar a preu fet vol dir increment de risc.

Càrnies, per exemple, on els gestors especialitzats amaguen sota la nòmina un treball a preu fet. Sap a quant va en alguna empresa la pell de conill, senyor conseller? A sis pessetes. Preu fet, l'espellament de conills. Càrnies, sis pessetes la peça, es cobra per peça. O sigui, el salari s'amaga i es fa veure que és un salari fix. En realitat s'està treballant a peces, com si estiguéssim al segle passat –el segle passat, no el xx, el xix. Inspeccionin-ho vostès i veuran sortir «virgueries» d'algunes fàbriques i d'alguns àmbits.

És evident que el Govern de l'Estat no ha fet el corresponent desenvolupament reglamentari de l'article 24 de la LPRL, relatiu a la coordinació empresarial davant de la subcontractació; un altre problema. Hi ha d'haver, per tant, una intervenció sobre la subcontractació en cadena. Això s'ha de canviar. Hi ha d'haver una limitació i, en tot cas, unes responsabilitats subsidiàries per part de l'empresa subcontractant.

I és en aquest sentit quan tenen tota la raó els sindicats, per la dificultat d'arribar a les petites i mitjanes empreses, de l'existència de delegats sindicals de prevenció, territorials o sectorials, perquè si no, no ens en sortirem.

Ara, quants delegats de prevenció han impulsat vostès? Perquè en la major part de casos són els mateixos sindicats que han de donar la cara, posant el responsable sindical a fer de delegat de prevenció. En altres casos, quan no hi arriba el sindicat, és la mateixa empresa que n'agafa un digitalment i el fa delegat de prevenció. Home, difícilment, si una empresa incompleix normes, el delegat que nomena a dit servirà per controlar el que incompleix les normes. Quants delegats de prevenció –faci aquest informe– ha aconseguit vostè que es generin de nou en empreses de Catalunya?, gràcies al seu impuls, no al dels sindicats, que ja fan els seus deures dins del que poden, no. Vostè i la seva Conselleria, quants n'han fet, n'han creat, n'han ajudat a crear?

I aquí arribem al segon gran apartat: la inspecció. Cent set inspectors de treball, depèn de Madrid..., i vostès una cinquantena de tècnics de salut i seguretat, que no pinten res. És a dir, als últims accidents d'aquest estiu, arriben a l'empresa, i diu: «Vostè no entra.» Això passa. «Vostè no entra si no va acompanyat de l'inspector de treball.» Doncs, aquest és el drama de no tenir administració única, en el tema laboral. Aquest és un drama,

senyor conseller, un autèntic drama, que té conseqüències.

A l'Estat hi ha un inspector per cada 27.000 treballadors, ràtio molt allunyada de les europees, on hi ha un agent per cada 7.000 treballadors. L'ampliació prevista..., no sé si vostès ara estan negociant alguna coseta, he sentit, però l'ampliació prevista era de vint i escaig, dos per a Catalunya. En tocaven més; esperem que... Nosaltres demanem que els dupliquin –demanem que els dupliquin. (*Veus de fons.*) Sí? Ho tindrem, senyora Camacho? Bé, ja ho veurem.

La Generalitat va recaptar, per multes a les empreses, 14,54 milions d'euros el 2001. Aquest any, estimen vostès que captaran 16 milions. Sap quin pressupost va destinar a prevenció? 2,6. Els demanarem que hi destinin tot el recaptat; tot el recaptat a prevenció, tot –ja els ho avanço.

I, òbviament, s'ha d'acabar amb aquesta descoordinació entre administracions. Nosaltres estem per l'administració única o autoritat única laboral. Perquè, a més a més, es contradiuen. Ve l'inspector, el tècnic aquest de treball de la Generalitat, diu unes coses, passa l'inspector i en diu unes altres, contradictòries a vegades. Això... (*Veus de fons.*) No? Si vol, n'hi explicaré uns quants exemples.

Però, és clar, la qüestió és més complicada quan la mateixa Administració ja no compleix. S'ha dit abans –ho ha dit el diputat Rañé–: sindicat USTEC, presenta, denuncia «la inactivitat del Departament d'Ensenyament pel que fa a la seguretat i salut en la prestació del treball pel professorat, que infringeix els drets de més de seixanta mil treballadors públics en l'àmbit d'ensenyament. S'ha anat ajornant la posada en marxa del Servei de Prevenció de Riscos Laborals del Departament d'Ensenyament.» Trec aquest exemple perquè és el que tinc a mà; podríem seguir amb altres. (*Veus de fons.*) No, no és una casualitat; és que tenim bones relacions amb el sindicat, i ens informen. «No s'ha realitzat cap activitat preventiva. No s'han identificat els riscos, ni s'ha efectuat la seva avaluació»; d'això és del que ens informa el sindicat majoritari de l'ensenyament, per exemple. Per tant, vostès mateixos ja no compleixen, no donen exemple, diguem-ne.

Per tant, està clar, doncs, que hi ha manca de voluntat política, manca de capital humà dedicat al control, hem dit que falta l'administració única, traspàs d'inspeccions laborals i la coordinació amb la justícia, perquè es troba a faltar que la Generalitat es personi com a acusació popular sistemàtica en aquells procediments legals en què intervingui la fiscalia. Primera cosa que trobem a faltar, i li demanem que ho faci.

Segona: trobem a faltar –ho he dit abans–, juntament amb les administracions locals, l'ús de la Guàrdia Urbana, per un cantó –això depèn dels ajuntaments, però es podria pactar–, i dels Mossos, amb funcions d'informació i denúncia, especialment en els àmbits on es produeix la màxima sinistralitat. On són aquests àmbits? Construcció, que està a la vista, en molts casos, i transport. Doncs, escolti, utilitzin-los. Tenen una xarxa impressionant de policia local i de policia catalana que pot servir, pot fer aquesta funció. Facin-la. Perquè, com

diuen els experts, segons el Codi penal, hi ha el delicte d'omissió; no cal que hi hagi accident, sinó possibilitat que hi hagi accident. La conculcació del dret a la vida, que és aquesta possibilitat d'accident, que s'aplica, per exemple, en el cas de la conducció irresponsable, es pot perfectament aplicar en el cas de les mesures laborals. I és evident que, sense una certa pressió, la cultura no avançarà. I això és el mateix per al trànsit. Ho sabem, n'hem parlat altres vegades en aquesta cambra. Sense un cert pal, difícilment canviaran la mentalitat d'alguns àmbits, i vostès tenen els instruments, i no els han utilitzat.

Per exemple, un altre element –i arribaríem al tercer bloc en el tema dels serveis de prevenció–, hi ha el tema de la no-separació de funcions que hi ha entre l'entitat col·laboradora de la Seguretat Social i el Servei de Prevenció per part de les mútues. Això barreja les funcions, i no es fan bé les responsabilitats que tindrien.

Irregularitats dels serveis de prevenció que molts cops es limiten a fer un compliment formal de la normativa, a omplir papers, a fer justificants. Per exemple, un altre punt negre que es detecta són els serveis mancomunats. Serveis mancomunats de prevenció que no tenen cap control; per tant, actuen com a serveis aliens sense el control d'aquests, que també és escàs. Tenim un altre punt negre.

Una altra qüestió que vostès no han resolt: la normativa, resulta que fa que els serveis de prevenció arrelats a Catalunya, radicats a Catalunya, tenen unes exigències correctes per prestar aquests serveis, exigències que estan per sobre de les que tenen alguns serveis d'àmbit estatal que, en canvi, sí que poden actuar a Catalunya, sense les exigències que reclama per als serveis de prevenció d'aquí. Això és incoherent; és a dir, aquells serveis de prevenció que actuen a Catalunya, o tots passen pel mateix arrasador, o estem creant aquí una competència deslleial i, precisament, facilitant que hi hagi serveis de prevenció que actuïn per sota del llistó de qualitat que es reclama als serveis de prevenció radicats a Catalunya. Els demanarem que hi posin solució, a aquesta contradicció.

El mateix..., repeteixo, els serveis de prevenció que fan es limiten a la cosa formal. Ens indiquen gent del sector que una avaluació de riscos en una empresa no pot costar menys de 420 euros, i s'estan rebentant preus per complir formalitats. Per tant, això no està funcionant.

Evidentment, s'hauria d'avançar en els sistemes amb un estàndard internacional, els estàndards europeus, l'OSHAS, i, per tant, aquí també cal reclamar a la Generalitat que es nulli.

Caldria millorar els sistemes d'informació i seguiment de la sinistralitat laboral. Els mateixos informes d'accident, en aquests moments, són bastant inútils, són purs formalismes, que no ofereixen dades que permetin aprofundir en el coneixement de les causes de l'accident o extreure qualsevol altra informació que serveixi per millorar els dissenys de les polítiques de prevenció. Per tant, s'han de millorar els actuals informes d'accidents. Li demanarem que els millori.

I, pràcticament, finalment, el tema de la formació. Universitats, cambres de comerç, organitzacions empresa-

rials..., s'organitzen màsters per poder accedir a llocs de treball, mentre que a la resta de nivells de l'ensenyament tenim poca cosa. Vostè ha parlat de crèdits optatius –he sentit aquest matí. Optatius, malament!; és a dir, si són optatius, són les «maries» típiques. És a dir, a enginyeria també hi ha higiene i seguretat; ja ho coneix això: la «maria», com la gimnàstica, no?, que hi havia en aquella època, i la *formación del espíritu nacional*, a la meua època; la «maria» *higiene y seguridad en el trabajo*.

No, el que s'ha de fer –el que s'ha de fer– és que la cultura –la cultura– de la seguretat s'apliqui en tots els àmbits, és a dir, que sigui internalitzada en els currículums de totes les assignatures, perquè, què en trauré jo de fer una assignatura de seguretat laboral a hores que no hi va ningú, si després el professor d'informàtica a les hores d'informàtica no m'explica qüestions de mínima ergonomia, de com posar-se davant de l'ordinador per no acabar patint mal d'esquena?

És a dir, vostès han de fer una labor, com també Ensenyament, no de crear més assignatures –els mestres estan farts de crear més assignatures–, no, internalitzem elements aquests de cultura a dintre dels currículums transversals del conjunt d'assignatures, i de pràctiques a les escoles, des de les primàries, passant per les professionals i fins a les enginyeries, a dintre del conjunt d'assignatures, no com una «maria» lateral: complim, fem un vídeo –com aquest matí–, anem fent vídeos i ja està, ja hem complert. Bé. Els proposarem que facin això.

I temes de sensibilització, no s'ha comentat suficientment l'acord amb les organitzacions patronals i sindicals per introducció de clàusules de salut laboral en els convenis col·lectius. Crec que aquí hi hauria una possibilitat, en aquest àmbit, d'avançar en el marc laboral autònom. Vostès podrien impulsar, liderar la creació de meses sectorials –meses sectorials– amb els temes de seguretat i salut laboral; convenis provincials que podrien passar a determinar un marc català de seguretat o convenis estatals que podrien tenir la seva concreció a escala catalana quant a mesures de seguretat i salut laboral.

I, finalment, diners i voluntat política, els demanarem que posin tots els diners de recaptació de les multes, de les sancions sobre sinistralitat, en el pressupost de prevenció. Primera cosa, que promoguin mesures i incentius per a les empreses que ho facin bé.

I, finalment, voluntat política. Entenem que tot això es pot tirar endavant, que una part d'això que els demanem podria tenir el format d'una llei catalana de prevenció de riscos, que desplegui l'estatal –el podria tenir, una part d'això que els diem. Però no ens esperin a fer la llei, eh? Facin mentrestant, si és que vostès m'aproven això, que no ho sé. Facin. Perquè fins ara, francament, el que s'ha fet és poc i és insuficient.

Per això les nostres propostes tenen termini, les propostes que els farem són extenses, amb voluntat constructiva, però amb termini, perquè a vostès els queda poc ja. Per tant, tot el que no sigui sis mesos és brindis al sol. O sigui, com a màxim sis mesos, el que els proposarem com a màxim tindrà sis mesos; altra cosa no els proposarem: com a màxim sis mesos.

D'estudiar, no els demanarem que estudiïn res més ja, perquè és que ja no tenen temps de repetir curs, no poden repetir curs, ja han fet tard; no els demanarem que estudiïn més, deixin-ho córrer. Els proposarem que facin en aquests sis mesos que els donem de termini.

I, escolti, senyor conseller, jo crec que una mica la intervenció d'aquest matí..., jo he de lamentar que dona la sensació d'un govern que no té cultura de govern –un govern que no té cultura de govern–, que no mana –que no mana–, que li tremolen...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar.

El Sr. Huguet i Biosca

...–acabo, senyor president–, que té por de manar, que li tremolen les cames si ha de manar, si ha d'imposar sancions perquè determinades coses avancis. I un govern que no té cultura de govern, senyor conseller, està destinat a passar a l'oposició.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(Remor de veus. Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, jo parlaré, també, del que considero una important qüestió, la salut pública, la salut pública al centre de treball.

Mai m'ha agradat aquesta expressió marginal de «salut laboral», si l'he utilitzada ha estat per pedagogia i per fer-me entendre, però estem parlant de salut pública al centre de treball.

I aquest és l'enfocament del meu Grup Parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds, i amb aquest punt de vista la meva intervenció girarà sobre noves mirades per abordar la greu situació en què ens trobem i noves propostes per a canviar gradualment la tendència actual que provoca un extrem dolor a les persones i una gran despesa als sistemes públics de protecció social, i una ineficiència també a l'empresa.

Però abans d'entrar en matèria, senyor conseller, vull significar el meu infinit disgust, perquè la nostra petició de celebrar aquest Ple monogràfic, que ho vam demanar nosaltres abans de les vacances, va ser refusada per Convergència i Unió i el Partit Popular, fins a on jo sé. Bé, després vostès dirà el que vulgui, de moment aquestes són les meves dades. I ens preguntem: «És que era una extravagància que aquest Parlament, en el moment en què es produïa un espectacular assot de la sinistralitat, donés un senyal a la societat catalana de preocupació per tot allò que estava succeint en els centres de treball? És que vostès pensaven que la cosa no pagava la pena, que aquella pèrdua de vides humanes no

era raó per interrompre un immerescut descans? Era una extravagància, dic, plantejar un ple extraordinari quan la gent està treballant i sofrint els rigors dels infortunis?» Una sagnia, senyor conseller, que no es va aturar, que ve de lluny i que desgraciadament està abocant Catalunya al vagó de cua de la mortalitat laboral més estrident del nostre patí de veïns europeus.

Perquè amb aquest Govern les coses han empitjorat, i reconec potser un començament que s'intenta rectificar les coses. El Govern és el responsable del fracàs de les seves polítiques sobre la manca de salut pública en el centre de treball. No estic dient que vostè ni el Govern sigui el responsable dels infortunis laborals; afirmo, això sí, que els seus plantejaments han estat solament placebo que deixen les coses molt pitjor que quan vam fer el debat el novembre del 99. Desgraciadament canten, els números, i ho lamento. I per això reprovarem el Govern.

A més a més, senyor conseller, ha fracassat la gestió del Govern i ha fracassat la seva llibreta de coartades. Vostè, conseller, va dir el novembre del 99 –i cito textualment–: «Vull deixar dues coses clares: primer, que la seguretat i la salut en el treball són una prioritat del Govern; segon, això s'ha fet i es farà des dels àmbits institucionals que han estat auspicisats per la mateixa Generalitat amb el concurs dels sindicats.» Fi de la cita. «Una prioritat», ha dit; les dades estan a la vista. I el concurs del sindicalisme, en què s'ha manifestat?

I han fracassat les seves coartades, senyor conseller. Vostè ens deia que a més activitat econòmica li corresponia més sinistralitat. Ara ha baixat l'activitat i s'han incrementat els accidents; ja no té coartades. Que quedi clar, torno a dir: no em felicito d'una situació que vostè no vol, ni tampoc del seu visible fracàs. Tampoc estic content que el seu discurs d'ara mantingui la seva inoperància, la seva rutina. Per mi, la seva intervenció d'aquest dematí ha estat per sota, fins i tot, del seu discurs a la compareixença a la Comissió de Treball.

De totes formes, conseller, vull veure en les seves paraules una tímida i encara molt insuficient inflexió, que segur que, si el senyor Sesmllo li deixa fer, vostè sabrà apreciar. *(Remor de veus.)* Perquè poden aprendre-ho tots dos, també.

Ha dit, senyor conseller, que existeix un vincle entre sinistralitat i precarietat dels contractes de treball. Que jo sàpiga, aquesta va ésser la meua línia argumental fa tres anys. Em felicito de totes totes que vostè vingui a les nostres posicions, tot i lamentant aquesta considerable pèrdua de temps. Però d'aquesta formulació, conseller, s'han de treure les considerables i oportunes conclusions, o sigui..., i s'ha de retratar després contestant això en aquest marmàgnum de respondre a tots. O sigui, fins a quin punt està disposat a remoure els obstacles que defineixen la precarietat com a causa –diu vostè ara, amb molt de retard i amb raó– de la sinistralitat. A partir d'això, el seu fracàs té l'oportunitat d'esmenar-se, sempre i quan vagi al fons dels problemes, cosa que encara no està clara.

He dit que portem noves mirades i noves propostes; de fet, és el que li vinc dient des de fa molt de temps. Aquest és el nostre punt de vista, conseller: els formi-

dables canvis en el sistema d'organització del treball i la no menor espectacular innovació tecnològica no estan acompanyats ni acompanyada per nous drets, noves normes i nous controls, perquè el vell paradigma fordista –m'ho ha sentit dir moltes vegades– està essent substituït per una sistemàtica flexibilitat que té un sentit únic, és a dir, no gestionar en la part que li correspon per la representació dels treballadors; està solament governat, discrecionalment, pel dador de treball, per l'empresari. Vull dir que la flexibilitat s'imposa autoritàriament, i no forma part del currículum de les concertacions socials ni de l'univers del treball.

Hi ha una flexibilitat en el contracte de treball, una descomunal flexibilitat en les condicions de treball. Mantenir aquest escenari, senyor conseller, i pensar que les coses poden corregir-se és voler una cosa i el seu contrari. S'ha de canviar radicalment el pas. La flexibilitat, ara i a partir d'ara, no és quelcom de contingent, quelcom que aparegui esporàdicament, és un fer les coses sistemàtic, generalitzat, que travessa el treball i tot l'arxipèlag de les relacions industrials i també dels serveis. Però com la flexibilitat no té el seu acompanyament de diferents mecanismes de protecció, sinó que es presenta com a sentit únic, governat discrecionalment per una part, aquesta flexibilitat, així les coses, està essent viscuda com a patologia social, com a font de reproducció del centre del treball nociu, provocant mortalitat i morbiditat i externalitzant a la societat una forta despesa.

S'ha de donar el salt de passar de la flexibilitat entesa com a patologia social a la flexibilitat de les oportunitats de millor treballar i de millor viure. I aquesta forta correcció es fa amb tuteles i normes, es fa amb la nostra tasca parlamentària amb novacions legislatives, i especialment es fa al camp de les relacions laborals amb noves regles en la concertació social. Perquè el vincle entre sinistralitat i les malalties socioprofessionals, d'un cantó, i la flexibilitat de sentit únic és més que evident.

Fa temps que li dic, conseller, que vostè intenta intervenir, no en les causes primeres que provoquen la sinistralitat i morbiditat, sinó en les conseqüències. També, això li ha expressat, amb nàusea en el sindicalisme confederal català, que és un subjecte que té serioses propostes per sortir d'aquesta situació, gradualment, un subjecte que ha estat responsable de seriosos avanços al nostre país. Conseller, un subjecte social que amb les seves conductes és responsable, en gran mesura, de la modernització de les nostres estructures productives i de serveis, d'una millor situació de les nostres finances públiques –parlant amb relació a anys enrere–, de la reforma del sistema de pensions, de la introducció de l'euro; és a dir, un subjecte social d'aquesta envergadura està autoritzat a ésser un subjecte contractual per a remoure els obstacles –les causes primeres, que li deia– que conformen el centre de treball, que ho conformen, desgraciadament.

Així, doncs, li ho demano amb tota solemnitat: cal obrir negociacions tripartides –Administració catalana, sindicats i organitzacions empresarials– per abordar aquesta gran qüestió de la salut pública al centre de treball. Per a fer-se un retrat, conseller? No. Amb l'orien-

tació de codeterminar la flexibilitat, de gestionar-la de manera negociada, de convertir-la en oportunitats de bona salut pública, d'eficiència de l'empresa i de millora dels sistemes públics de protecció social. O sigui, cercant la relació –no fàcil–, la relació entre treball i seguretat, que és el gran repte del nostre temps. Un pacte, dic, que potser d'entrada provoqui la *renuència* tradicional de les organitzacions empresarials, que sempre han estat reticents a aquesta història –i sé de què parlo. No parlo, doncs, conseller, de retrats gratuïts.

I, també, li dic que s'apunti en les activitats de diversos ajuntaments catalans que han pres cartes en aquest assumpte, negociant amb els sindicats. Perquè no pot ser que aquest problema de salut pública mantingui la desresponsabilització del Govern català en mans dels ajuntaments. Pitjor encara: aquest problema de salut pública no pot seguir mantenint l'àvara concepció d'amplis sectors empresarials, que continuen pensant que les cultures preventives són una despesa insuportable, i no una inversió per millorar la condició de treball de les persones i l'eficiència del centre de treball, i no d'abordar de manera lúcida una eficaç negociació amb els sindicats, compartint normes entorn de l'organització del treball i la innovació tecnològica, codeterminant la flexibilitat en la representació dels treballadors. I això pot ser una realitat, si ens orientem cap a la qualitat del centre del treball, que és un dels grans missatges –vostè ho sap, conseller– de la cimera de Lisboa.

I anar a les causes primeres significa, també, que amb la gradual desaparició del fordisme no pot mantenir-se la vella tècnica de l'intercanvi salarial per l'abús de les condicions de treball, sinó d'intervenir en l'ús, en el bon ús de les condicions de treball. Per això afirmo on calgui que l'intercanvi salarial dels plusos és mantenir intactes les causes primeres de la mortalitat i la morbiditat al centre de treball. Una gran tasca reformadora és desplaçar, gradualment, l'actual i encara preponderant pràctica d'aquests rescabaments –l'ús a canvi de deixar intactes les morbiditats– per la d'intervenir en tot el conjunt de condicions de treball, cercant les seves compatibilitats vers una forma de treballar més humanista. Per això, la importància dels nous continguts –legislatius en la part nostra i negociables entorn a la defensa i promoció de la bona salut pública en l'univers de les modernes relacions industrials.

Senyories, em temo que aquest debat pretengui enfosquir la greu situació de la sinistralitat laboral –sense voler-ho, evidentment–, utilitzant posteriorment una innòcua sintaxi parlamentària que deixi les coses tal com estan, que no vulgui treure propostes reformadores, ni, tampoc, d'aquest nou descobriment del conseller Franco en el camí de Damasc, que ha trobat, finalment, amb molt de retard, però, *laos deo!*, que hi ha una relació entre precarització i sinistralitat. Vostè ha detectat el problema, s'ha de retratar ara dient «a partir d'aquí, què passa?»

Cert, ens veurem les cares al moment de la presentació de les resolucions. I, d'entrada adverteixo, des de la humilitat del meu Grup, que no votarem ni placebos ni farfolla. Nosaltres volem anar al fons de la qüestió, intentant que el nostre Parlament obri un nou curs reformador en aquesta legislatura, en el que queda, propo-

sant noves innovacions legislatives al Parlamento espanyol, creant mecanismes aquí, a Catalunya, instant el Govern català a posar en marxa un acord tripartit, un pacte amb els agents socials i l'empresariat orgànic.

La nostra orientació, *grosso modo*, és enfortir el juslaboralisme i donar més musculatura al marc català de relacions laborals en la defensa i promoció de la salut pública al centre de treball.

Un incís. Aprofito l'ocasió per alertar els partidaris del dret laboral que el Partit Popular està preparant una àmplia manumissió dels drets socials amb la llei concursal per donar major glòria als bancs i a les entitats financeres. I, dic això perquè tothom prengui nota que ara que ens tenen distrets amb el miura de la reforma han soltat el vitorino a la plaça, i el vitorino, en aquest cas, és la llei concursal.

Bé, cap a on ens orientem amb la nostra resolució de demà? Bé, reformes a l'Estatut dels treballadors, reformes en la reducció del control i la fiscalització de la subcontractació, desenvolupament de l'article tercer de la Llei de prevenció de riscos, perquè un important col·lectiu de persones siguin incloses al seu àmbit –polícies, serveis de protecció civil, bombers–, reforma de la Llei de la Seguretat Social i de la de prevenció de riscos, contemplant el dret a la protecció del conjunt dels autònoms, establint i proposant estímuls i mesures per reduir dràsticament la precarització i la inestabilitat, la fundació per a la salut en un centre de treball de caràcter tripartit, i una novetat que m'agradaria que fos observada amb tot l'afecte possible per part del conseller: plantejem la creació d'un cos autònom de mediadors en salut en el centre de treball, i tota una sèrie de plantejaments que ja farem públics demà, que culminarien amb una àmplia votació financera amb càrrec al pressupost de la Generalitat, que nosaltres hem calculat a la vora dels 10 milions d'euros.

Bé, la gran perspicàcia del conseller endevinarà quines coses –i de vostès, també, òbviament– quines coses s'orienten al Parlament espanyol i quins instruments demanem aquí al Govern català. En tot cas, el meu Grup Parlamentari crida l'atenció sobre el següent: estem fent un plantejament en funció de la gravetat de la situació, expressat pel sofriment de les persones i, per altra part, pel gegantesc nivell de despesa que les empreses externalitzen en la societat, en detriment dels serveis públics de protecció social.

Existeixen dades que indiquen que tan descomunal externalització, el 94, tan sols en l'anomenada província de Barcelona, va significar una despesa similar a l'import del 5% del producte interior brut. Vet aquí els efectes de tota una problemàtica que resulta de no tractar tan serioses qüestions com la salut laboral i sí –perdoni l'expressió– com a veterinària del treball.

En resum, anem a la mare dels ous, a les causes primeres. Continuar com fins ara, senyor conseller, és mantenir el fracàs del Govern, que lamento de tot cor per moltes raons que ja he dit, perquè, senyor conseller, hi han més coses. Jo he quedat colpit, realment, de la gran llacuna de la seva intervenció. I vull que m'expliqui si és que no ho he sentit bé o si vostè això, no hi té l'atenció suficient. Senyor conseller, on són els sinistres de

tot tipus de l'economia submergida? De l'economia submergida, he dit de l'economia submergida. Estic segur que aquesta part del problema no quedarà sense resposta. Ara és també el moment de parlar d'aquests marginats; d'ells, no en parla mai el Govern. No se n'oblidi ara.

Ara bé, si el Govern ha fet alguna cosa amb relació a aquestes persones de l'economia submergida no s'oblidi d'explicar-ho ara mateix, però jo necessito un aclariment al respecte. En definitiva, on són aquests sinistres i què s'ha fet en aquest escenari?

Senyor conseller, no m'agradaria que tirés del guió preestablert i vull que em contesti, com a mínim, dues qüestions. Està disposat el Govern a liderar un procés contractual tripartit amb els sindicats i les organitzacions empresarials per a la defensa i promoció de la salut pública al centre de treball? Està disposat a ésser conseqüent amb la seva troballa, que vincula sinistralitat amb precarització, i orientar-se a les oportunes reformes per remoure aquests obstacles? Dic això perquè penso que aquestes són precondicions, al nostre entendre, perquè el Govern tingui les orientacions necessàries per dissenyar i planificar autèntiques polítiques de defensa i promoció de la salut pública al centre de treball. En aquest sentit, Catalunya pot corregir la seva actual manca d'orientació i convertir-se en un país que aporti reformes fructíferes.

En definitiva, la caiguda del fordisme, també, a Catalunya, no està comportant organitzacions del treball més qualificants i més humanistes. Parafrasejant el vocabulari de l'ecologia, el treball i la salut pública al centre de treball són cada vegada menys sostenibles, mentre que l'empresa fa recaure sobre la societat els costos socials de la recerca del benefici. Sortir gradualment d'aquesta situació és la gran tasca urgent de les polítiques del Govern, de les noves negociacions entre els agents socials i els operadors econòmics i, també, d'aquelles orientacions que el nostre Parlament pot decidir.

Per això, senyor conseller, cal sortir de la ideologia de la flexibilitat i anar a la flexibilitat de la realitat, que han de concretar negociadorament els agents socials i els operadors econòmics. I, sota aquesta novetat, nosaltres complirem la nostra tasca parlamentària.

Acabo amb dues qüestions, senyor conseller. En la seva compareixença, en el faristol, aquest matí, com a ampliació del discurs que ens ha fet, a nosaltres, ha dit una cosa que jo considero errònia, i és, quan ha relacionat la Llei de riscos amb les directives europees, ha dit textualment: «És una conseqüència». No, senyor conseller; no, no. Aquella llei va ser el resultat de mobilitzacions, durant cinc anys, que van provocar una llei que va més enllà de les mateixes directives europees, com a fruit de la lluita dels treballadors, com a fruit, també, en la part que li pugui correspondre, d'aquesta insistència *machacona* de les forces de l'oposició i, en la part que li pugui correspondre, d'Iniciativa per Catalunya.

És per això que nosaltres ens felicitem d'aquest acord important per als treballadors de GISA. Però, s'ha d'entendre al conjunt dels treballadors, i per això li deia un pacte, un pacte social amb el sindicalisme confederal.

Senyor conseller, des del segle XVII Catalunya és pionera a Europa en relació amb la medicina del treball. Els higienistes catalans, els metges catalans feien dictàmens, els arbitristes catalans –la gent que donava consells– feia dictàmens sobre la salut als centres de treball de la indústria cotonera, a les mines; és a dir, tenim una riquesa des del segle XVII, el XVIII i el XIX extraordinària, i també, el segle XX. Això vol dir que hi han les bases perquè els hereus d'aquelles velles i importantíssimes tradicions, que hi són, puguin establir tot un conjunt de sabers, de propostes, d'anar al fons del problema, perquè el Govern pugui tenir unes polítiques més serioses.

En definitiva, el Govern ha de sortir del solipsisme, de la seva autarquia i de confrontar-se amb la gent de la ciència, amb la gent dels sabers, amb els sindicats, també amb els empresaris, malgrat que tinguin aquesta tendència a la monetarització –és igual, s'ha de fer–, tot i seguint aquestes tradicions que han estat l'orgull de la nostra civilització catalana, europea i occidental.

No estem en aquesta situació, ara. En part, vostè en té la culpa, perquè vostè ha insistit sempre en unes polítiques necessàries però que tenien una clau administrativa i no arribaven a tenir ni a ser una condició ni quasi suficient. En definitiva, vostè té l'oportunitat en aquesta legislatura –no després, *ad kalendas graecas*– per fer la gran tasca. Si no, doncs, continuaran els treballadors perdent vides humanes, externalitzant diners i diners i diners a la societat i detraient-los dels serveis públics de protecció social, i aquesta és, en part, també, una de les crisis de les polítiques de *welfare* –vostè ho sap, li ho he dit moltes vegades– i és una de les causes de la ineficiència i de la ineficàcia del centre de treball, allà on és possible que hi siguin.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, novament tornem en aquest Parlament a debatre sobre els accidents de treball. De fet, en diverses ocasions hem pogut debatre sobre aquesta matèria: hem debatut, votat i aprovat en diferents ocasions resolucions i mocions amb relació a aquest àmbit; hi ha hagut darrerament la compareixença del conseller de Treball per informar sobre aquesta matèria; hi va haver fa pocs dies un debat de política general, en el qual també vàrem tenir ocasió de fer referències a aquest tema tan important, i avui tenim aquest debat monogràfic sobre la sinistralitat. De fet, debat que també està en aquests moments present en altres àmbits de l'Estat, perquè en el fons és un tema que afecta directament les persones, com ja també tothom ha fet referència; és un tema que ens preocupa a tots, òbviament, i és lògic, per tant, i al meu entendre necessari, que ocupi una part important dels nostres debats. De fet, ho hem dit en reiterades ocasions i ho torno a repetir jo ara: la lluita contra la sinistralitat laboral, la sinistralitat en el món del treball, és, ha estat i serà en el futur una prioritat absoluta del Govern de Convergència i Unió.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Amb relació a la intervenció que ha fet el representant del Govern, el conseller Franco, aquest matí... Per cert, intervenció en què tothom ha coincidit que havia fet una bona diagnosi, una bona anàlisi de la situació; almenys les lectures que jo mateix he pogut veure aquest migdia a les notícies, de representants sindicals i representants socials que valoraven la seva intervenció, coincidien en el fet que havia estat una anàlisi i una diagnosi molt correctes de la realitat. Després podrem discrepar o no quant a les mesures, quant a les accions, però, en qualsevol cas, hi ha un acord previ en aquesta matèria. I, al nostre entendre, al parer del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Govern, a través del conseller de Treball, ha fet un plantejament seriós, rigorós, contundent i eficaç –i eficaç.

Eficaç perquè els resultats a la vista estan, també –a la vista estan, també. No cal que ho digui el Govern: tothom ho pot comprovar. De fet, una anàlisi i una diagnosi de la situació; una anàlisi detallada de les causes; una explicació molt concreta dels eixos d'actuació, tant de les feines que s'han fet fins ara com de les que es continuaran fent en el futur, en aquests tres nivells bàsics, que són la conscienciació –per tant, promoció, formació, etcètera–, l'assessorament, la vigilància i el control del compliment de la normativa, i també en l'exposició dels plans d'actuació de futur, en el doble vessant, també, en què cal afrontar aquesta matèria, és a dir, la lluita contra els accidents sempre a favor de la prevenció, és a dir, de la cultura preventiva. I tot això mantenint, amb el manteniment de l'estil de diàleg, de l'estil de concertació, de l'estil de negociació amb tots els agents socials, com ha estat sempre caracteritzada l'actuació d'aquest Govern en tots els àmbits del món del treball.

No em sorprèn, de fet, que fins ara encara ningú dels que han sortit a la tribuna hagi felicitat el Govern per la seva tasca en la lluita contra la sinistralitat laboral; no em sorprèn. Però no em sorprèn per un doble motiu. El primer, òbviament, perquè l'actitud dels grups parlamentaris, d'alguns –no vull pas generalitzar– dels grups que han pujat a la tribuna, de fet, al meu entendre –i disculpin, no es molestin–, és poc seriosa. De fet, sempre acostumen a ser incapaços de reconèixer ni un sol mil·límetre d'encert del Govern en cap matèria. Per tant, hauria estat molt sorprenent que avui algú de vostès hagués reconegut ni un sol mil·límetre d'encert, tampoc, en aquesta que avui debatem. Per tant, per aquest primer motiu, no em sorprèn.

Hi ha un segon motiu, però, en el qual podríem fins i tot coincidir, i és que nosaltres considerem que en aquesta matèria mai es pot estar plenament satisfet; mai es pot manifestar una satisfacció total mentre continuï havent-hi, mentre hi hagi un sol accident, una sola víctima, una sola vida en joc. Per tant, aquí també hi ha lloc per a l'autocrítica. No està tot fet; és molta, la feina feta, però queda encara molta feina per fer. Malgrat la gran la tasca i l'encert en aquesta tasca, queda encara molta feina per fer.

Per tant, sí, la resposta a alguna de les preguntes que s'ha fet: sí, també hi ha lloc per a l'autocrítica, en

aquest sentit. Però nosaltres volem felicitar el Govern no només per la feina feta, sinó sobretot pel camí emprat, pel model definit. Un model que, al nostre entendre, radicat en la cultura de la prevenció, en la cultura preventiva i a través d'aquests tres eixos, que abans hem comentat –la conscienciació, l'assessorament, la vigilància i el control–, continuarà aconseguint que aquesta lluita sigui cada vegada més eficaç, que aquest treball sigui cada vegada més eficient.

Estem d'acord que l'eradicació dels accidents passa per combatre'n les causes, i penso que ningú dels que ha intervingut això ho ha contradit. Per tant, és important també que en l'anàlisi que feia aquest matí el Govern hi hagi una part important dedicada precisament a les causes. I jo vull destacar un element que, al nostre entendre, és important tenir present.

En el cas dels accidents mortals –aquells que són, evidentment, doncs, més dramàtics–, el 25% de les causes són naturals, el 33% de les causes són de trànsit, són accidents de trànsit –per tant, amb aquest 25% de causes naturals més el 33 de trànsit, estem parlant d'un 58% dels accidents–, i, amb relació al 42% restant, cal tenir molt present quina és la distribució de les causes, perquè suposo que tothom convindrà amb nosaltres que la millor manera d'afrontar un problema és conèixer perfectament quines són les causes, per poder-hi, després, incidir. Ho recordo: un 30% per falta de mesures de prevenció o mesures insuficients; un 21% per mètodes inadequats, moltes vegades conseqüència d'una poca formació, d'absència de formació; un 5% per equips o instal·lacions defectuosos, moltes vegades relacionat amb la manca o amb l'insuficient manteniment d'aquestes instal·lacions o equips; un 23% per comportaments incorrectes, comportaments anomenats «insegurs» pels experts, i un 8% d'altres causes restants, en alguns casos per determinar. Aleshores, entenem que el pla d'actuacions que porta a terme el Govern i les que impulsarà en el futur, per la informació que se'ns ha donat en aquest debat, estan en la bona direcció.

Certament, com s'ha dit abans, la temporalitat incideix també, és una de les causes..., no de les causes objectives, però, indirectament, òbviament que hi incideix, en la mesura que la formació de les persones, dels treballadors que estan en situació de temporalitat, pot ser molt més difícil de fer i, sobretot, més difícil de controlar. També és cert, però, i cal recordar-ho, que la temporalitat tendeix a disminuir al nostre país i que cal fer un esforç per mantenir aquesta tendència a la disminució de la temporalitat. També és cert, òbviament, que requereix un control específic, especialment aquells treballadors que estan en l'àmbit de les empreses de treball temporal. Però, de fet, la lluita contra la temporalitat i l'esforç per aconseguir incrementar l'estabilitat en el treball han estat també una de les prioritats del Govern, no només per la seva relació directa o indirecta amb els accidents de treball, sinó per la voluntat d'aconseguir uns nivells de qualitat en el treball superiors al nostre país.

Volem també en aquesta intervenció remarcar l'esforç que es fa en matèria de control i vigilància. És cert, i ho torno a repetir: al nostre entendre, la cultura preventiva, l'anàlisi de les causes i la lluita directament contra

les causes de la sinistralitat han de ser la principal actuació. És cert, com abans es deia, que la vigilància i el control no ho són tot, però suposo que ningú estarà opinant que aquesta vigilància i aquest control no s'han de fer i que no s'han de fer amb molt de rigor, amb molta exigència, com ho ve fent el Govern.

Les xifres que s'han donat aquest matí –i en vull ressaltar només quatre–, al meu entendre, són prou importants per conèixer i per fer-se càrrec de quina és aquesta actuació. En el que portem de legislatura, 51.480 empreses han estat visitades per tal de comprovar l'aplicació de la normativa, l'existència dels plans de seguretat, el compliment de la llei, etcètera. Això vol dir setanta-dues visites de mitjana cada dia laboral. Insuficients? Segurament. Però les xifres aquí estan.

Sancions imposades –abans es comentava, es preguntava també–: 14.285 sancions imposades; això representa posar una mitjana de més de vint sancions cada dia. I l'import de les sancions: més de 35.000 euros –abans també algú ho havia preguntat.

Paralitzacions d'obres perilloses, obres que en el moment en què es visiten no estan complint la normativa: 520 paralitzacions a instància de l'autoritat laboral; això vol dir tres de cada quatre dies, o sigui, tres paralitzacions cada quatre dies.

I comunicacions al Ministeri Fiscal..., que vostès saben perfectament el que vol dir això. Quan l'Administració porta davant del Ministeri Fiscal l'actuació d'un empresari, li està dient que l'actuació d'aquell empresari en matèria de prevenció de riscos laborals posa en perill la seguretat, la vida dels treballadors, i, per tant, en compliment del Codi penal –que no és un tema menor–, posa en coneixement de la fiscalia aquella situació. Vuitanta-quatre comunicacions al Ministeri Fiscal.

Hi ha un nombre important d'empresaris –segur, perquè a més a més són coneguts– que compleixen escrupolosament la normativa laboral en matèria de seguretat i salut laboral. Però no és menys cert que encara són massa els que no hi donen compliment. Al nostre entendre –i crec..., vaja, estic convençut, a la vista de les actuacions, que el Govern comparteix absolutament aquest criteri–, l'Administració catalana no tan sols no ho ha de tolerar, sinó que no ho *pot* tolerar i, de fet, no ho tolera.

I jo em pregunto: per què baixa l'índex d'incidència en els accidents greus i en els mortals? Abans s'ha parlat de la teoria del vas mig ple o del vas mig buit. Tothom el mira com vol, oi?, cadascú el pot mirar com li vingui més de gust. Jo tinc una tendència natural a mirar-lo una mica més des de la perspectiva del mig ple, sense deixar de veure l'existència encara del mig buit. En qualsevol cas, uns destaquen que l'augment hi és, l'augment de la sinistralitat i l'augment de l'índex d'incidència; però, en canvi, es descuiden d'explicar –per tant, no és que la informació no sigui correcta– que estan parlant del total, és a dir, la suma dels lleus més els greus més els mortals. I, en canvi, nosaltres volem destacar aquí que l'índex d'incidència dels greus i els mortals baixa –l'índex d'incidència dels greus i els mortals baixa. Aquell índex que vostè explicava abans, si s'ho mira en el darrer llibre de la col·lecció «Preven-

ció de Riscos Laborals», concretament en les seves pàgines 18 i 19, veurà com de fet l'índex d'incidència als greus i als mortals baixa. En termes absoluts, de fet, ja baixa en el cas dels mortals, però si tenim en compte l'increment de la població activa ocupada això encara és més clar. Vostè abans ens deia que els càlculs es feien d'una determinada manera que provocaven aquest resultat. Nosaltres fem els càlculs tal i com es fan oficialment i com els fan totes les institucions. Cada partit polític pot fer els càlculs com vulgui, no?, però, en qualsevol cas, aquesta és la realitat, i utilitzant aquesta fórmula.

De qui és mèrit, això? Home, evidentment, no és mèrit del Govern –ja m'avanço jo, no cal que m'ho digui ningú. En qualsevol cas, permeti'm rectificar: no sols és mèrit del Govern –alguna part hi deu tenir–, és mèrit de tothom. En qualsevol cas, conseqüència de l'actuació de tothom, de tothom que intervé en l'àmbit laboral: mèrit dels empresaris, almenys els que prenen les mesures adequades; mèrit dels treballadors, almenys dels que prenen les mesures, i que participen en les accions de formació; també dels representants, tant dels treballadors com dels empresaris –és a dir, organitzacions sindicals i organitzacions patronals–, que també participen en aquestes accions de conscienciació, d'assessorament, de formació, etcètera; i, també, suposo que de l'Administració.

Una vegada més, es posa de manifest la importància d'aquesta cultura preventiva que el Govern impulsa a través de la seva actuació. Si no fos així, d'alguna manera aquests índexs no serien els que són. I ho repeteixo: mai no es pot estar completament satisfet, però les dades són les que són.

I hi ha una pregunta que tothom es fa: de qui és la responsabilitat? Quan parlem dels accidents, qui és el responsable? Quan parlem de víctimes, qui és el responsable? Bé, també s'ha explicat això, aquí. Hi ha responsabilitat compartida, i cadascú assumeix la seva, o així ho entenem nosaltres. Cadascú ha d'assumir la seva: els empresaris, per una part, en funció de la legalitat vigent, tenen una responsabilitat claríssima, que han d'assumir; els treballadors hi tenen la seva part importantíssima, en aquesta matèria; els sindicats i la patronal, en tant que representants d'uns i altres; les administracions, òbviament, no cal dir-ho; i també tota la societat, perquè, en definitiva, estem parlant d'un tema d'una gran incidència social.

Es parlava, aquest matí, de la necessitat de portar la cultura preventiva a tots els àmbits de la formació, a tots els àmbits de la vida educativa de les persones. També d'això en parlarem demà, en les nostres propostes de resolució.

El Govern, de fet, no defuig la seva responsabilitat. El Govern assumeix la seva, però convé –i nosaltres ho demanem– que cadascú assumeixi la que li correspon. Ho repeteixo: empresaris, treballadors, sindicats i patronals, administracions, tota la societat en general. I en aquesta matèria, senyores diputades i senyors diputats, l'actitud de tots és molt important. Cal no parlar només d'obligacions, i no parlar només de responsabilitats: cal, també, parlar d'actituds.

I la meua pregunta és: quina és l'actitud dels partits polítics, en aquest tema tan important? Hem parlat dels treballadors, dels empresaris; hem parlat de l'Administració, de la societat, de les organitzacions patronals i sindicals. I els partits polítics? Que tenen alguna responsabilitat, o és que no en tenen cap? Potser no en tenen cap. Ara bé, els partits que no són empresaris, no són treballadors, no són sindicats, no són patronals i no són govern..., perquè, és clar, els que són govern assumeixen una responsabilitat, en tant que administració governada per ells. I els que no ho són? No en tenen cap? Amb quina actitud han vingut a aquest debat? Pregunto: amb quina actitud han vingut a aquest debat? Han vingut amb una actitud constructiva, positiva, d'aportacions a la riquesa d'aquest debat, perquè finalment també el país rebi un missatge positiu i constructiu de col·laboració i d'aportació per part de tothom? O han vingut aquí amb una actitud, purament, de voluntat de desgast, d'erosionar el Govern, de seguir amb la cantarella que sentim, no des de fa pocs dies, no des de l'enquesta d'avui d'*El Periódico*, no, no..., aquella cantarella que sentim des de fa més de vint anys, que això s'acaba, que vostès tenen els dies comptats, i vint anys, any rere any, que això no es compleix. És això? És això, el que han vingut a fer aquí?

Quina és l'autèntica voluntat política dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, avui, en aquest debat? S'han dit moltes coses abans, aquí, no? Jo els puc dir quina és la nostra, en tot cas. Saben què és, això? (*L'orador mostra un document.*) Aquest és el document signat per tots els diputats i diputades d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana, del Grup dels Socialistes, presentat en el Registre d'aquest Parlament el dia 4 de setembre, demanant la celebració d'un debat general sobre sinistralitat laboral. Molt bé. Mai, mai Convergència i Unió no s'hi ha oposat, com algú..., m'ha semblat entendre que insinuava abans: mai. Podem haver discrepat del calendari, perquè hi havia altres prioritats. Sempre hem estat d'acord que aquest debat se celebrés. I, de fet, s'està celebrant..., òbviament, no perquè Convergència no ho vulgui, sinó perquè tenen tot el dret de demanar-lo i tot el dret que el ple se celebri, però sempre, també, d'acord amb la nostra voluntat.

Saben quin és aquest paper? (*L'orador mostra un altre document.*) El que els he ensenyat abans és del dia 4 de setembre. Aquest és del dia 2 de setembre –dos dies abans–, que el conseller Lluís Franco s'adreça a aquest Parlament i sol·licita comparèixer davant de la Comissió de Política Social, per exposar quines són les línies d'actuació en l'àmbit de la prevenció dels accidents laborals. I, aleshores, aquí hem d'escoltar algú que diu que el Govern no vol parlar d'això, que no es preocupa d'això, que no hi té interès, que s'amaga... Com es pot venir, aquí, a dir tot això? Quan abans que l'oposició d'aquest Govern vingui a demanar un debat sobre aquest tema, el mateix Govern està demanant que vol venir aquí a comparèixer, a donar la cara i a donar explicacions. Com es pot venir d'aquesta manera, aquí? (*Remor de veus.*)

I una altra pregunta, encara, si m'ho permeten. Què va passar en el darrer debat de Política General? Què hi va passar? Quines van ser les propostes de resolució que

va presentar el Partit Socialista o Esquerra Republicana, en relació amb aquest tema tan important, que avui tots diuen que és una prioritat en la seva actuació? Quines van ser les propostes presentades?, pregunto. Zero. No, no, zero. És a dir, cap: cap. No tan sols això, sinó que després, en la votació de les altres propostes de resolució que alguns grups havien presentat –òbviament, el nostre–, s'hi abstenen, no els interessa. Però no perquè el tema no els interessi –jo ja ho entenc, que els interessa molt el tema. Senzillament, no volen que es puguin aprovar coses que no surtin únicament i exclusivament de la seva proposta.

I ja no vull fer més referència –perquè abans me n'ha parlat un company del Grup Socialista– a la importància, també, que el senyor Maragall va donar a aquest tema en la presentació de la moció de censura de fa un any. És cert que en tota la seva gran intervenció va dedicar una línia –una línia– a dir que aquest era un tema important. Però no va dedicar cap línia, ni una sola paraula, a explicar com s'ha de fer això; ni una, ni cap, va dedicar a explicar el com. Sí que va dir que era important aquest tema, sí que ho va dir, eh? I que calia dedicar-hi un esforç important. Però, a l'hora de la veritat, cap línia. I ho repeteixo: creuen que es pot venir aquí a dir que cada víctima, cada mort, és imputable al Govern, com algú ho ha insinuat abans? Siguem seriosos, no frivolitzem sobre aquesta matèria, siguem seriosos.

Demà, el nostre Grup Parlamentari presentarà diferents propostes de resolució, totes elles constructives, totes elles positives. Presentarem un pla d'actuacions prioritàries; presentarem un pla integral de formació per a la prevenció de riscos laborals; parlarem de l'impuls que, al nostre entendre, cal donar a la comissió parlamentària que ha d'estudiar aquesta matèria i que ha de fer propostes per tal d'actuar, encara, amb més eficàcia en aquest camp; parlarem de l'increment necessari de les dotacions, de les persones, dels recursos; parlarem, també, de l'impuls de la concertació social, que cal, també en aquesta matèria, donar..., a la participació al diàleg i a l'acord entre els agents socials i el Govern; continuarem reclamant, com ho hem fet durant tant de temps, al Govern central el ple desenvolupament de la Llei de prevenció de riscos laborals, i, també, els traspàs de competències pendents.

Tot això, ho presentarem demà en el debat i votació de les resolucions corresponents d'aquest debat. I demà, en aquest debat –en el debat i votació de les propostes de resolució–, nosaltres els recomanem que no es tornin a equivocar, com van fer el dia del debat de Política General. Deixin, definitivament, el desgast i l'erosió del Govern per a una altra ocasió. Siguin constructius, senyores i senyors diputats dels grups de l'oposició, siguin constructius en aquesta matèria, o ningú no els entendre demà passat, ningú no els entendre. I si ho fan, en canvi, el país ens ho agrairà a tots, no només a qui governa, sinó a tots.

Aquest és un tema de tanta sensibilitat..., millor dit, en un tema com aquest, tan important, encara que només sigui per una vegada, senyores i senyors diputats, siguin responsables: facin un petit esforç en la lluita contra els accidents laborals a Catalunya i votin amb nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Millo. Correspon ara la paraula a l'honorable conseller de Treball, senyor Lluís Franco, per als torns de rèplica.

El conseller de Treball

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputades i diputats. Moltes de les coses que vostès han dit –alguns dels grups–, entenc jo que es poden agrupar i per això, fora d'aquells casos en què calgui fer un esment directe i concret, alguns dels temes jo els tractaré d'aquesta manera.

Jo, de tota manera, primer he de fer un comentari amb relació a aquells grups que han dit que demà presentaran una reprovació al Govern. Jo penso –el que passa és que reglamentàriament no és possible– que a on s'hauria de presentar una reprovació és a determinats partits de l'oposició. *(Remor de veus.)* I si els he de presentar una reprovació, permetin que els digui per què. Perquè d'aquest tema, que és molt important i tots hi coincidim, durant l'any 2000 no es va presentar cap ni una interpellació per part dels partits de l'oposició. Durant l'any 2001, no es va presentar cap ni una interpellació per part dels partits de l'oposició. I l'any 2002, es va presentar –aquest any, enguany– una interpellació per part del Grup del Partit Popular. És a dir, en dos anys i mig –2000, 2001 i ara gairebé vuit mesos del 2002–, una interpellació. I per part d'Iniciativa, Socialistes i Esquerra Republicana, zero.

I si he fet referència a les interpellacions, també podria parlar de les preguntes. És cert que ara no fa ni dues setmanes, ha entrat una bateria important de preguntes al Departament de Treball, en matèria de seguretat i salut. Però en els gairebé tres anys que portem de legislatura, no arriba ni a una, per cada mil preguntes que s'han fet, que tingui relació en matèria de seguretat i salut. És per tot això que jo entenc que s'hauria de reprovar els partits de l'oposició que, d'aquesta forma, han intervingut. *(Un diputat diu: «Molt bé!»)* I també per una altra qüestió –ho ha dit el diputat del Grup últim que ha intervingut–: estem per fer tots els plens, però també és cert que el que va sol·licitar venir a informar va ser el conseller de Treball, i quaranta-vuit hores després, a corre-cuita, es va sol·licitar que hi hagués un ple monogràfic. També val a dir una cosa: hi va haver un grup que ho havia sol·licitat amb caràcter previ –el Grup d'Iniciativa–, però la resta ho van fer d'aquesta manera. Senyors socialistes, ho van fer així, en sortir d'una reunió que van tenir de l'executiva, després de tornar de vacances.

I s'ha parlat i, hi estic absolutament d'acord, de víctimes. I les víctimes són els treballadors i les seves famílies. I s'ha parlat, també, de culpables, i ja ho he dit aquest matí: culpable és el que no aplica la llei que s'ha d'aplicar i no fa el possible per posar totes les mesures, o incompleix aquestes mesures. I s'ha parlat de responsabilitats, i jo he dit el que fa el Govern de la Genera-

litat, el que li pertoca. I he dit moltes actuacions –en podia haver dit moltes més. I algú ha comentat que en la comissió havia donat altres informacions, a més a més de les d'avui. És cert, i faré totes les calgui, perquè el Govern de la Generalitat, en l'àmbit del que és la seva responsabilitat..., i he parlat de la responsabilitat de les empreses, la responsabilitat dels treballadors, la responsabilitat dels representants de les empreses i dels treballadors, i la responsabilitat de totes les administracions. Nosaltres exercim les nostres, i ho fem aplicant totes les eines que estan a la nostra mà i tots els programes, i ho fem des de les causes.

I he intentat aquest matí, una vegada més, explicar-li a vostè com davant de cada causa nosaltres posem unes actuacions. I potser –potser– amb paraules textuais no he utilitzat el terme «eficaç», però sí que és cert que es despenia clarament que la nostra actuació és eficaç. I després diré un exemple concret de per què és eficaç, perquè hi ha hagut un diputat que ha dit: «Escolti'm, les actuacions selectives...» Clar que fem actuacions selectives, perquè prèviament estudiem a on en principi hi ha més possibilitats que hi hagi un incompliment, i allà anem. I a això em referia quan he parlat d'«actuacions selectives».

Quan nosaltres fem una campanya –i després hi faré referència concreta– en el tema de la contractació pels possibles efectes que pot tenir segons quina utilització de la contractació en seguretat i salut, ho fem perquè prèviament el Departament de Treball ha mirat tots i cadascun dels contractes que es fan a Catalunya per saber a quines empreses pot haver-hi una rotació excessiva, és a dir, un abús dels tipus de contractes eventuais quan haurien de ser fixos.

Jo, en el tema de xifres, disculpin, reitero: per nosaltres les víctimes de què hem parlat, les persones, totes i cadascuna d'aquesta xifra que s'ha dit, és el que ens interessa i per això estem actuant d'aquesta forma contundent; forma contundent que fins i tot de vegades es diu: «És que vostès s'estan centrant molt en la vigilància i el control.» No, ho he dit aquest matí, la nostra prioritat és la prevenció i la formació. I em sembla que he procurat ser explícit totalment perquè és la nostra prioritat. I he explicat tot el que es fa en matèria de prevenció i en formació. I s'ha pogut veure que en matèria de formació la nostra visió és una formació en matèria de seguretat i salut igual que en la resta de temes importants al llarg de tota la vida. Això no passa en altres llocs. Nosaltres, a casa nostra, sí que ho fem d'aquesta manera. I no ho fem per fer fer un crèdit selectiu de no sé què, que s'ha comentat, sinó que ho fem d'una forma transversal, i ho fem atenent la teòrica i la pràctica, perquè les dues coses són importants.

Però sí que, com aquí ha sortit una xifra determinada que s'ha dit, aquest matí jo he fet comentaris sobre com ha evolucionat la sinistralitat laboral aquesta legislatura. I permeti'm una cosa, no ho he presentat, tot i la disminució, com un mèrit del Govern, entenent per «mèrit» que això ha estat exclusivament perquè el Govern, que ha fet tot el que havia de fer i ho continuarà fent, hagi actuat; ha estat per això, però ha estat pel grau de compliment, per l'increment de la conscienciació, per tots aquests factors.

Però ja que s'ha dit, reiterar tres coses que s'han dit i com a mínim s'han de matisar i en alguns casos fins i tot negar. Primer, els índexs de sinistralitat que hi ha no són els que desitja el conseller de Treball, però això no treu que en un context... –perquè entendran que jo igual que vostès voldria un índex zero–, però això no ha tret que si ens agafem als dinou anys resulti que, d'accidents greus, els d'aquesta legislatura siguin els més baixos dels dinou, o que, dels mortals, per índex, és a dir, pel volum de població ocupada, siguin també els més baixos.

I no ens hem de quedar aquí, i quan dic que no ens hem de quedar aquí..., i reitero: és una responsabilitat de tots, cadascú exercint les seves. I quan el diputat del Partit Socialista ha ensenyat i diu: «94-2001» –que són els tancats– «hem tingut un creixement...», bé, no hi entraré, vostè diu del 33, jo li diré que hi ha un creixement no del 33, un creixement més baix en el total d'accidents lleus, home!, ho podríem haver complementat amb un parell de coses, quan dic la falta de precisió; podríem haver dit que, agafant les mateixes xifres, els greus han baixat un 11% o els mortals un 23% en aquests índexs, del 94 al 2001; també ho podríem haver dit. I podríem haver dit que l'any 94 malauradament, de tots els anys, i tots els anys són dolents perquè tots els anys hi han víctimes, és el pitjor de la sèrie estadística; també ho podríem haver comentat.

I quan es parla de comunitats autònomes, jo no entraré en casos concrets d'aquesta i l'altra comunitat autònoma, però, escolti'm, miri, en índex –i aquí hi influiria molt el tipus d'activitat econòmica, evidentment– no és igual un lloc on la construcció, la indústria, l'agricultura són potents que en un altre on no ho són –perdó: no ho són tant. Però a l'índex d'accidents lleus –i no és que sigui una dada bona, ja ho diu el conseller; no és bona ni en termes globals ni, per dir-ho d'alguna manera, en la relació–, de la pitjor a la menys dolent, la comunitat autònoma catalana, la nostra, és la cinquena. Però, en greus, és la catorzena, i, en mortals, la tretzena de les comunitats autònomes. Ho dic també per posar una mica això dins d'un context amb relació a les circumstàncies de les xifres.

De tota manera, ho reitero, aquestes no són les xifres que hauríem de considerar des del punt de vista del que haurien de ser unes xifres per al país que estem construint i per a un mercat de qualitat –i ho he remarcat aquest matí– que és el que nosaltres volem, un mercat de qualitat on s'afavoreixi la feina però també que la gent tingui contractes indefinits i també, i de forma fonamental, que els llocs de feina siguin segurs i saludables. I en aquest tema sí que, en un estudi fet per un sindicat sobre el rànquing de la qualitat del mercat de treball en les diferents comunitats autònomes, surt que Catalunya és la primera del conjunt de l'Estat espanyol.

Hi ha un bloc, que jo penso que és important, sobre el tema dels factors, les causes, etcètera. Sobre aquestes qüestions, primer sobre l'àmbit de les causes, jo voldria remarcar una vegada més que l'actuació del Departament es fonamenta precisament en les causes, en aquells sectors, en aquells tipus d'empresa on la sinistralitat és superior, per optimitzar els recursos, per ser el més eficaç possible. I així és com ho fem. I així és

com resulta que, del cent per cent de la nostra activitat, programem el noranta-set per cent –i un preguntarà: «I per què no el cent per cent?», perquè l'altre tres per cent són les denúncies–, prova clara i evident que l'actuació es fa programada. I comentar..., els diré, per exemple, per a l'any vinent, que això es tractarà, com és lògic, en l'àmbit del Consell de Treball Econòmic i Social en la seva Comissió; que, per cert, s'ha parlat del Departament de Sanitat, el Departament de Sanitat en l'àmbit de seguretat i salut en les comissions territorials hi és –hi és. (Pausa.) I, escolti'm, jo li diré una cosa: per nosaltres, en matèria de seguretat i salut, és cabdal el que diu el Departament de Sanitat.

Després, s'ha comentat el tema de la precarietat, el tema concretament de com incideix. Jo he dit uns índexs entre contractes fixos i contractes eventuais... Per cert, la il·lustre diputada del Grup Popular..., no hi he entrat en més detall perquè tenim publicat l'any 2001 tota la sinistralitat amb tots els índexs i conseqüentment ha estat un error meu no fer arribar a vostès, potser, aquesta eina, però els la faré arribar i allà hi són totes aquestes xifres.

Sobre si precarietat, el que s'entén per precarietat, és la utilització d'una modalitat contractual que no es correspon a la tasca realitzada, reiterar el que he comentat: fem els programes de vigilància i control sobre aquest tipus sobre la base dels estudis previs que organitzem a partir de les dades de l'Observatori del Mercat de Treball. I aquest matí, per això, he parlat de les actuacions i he parlat de les sancions, perquè hi ha un programa específic per a això. Si del que parlem és, per exemple, dels tipus de contracte que es poden fer a treballadors relacionats amb empreses de treball temporal, també he comentat que hi ha un programa per a això. I si per precarietat es parla, per exemple, que hi han determinades condicions del treball que són inadequades, i si són il·legals, inadmissibles, i per això les perseguim, també. I els facilitaré les dades amb relació a aquest tema.

L'àmbit de l'organització del treball que s'ha comentat. Pel que fa a l'àmbit de l'organització del treball val a dir una cosa o valen a dir diferents aspectes. Primer, hi han determinades noves activitats lligades al treball, a l'organització, com poden ser els serveis de prevenció, que, vostès, alguns han dit que estudiem massa, altres que no estudiem tant. Dir que, per exemple, en àmbits com aquest, doncs també estem estudiant quines són les conseqüències de l'organització del treball i les conseqüències que pot tenir sobre la seguretat i la salut, etcètera.

Si estem parlant d'organització del treball, amb el marc actual hi han dos punts importants per incidir en l'organització del treball: un és l'àmbit de les relacions entre empresaris i treballadors; un altre àmbit és l'àmbit legislatiu, que, com sap molt bé el diputat, això correspon a l'àmbit d'una normativa que ara per ara no és competència d'aquesta cambra.

Però vostè també ha citat en un determinat moment l'àmbit d'impulsar acords. I en aquest tema jo ja li dic: «Acords, n'hem liderat i n'hem arribat a molts.» I aquest matí hi he fet una referència expressa, també en

aquest àmbit, no en qüestions concretes, que també les hem fet, convenis; s'ha fet referència al conveni entre departaments de la Generalitat i els sindicats per al tema concret de l'obra pública, de la construcció i l'obra pública. Recordar una cosa: amb els sindicats també tenim un altre conveni, des de l'any 2000, relacionat amb matèria de seguretat i salut en el treball, el Departament de Treball. Però evidentment tots els acords els impulsarem i a més a més, si és possible arribar a un gran acord entre patronals, sindicats i Govern, també. I en aquesta línia s'està treballant a hores d'ara ja en el Consell de Treball Econòmic i Social. I el conseller de Treball agafa el compromís de fer tot el possible perquè els acords siguin acords a què es pugui arribar i que siguin eficaços.

S'ha tractat el tema de la subcontractació. En l'àmbit de la subcontractació –ho he dit aquest matí–, el problema no és la subcontractació en general, sinó un mal ús de la subcontractació. I des d'aquest punt de vista, nosaltres entenem que s'han de diferenciar els tipus de subcontractació: no és igual la genèrica que aquella que sigui específica; no és igual aquella subcontractació que el que fa és passar d'una empresa a l'altra per una necessitat de treballadors que aquella que el que es va a buscar és l'empresa especialitzada on siguin els millors treballadors formats per fer una determinada feina, que en una es millora la seguretat i la salut i l'altra es perjudica.

Però sí que és cert que en una cadena de subcontractació d'aquesta mal utilitzada hi poden haver problemes que s'agreuja la seguretat i la salut en el treball. I, des d'aquest àmbit, és per això que nosaltres donem tanta importància al tema que els treballadors de totes les empreses estiguin formats. I, a més a més, és per això –i no ho hem dit ara, ja fa temps que ho vam dir– que nosaltres proposem que es desplegui, que es desenvolupi el que correspon a l'article 24 de la Llei de prevencions de riscos.

I llavors algú ha fet un esment que si el Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid no havia recolzat una iniciativa sobre subcontractació. Mirin, això no és cert, i no només perquè no s'hi va oposar, que es va abstenir, sinó perquè feia dos mesos que en el Congrés dels Diputats s'havia iniciat una comissió per tractar aquest tema, i aquest va ser el motiu..., i és un lloc on s'està treballant, i molt, per poder regular aquest àmbit. I nosaltres hem dit, a més a més, que presentem les nostres propostes.

I, per cert, parlant d'oposició, també en el debat de política general hi va haver una resolució que feia referència a la creació d'una comissió en matèria de seguretat i salut en aquest Parlament, comissió que no van recolzar ni els Socialistes ni Iniciativa ni Esquerra Republicana. I aquest matí els he fet, a vostès, una proposta: que àmbits com aquest de possibles propostes de regulació es tractin en aquesta Comissió. Espero la seva resposta.

S'han tractat diferents àmbits sobre instruments, actuacions. Jo no m'hi estendré, perquè ja ho he fet aquest matí i perquè he fet algunes referències ara sobre empreses de treball temporal en l'àmbit de les empreses

d'alta accidentalitat, que per això, per aquest percentatge i per l'àmbit de l'accidentalitat, tenim aquest programa concret, i per això la xifra que he dit aquest matí, que només aquest any ha anat a més de mil tres-cents d'aquestes empreses i a altres qüestions. Però sí que hi vull fer alguna referència perquè, per exemple, s'ha parlat de pla de xoc –ha sortit–, després hi ha hagut un grup que ho ha matisat bé, dient «mesures» o «unes actuacions concretes».

Sobre aquesta circumstància, dir, primer, que cal un pla de xoc si el que s'està fent no és correcte, i que nosaltres tenim uns plans fets i adaptats de forma contínua a la realitat que es va produint. I he citat que, per exemple, en aquesta legislatura no feia ni dos mesos que ja s'havia presentat el Pla de seguretat i salut en el treball i s'ha anat adequant a aquestes circumstàncies.

Segon. El que sí és possible és que, davant de determinades circumstàncies, s'adoptin mesures per incidir en problemàtiques concretes que es poden estar produint o agreujant en un determinat moment. I això és el que vam fer nosaltres aquest estiu.

Ha sortit el tema, per exemple, del tren de gran velocitat. Que aprofito per dir una cosa: en el tren de gran velocitat hi ha un acord previ –ho dic pel tema dels acords perquè després, tots, no ens enganyem amb els resultats dels acords i fem responsabilitats on no hi són–, al tren de gran velocitat hi ha un acord entre el Ministeri, responsable de les obres, els sindicats i la patronal per al seguiment d'aquestes obres. Hi havien tots els controls per part de la Inspecció, s'estava complint la normativa i, malgrat això, hi van haver accidents. De tota manera, també he comentat aquest matí que no només..., no d'una forma reiterada, sinó de forma contínua, s'havia iniciat el seguiment del tren de gran velocitat i la resta de grans obres.

I a més a més, aquest matí –i disculpin alguns comentaris que s'han fet– hem dit no només el que estem fent sinó el que farem els propers mesos. I si hi ha alguna proposta concreta, a més a més, de tot el que s'ha assenyalat que pot millorar l'actuació, comprendran que nosaltres –i ho dic ben clar– en funció del nostre objectiu, que són les persones, les que reben el patiment dels accidents, evidentment, si hi hagués algun suggeriment en aquesta línia, nosaltres estem per aplicar aquests suggeriments. Però els he dit les moltes accions que fa el Departament i, a més a més, les que es continuen ampliant de forma permanent.

S'ha comentat el tema dels serveis de prevenció aliens. Un comentari que ha fet, si no recordo malament, el diputat d'Esquerra Republicana, que ha dit: «Hi han serveis de prevenció aliens que no compleixen amb la seva funció i el que fan són formalitats.» Això, en part, és cert. Hi han alguns que ho fan això. No es pot generalitzar, i per això tenim un programa específic, per perseguir aquests serveis que ho fan d'aquesta manera, i per això aquest matí els he facilitat les dades d'actuació i les sancions que s'han posat a aquest grup d'empreses.

I també s'ha fet referència a l'àmbit concret de les mútues. I jo no he citat explícitament les mútues perquè les mútues entren dins del servei de prevenció aliè quan

parlem de seguretat i salut en el treball, i conseqüentment, també són vigilades perquè actuïn correctament en aquest àmbit. I vostès diran: «I malgrat tot això encara és possible que n'hi hagi algunes que no compleixin?» Escoltin, per això estem, per vigilar i fer complir la llei, i per això la importància que nosaltres donem a aquests tipus de programes.

S'ha comentat, també, que en les actuacions, que no sé què..., sobre l'àmbit concret que si es podia ser més estricte, només estricte..., i ha sortit l'àmbit de la fiscalia. Amb la fiscalia ja hi estem col·laborant. Això, ho demostra el cas concret que en dos anys i mig hi ha hagut la remissió de vuitanta-quatre relacionats amb la seguretat del treball. Quins casos? Aquells on es veien indicis que fos una causa per portar a la fiscalia, que és com actuem. Sempre que ho detectem, llavors, fem la remissió.

Pel que fa referència a la utilització de cossos de seguretat. Escolti'm, tot, evidentment, es pot tractar. M'ha sorprès que quan ha parlat de cossos de seguretat n'ha deixat exclosos uns, i m'ha sorprès venint de vostè, il·lustre diputada, suposo que això ha estat un lapsus. Ara, pensem una cosa, els cossos de seguretat tenen les seves funcions, i actuar en aquest àmbit també requerriria una formació específica. I, a més a més, ja s'hi està col·laborant; s'està col·laborant amb les forces de seguretat, quan les forces de seguretat es troben en circumstàncies on es veu aquest tema, per exemple, d'un accident que s'acaba de produir o en aquests àmbits on veuen la probabilitat immediata que es pugui produir. I els posaré un exemple: a instàncies del Departament, la Direcció Provincial –que és com l'anomena la Inspecció de Treball de Barcelona– el cos estatal es va coordinar amb seixanta cossos diferents per tot aquest àmbit.

N'hi ha hagut un altre que en un determinat moment s'ha dit que la Generalitat té altres responsabilitats i ha citat, a més a més de les responsabilitats en matèria del que és la seguretat i salut directament portes enfora, també portes endins. I s'han citat algunes coses que no són certes. S'ha parlat de l'àmbit dels recursos que es destinen i s'ha dit: «Escolti'm, entre el 2001 i el 2000, hi ha hagut una reducció d'aquests recursos.» Jo els comento, a vostès, que mirin les liquidacions que ja hi han d'aquests anys, de l'any 2000 i de l'any 2001, i veuran com hi ha hagut un creixement notable important, mirin-ho. I si parlem d'aquest any –vostès han citat una xifra de 2 milions i escaig–, s'estan destinant més de 9 milions d'euros, i no –i no– es citen, per exemple, programes com el de la formació específica –aquesta sí que no és transversal–, específica en matèria de seguretat i salut, que n'he fet referència anteriorment.

S'ha comentat també l'àmbit concret –i perdonin...– si la Generalitat com a empresari compleix o no la normativa. La Generalitat compleix la normativa en matèria de seguretat i salut, i vostès ens han assenyalat: «Escolti'm, és que hi ha un requeriment sobre un tema puntual», que no han puntualitzat quin és, que han defensat que hi ha quatre mil centres. I això, com a mínim, demostraria una altra cosa, que nosaltres des del Govern de la Generalitat controlem a tothom. Això és el que demostra això. I que estem sobre tots i cadascun dels

casos, sigui qui sigui. I jo no vindré aquí amb els requeriments fets a ajuntaments, perquè penso que no és la forma de venir. I sobre aquest grau de compliment, permetin que els faci alguns exemples.

Estructures del servei de prevenció. Pel que fa a les estructures del servei de prevenció estan constituïdes en tots i cadascun dels departaments. El nombre de persones implicades directament en aquest àmbit són gairebé dues-centes, exclusivament per a això.

L'àmbit de l'activitat formativa. Suposo que estaran amb mi que formar totalment cada any a tothom és impossible, i que això s'ha de fer d'una forma programada. Jo els diré que aquest any onze mil treballadors de la Generalitat són formats en matèria de seguretat i salut en el treball; aquest any, onze mil, d'una forma, com he dit, programada. I aquest no és el primer any.

I s'ha citat, també, i com veig que hi han diputats que ho podran fer, mirin els pressupostos de la Generalitat també en matèria d'inversió interna pel que fa a la seguretat i salut en el treball –aquesta no és l'externa, és la interna–, i mirin i veuran els milions i milions d'euros que es destinen com correspon.

I podríem continuar amb altres àmbits i segur que em creuran que hi ha un dels quatre mil centres, o més d'un dels quatre mil centres –ja els ho dic ara–, que resulta que l'avaluació de riscos no ha estat encara finalitzada –això ja ho avanço, és cert, ja els hi avanço–, per a molts ja està fet i en els altres s'està fent.

Jo no entraré aquí, cas per cas, en departaments, etcètera, perquè penso que això excediria del temps que considero que és adient per fer aquesta resposta des del punt de vista, però, evidentment, està a disposició a la Generalitat, sobre aquests aspectes, sobre les qüestions que vostès considerin adients.

Sí que voldria fer una conclusió o unes conclusions abans de finalitzar. Escoltin, aquest debat, en principi, tal com l'han proposat, no interessava a l'oposició pel que feia a la matèria de seguretat i salut. I permetin que també els digui una cosa: s'ha de procurar ser modest quan es diu: «Facin vostès això en sis mesos.» Escolti'm, la nostra planificació de treball no és per sis mesos, i per al conjunt de la legislatura és el doble dels sis mesos. Altres, potser, pensen agafar vacances sis mesos abans, nosaltres no.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És una previsió que va molt més enllà d'aquesta legislatura. I els dic això per aquests comentaris petulants, i ja s'ha citat algun cas, i s'ha citat el cas de l'any 79, fa vint anys; podríem citar el de l'any 79 on es deia per part d'alguns partits, concretament en aquell moment la UCD, el Partit Socialista Obrer Espanyol, el Partit Socialista de Catalunya, Iniciativa, PSUC, etcètera: «Mirin, això de Convergència i Unió ara ho trauran dos o tres diputats i després desapareixerà.» O a l'any 80, que alguns ja estaven preparant més la festa que la gestió de govern, si arriben a arribar, i no va passar. O a l'any 99 on algú va començar a sortir saltant i al cap de mitja hora va haver de dir que, bé, que no calia saltar i que hauríem d'esperar una mica més, eh? Ho dic perquè al final, evidentment, serà el poble sobirà qui decidirà i no

la petulància de dir «treballin només per sis mesos». I faig aquesta referència perquè s'ha comentat aquí, i perquè s'ha dit.

I per què s'ha dit que «només facin propostes de sis mesos»? Escoltin, si han de fer propostes, facin propostes no a sis mesos, les que considerin necessàries per dintre de sis mesos i per dintre de cinc, vuit, deu anys. *(Veus de fons.)*

Des d'aquest punt de vista, si em permeten, jo penso..., i era la voluntat amb la qual hem vingut, de fer un debat, un debat que sigui constructiu i del qual surtin propostes, un debat per aportar per part de tothom el millor que tingui en matèria de seguretat i salut en el treball, i també –ho he de reconèixer–, en aquest debat, com a conseller de Treball, he explicat tot el que fa a l'àmbit de les seves responsabilitats, perquè algú va dir, i amb raó, que hi ha una responsabilitat que és la responsabilitat en l'àmbit de l'actuació que fa el Govern de la Generalitat. I jo penso que ha quedat molt clar que la nostra línia d'actuació prioritària és la prevenció i la formació, però, conjuntament amb aquesta, continuarem amb l'assessorament i mantindrem la vigilància i el control amb absoluta i total contundència. I ho farem des de la política pròpia del Govern de la Generalitat, i ja he explicat quina era. I si hi ha alguna proposta a millorar, si n'hi hagués, no dubtin que la incorporariem.

Segon: ho farem –i aquí agafo el compromís també– propiciant els acords que corresponguin amb els agents socials. I també ho farem –i espero que tots vostès hi col·laborin al màxim– mitjançant la comissió creada en el Parlament perquè de forma contínua es tractin els àmbits de la seguretat i la salut en el treball.

Moltes gràcies per la seva atenció... I dir-los només una cosa: si tot això ha servit perquè, d'aquella xifra que s'ha citat, puguem evitar en el futur un accident, ja haurà estat positiu fer aquest debat.

Moltes gràcies.

(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Passem ara als torns de rèpliques. I comença, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats... Senyor conseller i senyor Millo, els veig molt bé. Molt, molt bé. Preparant-se per fer oposició *(remor de veus)*, que és el que s'han dedicat a fer –preparant-se per fer oposició, que és el que s'han dedicat a fer. Un govern que es reconegui com a tal ha d'estar en una alçada que vostès han superat, per baix, en molt. Els veig molt bé. Ja estan assumint el tema; per tant, els costarà menys superar el tràngol. *(Remor de veus i rialles.)*

Miri, conseller, anem avançant –anem avançant. Vostè va venir a la Comissió i va dir: «Els socialistes no han dit re, no sé què, no sé quants...» Avui ja anem a una

ratlla. Jo ja els he donat abans d'entrar, a vostè i al senyor Millo, el que vam dir a la moció de censura, el que hem plantejat al programa electoral i el que vam plantejar com a desenvolupament de la moció de censura. Vostès ho coneixien, han hagut de rectificar, però, com que ja ho tenien escrit, no s'han pogut estar de seguir en la línia de criticar. Bé, ja els ho perdonem, perquè també els toquen, aquestes equivocacions; com que porten molt de temps governant, tampoc han après massa bé a fer oposició. Ja n'aprendran, no es preocupin, tindran temps, eh? Vull dir, no... Anem avançant en aquest tema, i ja ho veig.

Perdonin, si es dediquen a criticar l'oposició i a fer d'oposició d'oposició, acostumin-se a escoltar –a escoltar. Jo he dit... I diu: «El que ha dit el Grup Socialista no és veritat, no és cert, això.» Perdoni, hem dit el mateix: vostès no van recolzar la iniciativa legislativa popular de Comissions Obreres fa dos anys; no la van recolzar. L'abstenció no és recolzament; almenys a mi em van ensenyar això. L'abstenció no és recolzament. Vostè diu: «Només ens vam abstenir.» És el que he dit –és el que he dit. Per tant, allò, no digui que no és cert. És cert; és cert, aquest tema. (*Veus de fons.*)

És cert que vostè no ha parlat de les mútues –ni abans, ni ara–, que gestionen i tenen la responsabilitat de gestionar una part de la prevenció de riscos i d'atendre en aquest tema. Vostè sabrà per què no vol parlar de les mútues de treball.

Miri, senyor conseller, hi ha un element que vostè ha utilitzat de manera..., com a sinònim, i crec que s'equivoca, perquè és un tema que moltes vegades va junt, però no és el mateix. No és el mateix temporalitat i precarietat. I vostè els ha utilitzat com a sinònims. Repassi el *Diari de Sessions* i ho veurà. Perquè, si no, en un moment en què baixa la temporalitat, per què ens puja l'accidentalitat? Perquè està pujant la precarietat en les condicions de treball, siguin fixos o temporals. Afecta més els temporals? Sí senyor. Però, en tot cas, ens puja la precarietat. Aquest és un model econòmic de creixement, de funcionament de les empreses, que té els seus preus, i són aquests. I vostès d'això no diuen re, quan ho diem un conjunt de diputats, que el model de creixement econòmic a què estan donant lloc genera uns problemes i que es poden generar, que tenen conseqüències, des de la deslocalització fins a haver de pagar un preu excessiu per aquest creixement econòmic, que no és bo, que no són bones arrels.

Miri, la subcontractació en cadena mai –mai– és bona, perquè la subcontractació en cadena no afegeix valor –no afegeix valor. Subcontractar la mateixa tasca de manera reiterada no afegeix valor. És la subcontractació especialitzada, i d'aquesta no hem parlat. Però la subcontractació en cadena, com diu el seu discurs, en cap cas afegeix valor i, per tant, l'únic que fa és rebaijar costos i anar contra l'estabilitat del treball.

Senyor conseller, responsabilitats. No és veritat que vostès estiguin en l'última fila o en la penúltima fila, abans de la societat. Les responsabilitats són molt clares: les responsabilitats són de les empreses i de les administracions; aquests són els que tenen responsabilitats. Els treballadors tenen obligacions que han de

complir, i s'arrisquen a ser sancionats si no les compleixen; però l'obligació de posar els mitjans per preveure la seguretat és de les empreses, i l'obligació de les administracions és que la llei es compleixi. No fiqui pel mig els sindicats com si fossin una cosa estranya. Els sindicats són l'organització dels treballadors, i les associacions empresarials són les associacions d'empresaris, i cadascú representa..., i no estan davant de les administracions amb més responsabilitat que els governs.

I, sobretot, no faci una cosa, que en aquest tema va molt malament; és la que fan moltes vegades els boxejadors que estan mig fora de combat, que és agafar-se al contrari per aguantar-se. No faci això. Assumeixi les responsabilitats. Vostès són la segona línia, com a administracions, en un nivell de responsabilitats, per bé o per malament, i aquest és el seu nivell i la seva situació. No estan a quarta fila, darrere de no sé qui més; primer els empresaris, després els treballadors, després els sindicats i no sé què..., després les administracions –no les anomenem, no fos cas que ens identifiquessin, eh?– i després la societat. No. Vostès són la segona fila, i un element de contenció, i la seguretat que té la societat que s'està fent allò que s'ha de fer, perquè hi ha algú que s'ha posat per a això que vetlla pel seu compliment.

Miri, jo, al principi, quan ha començat el senyor Millo a parlar, m'he espantat. Creia que ens farien una altra vegada allò de fer-nos passar per la vergonya que aquest Parlament es felicitava per allò dels incendis. (*Remor de veus.*) Després ja he vist que no, que anava per una altra banda, eh? Vull dir, ja he vist que anaven vostès per una altra banda. Però, escolti, motiu de felicitació, cap ni un –cap ni un. En aquest tema, cap ni un. Així de clar. Ni dialèctic. Entre altres coses, perquè, miri, poden remenar les xifres tot el que vulguin, però les xifres seves són les següents.

Període de gestió –d'aquest any, per no equivocar-me–, any 2000..., perdó, aquest, any 2000: 183.000 accidents, dels quals 1.487 lleus, 151 greus. Any 2001, 1.700 greus –més que l'any anterior!–; mortals, 155 –més que l'any anterior!–; lleus, 187 contra 181 –més que l'any anterior! On està la baixada d'accidents? On està la baixada d'accidents en el seu període de gestió? Expliqui-m'ho! L'índex no varia, perquè la variació de la població activa en l'any 2001 ha estat negativa a Catalunya, senyor Millo. (*Veus de fons.*) Ha estat negativa a Catalunya, a diferència de la resta de l'Estat; per tant, baixa. (*Persisteixen les veus de fons.*) Perdoni...

El president

Prego, si us plau...

El Sr. Rañé i Blasco

Perdoni... Període de sessions, període de gestió...

El president

Senyor diputat, esperi's un segon... Prego que no s'estableixi diàleg entre els diputats i que respectin qui té la paraula.

Gràcies.

El Sr. Rañé i Blasco

Per tant, senyor conseller, jocs de números, cap ni un. En el seu període de gestió ha crescut la sinistralitat. En aquests set mesos primers, li ho he dit: els accidents greus han pujat un 15%..., perdó, els mortals, un 15%; els greus, un 6%, i els lleus –li ho he dit– han baixat un 4%. Li he dit les xifres. Però això és més negatiu! Ens han pujat molt i molt aquells que són més greus. Escolti, no hi ha cap motiu de felicitació; hi ha una situació més negativa que abans. Són xifres! No em faci plantejar aquestes coses, perquè... El que no podem fer és dir que les coses van funcionant perquè han millorat. Escolti, malgrat el que estiguin fent, això va malament, això requereix un canvi, i això és el que no tenim aquí.

I, a més a més, vostès insisteixen en la mateixa línia i amb el mateix plantejament. Vostès insisteixen parlant de la quantitat de les accions, i nosaltres li hem dit, per activa i per passiva, la qualitat i l'avaluació de l'efecte de les seves actuacions, que només es mesura amb una cosa, important; hi han altres indicadors, però n'hi ha un d'importantíssim, que és la rebaixa del nombre d'accidents i de l'índex, i això no s'ha produït. Per tant, poden fer moltes accions, però són poc eficaces. Per això no ho ha dit, no perquè se li hagi oblidat: és que no són eficaços. Per això és perquè no ha dit aquesta paraula que li demanava alguna altra diputada.

Sanitat. Sanitat ha caigut dels òrgans centrals del Consell de Treball; està en els provincials, però no als òrgans centrals, on es participa. Clar, vull dir, això és la veritat, és el que jo he dit, no he dit una altra cosa: que, quan han muntat l'òrgan de participació del Consell de Treball per parlar de seguretat i salut laboral, es deixen en l'òrgan central la sanitat. És una realitat, un fet. Arregli-ho. No és greu, més que el que representa de polítiques.

I per últim, senyor conseller, jo el veia bé, de veritat, fins que ha començat a haver de fer recursos numèrics i començar a fer algunes trampes numèriques, eh? Miri, els pressupostos del 2002, pressupostos del 2002 que estan executant i que estan aprovats per aquest Parlament, són inferiors als pressupostos del 2001 en els programes de riscos laborals, en mig milió d'euros. Doni-li les voltes que vulgui, però aquesta és la realitat que ha aprovat aquesta cambra, i no ens necessita marejar més en aquest tema.

Tema de compliment de les obligacions. Han fet dues coses: primer, s'han donat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rañé i Blasco

Acabo amb això, senyor president. S'han donat una pròrroga on ara em diu que encara falta en algun pla de prevenció de riscos, l'any 2002, en aplicació d'una llei del 95. I segon tema, el requeriment, el va fer el Departament de Treball no per a un centre o dos, sinó per a molts centres.

Senyor conseller, senyores i senyors diputats, aquest és un debat que permetrà fer resolucions. Vostès ens van

plantejar només venir a informar i que aquest Parlament només escoltés. Nosaltres volem que aquest Parlament també participi en la presa de decisions, i per això el seu sistema de la compareixença no servia. Podien haver demanat un debat; van demanar compareixença i van obligar a haver de refermar aquest tema. És la seva opció. Nosaltres volem que el Parlament hi participi; vostès, que escolti només. És una diferència substancial que ens sembla que això prestigia molt més aquest Parlament i el conjunt de la ciutadania.

I els dic...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar.

El Sr. Rañé i Blasco

Sí, senyor president. En tot cas, els dic: aquest és un tema en què farem propostes, i, sincerament, les farem pensant en aquelles que poden desplegar en el període de mandat que tenen, perquè és el que correspon fer en aquest moment.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

(*Alguns aplaudiments.*)

Jo pregaria a les senyores i als senyors diputats que en moments d'una alta emoció, si tenen necessitat d'aplaudir, que ho facin, però en moments en què aquesta emoció, doncs, és controlable (*rialles*), si ens abstenim tots, segurament donarem aquella línia que és tradicional d'aquesta cambra, que és fer-ho, en tot cas, amb una certa excepcionalitat. Gràcies.

Pel Grup Popular, té la paraula ara la senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la veritat és que, en aquest segon torn, sembla ser que l'actuació per part del Govern i dels grups o amb els grups majoritaris de l'oposició ha esdevingut allò que es podria dir «una mica més emocionant», no?, que qui ha fet què, qui no ho ha fet, si es va presentar abans o no, si votem les propostes en el debat de política general o no les votem... I la veritat és que a un grup com el nostre, que també el que volem és ser un grup i un partit de govern, el que ens interessa és el que hem vingut a parlar avui aquí. I del que hem vingut a parlar avui aquí és de la sinistralitat laboral. Del que hem vingut a parlar avui aquí és de les víctimes, és dels accidents, és dels morts. I això és del que nosaltres volem seguir parlant aquí. I volem seguir parlant amb un debat rigorós, amb un debat seriós i amb un debat, il·lustres senyories, que ens permeti que puguem arribar a unes propostes de resolució que modifiquin la situació real que tenim ara.

La resposta que ha realitzat el senyor conseller..., ha dit: «Home!, l'al·lusió que la senyora diputada havia fet que la política de prevenció del Govern no era eficaç..., ja

es donava per suposat.» Miri, no sé si allò de la lectura freudiana, però molt per suposat no s'hauria d'haver donat perquè tant el diputat del Grup que dona suport al Govern com el mateix conseller ha necessitat explicar i fer esment precís que la seva política era eficaç. Li ho torno a reiterar, senyor conseller; no sé si això ha estat aquest lapsus per vostè, tant aquest matí com a la compareixença, però la referència a una política eficaç no s'ha fet, i entenem que aquesta política eficaç encara deixa molt que desitjar. I li ho hem dit, senyor conseller. I no vol dir, això, que no s'estiguin fent actuacions; s'estan fent actuacions, i, home!, ara pla!, només faltaria que un país com Catalunya, una comunitat autònoma com Catalunya, no estigués fent actuacions en una política tan important com és la lluita per a la prevenció dels riscos laborals.

Senyor conseller, jo, la veritat és que no sé si a vegades no volen escoltar o es volen reiterar amb allò que han estat dient al llarg de la compareixença i allò que també han tornat a dir en l'exposició d'aquest matí. Home, que ens digui vostè que els índexs no són els que desitja el conseller de Treball..., és que ja ho suposàvem –ja ho suposàvem. Home, és que, que em digui que els índexs d'incidència de sinistralitat a Catalunya no són els que desitja el conseller de Treball, ho donem per suposat. Ni el conseller de Treball ni la societat. Però això no aporta solucions, conseller; no n'aporta; no n'aporta, de solucions. Home, que ens digui que les propostes que es puguin fer des dels grups seran ben recollides..., jo li ho recordo: les propostes de resolució que es presentin en aquesta cambra no solament seran ben recollides sinó que són obligatòriament recollides pel Govern, donat que són presentades per una cambra sobirana que representa el Parlament de Catalunya. Llavors, home, diguem les coses pel seu nom; diguem les coses pel seu nom, perquè algú diria quan ho està escoltant que és que aquelles petites aportacions que podem fer aquests grups polítics, doncs, home, vindran, doncs, a afegir una mica més el que està fent el Govern. No és així, senyor conseller, no és així i vostè ho sap.

Entrant en matèria de la que vostè ha estat analitzant, tornem a veure els índexs de sinistralitat laboral. I tornem a veure que la situació a Catalunya no és positiva. No és bona –no és bona. Estem parlant de 127 persones que han mort –que han mort– al llarg..., del gener a l'agost d'aquest any; que han augmentat en relació amb l'any anterior i l'altre.

I, senyor conseller, permeti'm que els digui que la política de prevenció que està duent a terme el Govern ha suspès..., per aquest Grup Parlamentari, està suspesa en dos aspectes importants: un és la tasca de promoció i sensibilització, i l'altre la d'assessorament.

Nosaltres no creiem que vostès estiguin fent una bona política de promoció. El que vostè ha explicat que està fent campanyes específiques per a sectors de la construcció... No n'ha esmentat d'altres; hi han molts altres sectors amb una incidència de l'accidentalitat important de què vostè no ha fet cap menció i no els ha explicat.

Quan parla dels estudis tècnics, per exemple, només parla del tema de l'amiant i del Llibre blanc. I li ho recordo: aquestes dues propostes han estat demanades

per aquest Parlament. I després una altra qüestió, senyor conseller. Quan vostè diu que dels estudis que es realitzen en matèria de sinistralitat vostès programen el 97% de la seva activitat..., home, només faltaria! És que si vostès no programen actuació de Govern i han d'esperar que tot sigui a instància de part, la veritat és que encara deixaria molt més a desitjar la seva política de prevenció de riscos laborals.

Però, a més, li vull fer una altra crítica, senyor conseller: el pla de xoc. Vostè s'ha referit que..., «home, no és necessari un pla de xoc, no és necessari un pla d'acció...» Deu ser que, clar, com que les coses ja estan bé com estan, doncs, home, no és necessari, no! «Incorporarem algunes mesures que ajudin...» Home, senyor conseller, anem a veure, en el debat vostè ha coincidit amb nosaltres que l'anàlisi no és positiva. Vostè ha coincidit amb nosaltres que, encara que s'estan fent coses, aquestes coses –aquestes coses–, encara que se n'hagin de fer més, no estan solucionant el problema. Per molt que vostès, tant el Grup de Convergència com el Govern, vagin dient que l'índex d'incidència s'ha reduït, escolti'm, no s'ha reduït tan substancialment, estem a la vora d'un punt, un punt i mig en relació amb l'any 2001, l'any 2002... Això en índex d'incidència, que està en referència a la població activa. Però en termes absoluts, en morts reals, vostès saben que tenim més accidents greus i més accidents mortals. Això vol dir que amb el que està fent el Govern no n'hi ha prou, que és insuficient, senyor conseller; algunes coses s'hauran de canviar.

Aquestes coses que nosaltres volem canviar estan adreçades, en primer lloc, a la formació dels treballadors, a la promoció d'una bona cultura preventiva, a una major sensibilització, a un pla d'acció que nosaltres entenem que en base a un acord..., per això hem dit en base a les recomanacions del Consell de Treball Econòmic i Social, perquè volem un acord amb els sindicats, amb la patronal... I aquest acord és el que ha d'establir les bases d'un pla d'acció de lluita per a la prevenció a Catalunya. Home, llavors no ens digui que només rebrà propostes concretes dels grups, allò..., tot suggeriment serà bo... No, escolti'm, estem parlant d'un debat molt més profund i estem parlant d'una anàlisi molt més profunda, i que a partir de demà obrirem pàgina amb una nova política de prevenció o amb un impuls molt major de la política de prevenció.

Vostè no ha parlat en cap cas..., ha parlat solament en les respostes de l'actuació de la política de prevenció en les administracions públiques. S'ha oblidat, per mi, el que són dos temes molt importants. Un és el de les mútues, el concert de l'actuació de les mútues, que recordi que el Grup Popular li va demanar la realització d'un conveni amb les mútues per la seva activitat. I s'ha oblidat també de les administracions públiques, d'aquestes empreses que suposen el 48% del total dels accidents de treball a Catalunya... –senyor conseller, si li permet també la seva conversa interessant amb el senyor Millo..., suposo que li serà també més interessant aquesta–, d'aquestes empreses –d'aquestes empreses–, moltes corresponen a administracions públiques i a empreses públiques. I vostè no ha explicat..., com nosaltres també amb la interpellació li vàrem demanar que

hi han plans d'emergència que encara no estan fets, que hi han avaluacions de riscos que encara no estan fets. I vostè no ha dit ni mitja paraula. Deu ser que els treballadors de les empreses públiques i els treballadors de les administracions públiques no formaven part d'aquest debat avui. Se'ls ha pogut oblidar. Ara segur que ens ho explicarà, i la veritat és que serà un debat encara molt més complet del que hem fet fins ara.

Subcontractació. Estem d'acord amb el que ha dit el conseller, hi estem d'acord. La subcontractació específica és positiva, incorpora valor afegit; la subcontractació en cadena, no –la subcontractació en cadena, no. I això, la detecció d'aquesta subcontractació en cadena, és la responsabilitat del Govern, a través d'actuacions molt més eficaces –i no solament aquesta de les ETT– per veure quin nivell de subcontractació tenim a les nostres empreses.

Vostè ha dit: «La Comissió de Seguretat i Salut en el Treball...» El Grup Popular la va votar, en el debat de política general, evidentment; la va votar, i a més vam estar d'acord..., com també es van votar propostes del Grup Popular en aquesta cambra. Perquè nosaltres, el Grup Popular, hem estat treballant sobre l'accidentalitat laboral des de fa molt temps, des de fa molts dies, a diferència, també, de com ho han fet uns altres. Però nosaltres entenem que a aquesta comissió d'estudi, a aquesta comissió d'estudi en el Parlament de Catalunya, s'ha de presentar aquest Pla nacional de prevenció que correspon a Catalunya.

Una darrera qüestió, senyor conseller. Vostè ha parlat d'un acord que nosaltres, el nostre Grup, hem presentat, respecte a quina pot ser una millor col·laboració i una millor coordinació amb les forces i cossos de seguretat per tal de detectar els riscos i de fer arribar els riscos. I diu vostè: «Ja col·laboren.» Clar, quan veuen un risc imminent, col·laboren; quan allò s'està caient, col·laboren. Sap vostè que això és un tipus penal, si no ho fan?, que és l'omissió del deure de socors? Escolti'm, és que, aquestes coses, no cal que ens les digui, perquè, clar, evidentment estan tipificades, evidentment les fan no solament –no solament– les forces de seguretat, sinó també molts ciutadans que les fan perquè són tipus penals reconeguts.

Nosaltres parlàvem d'anar més enllà. Parlàvem de la detecció d'aquells riscos que molts veiem en obres, sobretot en obres de construcció, que les trobem a qual-sevol lloc, empreses molt conegudes que no tenen les mínimes mesures de seguretat. Home, doncs pot haver-hi un estudi, un conveni, una col·laboració amb aquestes forces de seguretat per tal d'arribar a impulsar això. I no ha sigut cap lapsus; no ha sigut cap lapsus perquè, evidentment, hem de valorar també la participació d'altres forces i cossos de seguretat de l'Estat, que no només siguin aquestes.

Li ho torno a dir, senyor conseller: la veritat és que, de la seva resposta, nosaltres, el nostre Grup, hauríem esperat que s'hagués fet una major autocrítica. I li ho reconeixem: s'estan fent coses. Però, escolti'm, la cantarella de: «Estem fent, seguim fent, està bé el que estem fent i ja els agafarem algunes de les coses que vostès diguin», no és per aquí. La reflexió seriosa és que tant

de bo –li torno a repetir, encara que vostè ha dit: «No vull entrar en relació amb altres comunitats autònomes»–, tant de bo ens passi com a Astúries...

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

...–molt bé, senyor president–, tant de bo ens passi, tant de bo ens passi que per comptes d'anar reduint índex d'incidència en un punt, en un punt i mig, i augmentem els nombres absoluts d'accidents, puguem reduir en una quantitat major aquests accidents de treball. Segur –segur–, senyor conseller, que tots nosaltres, tota la societat catalana se'n beneficiarà, i segur que serà una gran satisfacció per a tots i serà, a més, el que nosaltres hem dit al començament: una bona política, una política eficaç de la prevenció dels riscos laborals.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, jo crec que s'ha posat en llibres de cavalleria, en la resposta, temes més partidistes, no? Quan no es pot donar l'estocada, s'ha d'anar en compte de deixar la feina de banderilles als banderillers; el senyor Millo crec que té més cintura en aquest sentit.

No jugui amb les històries polítiques del 79, del 80, què feia cadascú, les expectatives... Nosaltres no teníem les expectatives, per exemple, del Partit Demòcrata Popular, que estava aliat amb Aliança Popular; no teníem aquestes expectatives. Per tant, cadascú coneix la seva història política, no retregui les històries de cadascú.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Anem al contingut. Jo he indicat, i des del Grup d'Esquerra Republicana hem indicat, que hi ha un problema de model industrial. És a dir que el tema de la seguretat laboral i la salut laboral no es poden posar al marge de quin model d'empresa tenim aquí, si és un model d'empresa que aposta pel valor afegit o si és un model d'empresa que aposta per l'explotació del treball, bàsicament, mà d'obra intensiva. I això desborda les responsabilitats de la Conselleria, però no del Govern. I en aquests moments de crisi és bo plantejar-se cap on caminem. I el Govern hauria d'explicar quines mesures està prenent per fer avançar el marc de l'economia catalana en una direcció o en una altra.

Tenim problemes en l'àmbit de la subcontractació vinculada a les multinacionals. I, per altra banda, tenim un bloc de petita i mitjana empresa que s'ha internacionalitzat bastant però no el suficient, per tant, que aposta encara massa i en massa àmbits, sobretot als sectors

madurs, per mà d'obra poc qualificada i desregulada. Sobre aquesta base, vostès posaran els màxims inspectors que han de posar, però no solucionaran el problema.

Per tant, hi ha un problema de fons aquí, de quin país volem ser, en aquest moment de crisi, que haurem de bastir una inflexió cap a una banda o cap a una altra. Nosaltres estem a mig camí del model de multinacionals amb subcontractació propi de la Llombardia i del model de pime del Vèneto, però molt lluny dels dos, perquè som una potència industrial mitjana en comparació amb aquestes dos regions italianes, per exemple. Per tant, aquí hi ha un problema de model industrial i empresarial que, en definitiva, condiona, però de molt, de molt, de molt, problemes com aquest que avui estem discutint sobre seguretat i salut laboral.

Jo li he demanat que doni dades sobre el frau amb treball irregular. Veurem si, en els propers dies, aproven la proposta que els faig en aquest sentit. Aquest és un tema que no ha respost en la seva intervenció posterior.

És evident que si a la construcció, com diuen les dades, es calcula unes 12.500 empreses constructores en actiu, de les quals 11.000 subcontractades..., és evident que aquí hi tenim un gran forat negre on es produeixen molts dels accidents –molts dels accidents.

Tenim, doncs, que en aquests programes que fan vostès, aquest hauria de ser el prioritari, juntament amb el de transport. Insisteixo: més d'un diputat i diputada li hem insistit que no la Conselleria però sí el Govern té altres instruments, com és l'ús de la policia, en el tema del transport, i també en la inspecció visual d'obres públiques per fer feines de denúncia i fiscalització. Si hi ha un problema greu, de la mateixa manera que és bo..., i des d'aquí els diputats del meu Grup hem estat totalment a favor de criteris més estrictes de persecució de les infraccions de trànsit, de la mateixa manera no ens tremolarà el pols de dir..., si vostès ataquen a fons –utilitzant els instruments legals que tenen, entre els quals la policia, amb les denúncies– que posin en perill la vida i el dret a la vida en els gran punts negres, repeteixo: construcció i transport.

Hi ha molts elements que no acaben de funcionar de la seva conselleria, dades que, per exemple, no es fan inspeccions per obertures de centres en diverses comarques. Em passaven dades del Maresme, el Vallès Oriental, Barcelona nord, en què no es fan les inspeccions d'obertures de centres, sobre compliment de requisits de seguretat i salut laboral, o, per exemple, en l'àmbit del transport que estem dient, l'Estat subscriu una normativa, la DR 2001, en plena vigència des del 2001, des del juliol del 2001. I la pregunta és: quantes empreses de transport han comunicat al conseller que..., realment sap vostè quantes empreses estan complint aquesta normativa? I si vostè disposa de l'Informe anyal d'activitats de prevenció, que estan obligats a presentar. O sigui, hi ha un forat aquí, en l'àmbit del transport, que no es fa el seguiment adequat.

Ho he deixat abans, però queda clar que hi ha una demanda dels sindicats per tal que es tiri endavant l'Institut Català de Seguretat i Salut Laboral. Això, nosaltres creiem que també és un element que cal posar sobre la taula.

I, òbviament, la Generalitat és la primera que ha de complir la normativa de seguretat, l'ha de complir en la seva Administració, però també en la mesura que és un dels principals contractistes del país. I en la mesura que és un dels principals contractistes del país, cal reclamar que faci un seguiment de les empreses contractades que ofereixen béns i serveis i creen infraestructures, si aquestes empreses estan complint al detall les normatives de seguretat i salut laboral. I vostès tenen la paella pel mànec aquí, perquè, en definitiva, si vostè contracta una empresa, vostè posa les condicions i pot controlar com s'està elaborant el producte, i comencem per no utilitzar aquest recurs que tenen a la mà.

I una darrera qüestió: el tema de la formació. Hem dit abans: «Cal incorporar el tema de la formació com a element transversal en tot l'ensenyament, no com una assignatura suplementària, no com una assignatura suplementària o optativa.» Però, a més a més, vostès ara, a través del que transcendeix del Tribunal Constitucional, tindran accés a la formació continuada. Esperem, tots, esperem que en aquest àmbit ho facin lleugerament millor que amb els fons de formació ocupacional, d'escàndols en forma de traca.

Sobretot en el dia en què surt un informe del Tribunal de Cuentas espantós, a Madrid –espantós, eh?–, en el fons dedicat a formació contínua, entre la qual –s'ha de fer la formació en seguretat i salut laboral– algú feia cursos d'oboè o es treia el títol d'àrbitre de futbol. (*Veus de fons.*) Sí, sí, això, de moment depèn de Madrid, però com que vostès no tenen precisament una trajectòria molt transparent o límpida, diguem-ne, en l'àmbit de la gestió dels fons ocupacionals... Un advertiment: quan els passin els de formació contínua, a veure si millorem, perquè sí que aquí hi ha uns recursos importants que s'haurien de destinar, bàsicament, a les petites i mitjanes empreses, incentivant-les, perquè tenen dificultats reals.

Estàvem parlant abans que estem assistint a un model on la gran empresa externalitza, centrifuga la precarietat, i el risc laboral el centrifuga a petites empreses que no tenen poder de negociació. Per tant, una petita empresa que els treballadors fan hores pels descosits, que a vegades es treballa a preu fet, si no es posen uns incentius perquè el treballador pugui formar-se –i aquí aquest paquet de formació contínua que hauria de prioritzar aquest àmbit–, difícilment les pimes farien formació en prevenció. Ho tenen complicat pel mateix model en cadena de les subcontractacions. És molt difícil que l'última anella de la cadena tingui les condicions adequades per poder fer la formació en prevenció.

Per tant, aquesta és una de les assignatures pendents que vostès tenen i que caldria que concretesin de cara al futur.

En qualsevol cas –en qualsevol cas–, la gestió feta fins ara, senyor conseller..., en tot cas ja ho veurem demà en les propostes. Nosaltres repeteixo que farem vuit propostes de resolució, amples, amb termini, sí que les farem amb termini, perquè el tema és urgent i vostès tenen pocs mesos de coll, per posar-les en marxa. Posarem terminis i, a més a més, ja ho hem anunciat –tampoc res de nou–, reprovarem l'acció que s'ha fet en

aquest àmbit, l'acció de la conselleria i del responsable superior de la conselleria, en línia directa jeràrquica, perquè realment, quan fins ara no s'han fet els deures, crec que en tot cas la proposta de demà ha de ser millorar els deures en els mesos que queden, però passar l'examen del que s'ha fet fins ara.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Hugué. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, vull recordar a tots vostès que el meu Grup, Iniciativa per Catalunya Verds, al debat de política general recent vam plantejar una resolució, també. Aleshores, en aquestes filibusteries per part de cert responsable parlamentari, almenys, amb nosaltres no hi contaven.

La segona qüestió és que jo crec que el senyor Millo li ha vingut un atac de picardia sobrevinguda, perquè diu: «Home, resulta que els dirigents sindicals han dit que el conseller ha fet un bon diagnòstic.» Però ha callat, dintre la seva picardia, que a continuació han dit: «Falta que ens digui què s'ha de fer.» Dic això per compensar aquestes asimetries picaresques, sobrevingudes del senyor Millo. I després ens parla, des del sarcasme, que diu que hem de felicitar el Govern pel que hagi fet. El què? Que no hi han hagut més morts? Més accidents? Però és que, a més, diu: «Els partits són també responsables.» O sigui, els altres que parlin del que vulguin.

Resulta que nosaltres fem històricament un plantejament determinat, la contrapartida, i en aquest cas diu: «No hi estem d'acord.» Aleshores, es vota i, legítimament, nosaltres perdem, i a continuació ens diu: «Vostès en són també responsables.» Aquesta és pirotècnia pura. Aleshores, no es tracta en aquest sentit d'una picardia sobrevinguda: és d'una deshonestedat momentània, momentània.

Diu: «Han vingut amb una activitat positiva?» Senyor Millo, cada vegada que pujo jo aquí, a aquesta tribuna, en debats solemnes, el meu interlocutor, sigui conseller o el que sigui, sap fil per randa què plantejaré. O és mentida això? (*Veus de fons.*) Val, d'acord.

Senyor conseller, vostè ens ha proposat una estrambòtica figura parlamentària digna de Max Estrella, el de Valle-Inclán, que diu: «Hem de reprovar l'oposició.» I hem de reprovar..., bé, aquesta és una figura parlamentària digna de noves literatures per part dels analistes, no?, potser sí: seria una figura per enriquir la vida política sempre i quan el debat fos consistent, cosa que vostè no ha volgut perquè ha optat pel que en podríem anomenar el format de la feblesa o el format de la por, és a dir, no dialogar, no discutir, grup per grup, per precisar, per debatre, sinó així, *a voleo*, a veure què passa. Però és que ha tingut un oblit, com en diria jo, increïble, quan ha proposat que s'hauria de reprovar els grups polítics perquè no havien plantejat res, ni interpellació ni moció, *ni pitos ni flautas*, l'any 2000 i el 2001.

Senyor conseller, faci el favor d'apuntar-ho: el meu Grup, Proposició no de llei sobre els pizzers, aprovada per unanimitat, a la Comissió de Treball; segon, interpellació de la senyora Comas –la hi donaré després– sobre l'amiant, que se n'ha oblidat; tercer, Plaseqta, seguretat en el treball –un servidor ara–; quart, la necessitat d'un centre d'investigacions perquè els horaris, les condicions de treball i la seva imbricació amb la sinistralitat laboral; cinquè –un servidor–, mesa de la mineria perquè es posi en marxa; sisè, pressupostos de la Generalitat, continuament. Vull dir, conseller, pensava vostè en Jorge Manrique, quan deia *recuerde el alma dormida*? Perquè, si no, és que no m'ho explico, que amb aquesta lletania de plantejaments vostè no sàpiga absolutament res, i els encarregats del seu magatzem de documents no li hagin sabut donar aquesta literatura, que, bé, és modesta però jo crec que és molt important.

I vostè que ha agafat el format de la por per no discutir amb els altres, i per posar-ho tot en una qüestió de boira *londinense*, no m'ha dit absolutament res de «què passa a l'economia submergida?». Segon, què passa amb aquesta proposta que li he fet d'un cos de mediadors aquí, a Catalunya, sense facultat sancionadora, perquè això forma part de la inspecció, però sí, vull dir, una gent..., en definitiva, una proposició que vostè coneix sobrerament, perquè m'ho ha llegit diverses vegades i perquè jo li he explicat sempre.

De manera, senyor conseller, que jo el felicito per aquesta aportació a l'institucionalisme quan diu: «Doncs, s'ha de trobar una forma perquè els partits de l'oposició siguin reprovats.» Però, a continuació, faci el favor de donar raons serioses. No faci com el senyor Millo, que és un *pillo*, encara que en aquest sentit li dic amb tota la sensació d'afecte, però sobretot és una pilleria i una deshonestedat momentània i sobrevinguda.

Acabo dient: faci el favor de fugir del format de la por, el format de la feblesa, de tenir l'estatura política que tots sabem que vostè té, òbviament, per contestar tot allò que li he plantejat, i, sobretot li demano solemnement que faci una reparació al meu Grup, quan deia que mereixia una reprovació perquè no havia fet res durant els anys 2000 i 2001. Torno a repetir –que encara està aquesta maca llum verda funcionant–: pizzers, amiant, Plaseqta, mesa de la mineria, el centre d'estudis –que al final es va desnaturalitzar– i tota la martin-gala contínua que hem plantejat amb relació als pressupostos de la Generalitat.

I acabo, senyor conseller, amb una referència –avui hi ha una sèrie de borinots al voltant del senyor conseller, abans el senyor Sesmió, ara els altres–: això de tenir una comunicació via innovació tecnològica, resulta que la gent s'assabenta del que estem dient, perquè he rebut una comunicació que em recordava el següent –cosa que jo sabia–, bé aquí diu quatre coses que no és convenient llegir, i diu: «El 90% dels centres públics de la Generalitat, conseller, no té pla d'evacuació i emergència, ni ha fet cap simulacre ni tenen avaluació de riscos acabada i, menys encara, s'han aplicat mesures correctores de les poques avaluacions acabades.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Encara llum verda... Tot això, malgrat que hi ha un requeriment de compliment de la Inspecció de Treball. O

sigui, la Inspecció de Treball ha de recordar al Govern què ha de fer —*en casa del herrero, cuchillo de palo*—, home.... Jo li obligava a fer-ho abans del 31 de desembre del 2001. Aquest amable comunicat em recorda, ens recorda i li recorda les seves mancances i, sobretot, la confrontació entre les seves paraules i la veritat del que està succeint, almenys en aquesta parcel·la del Pla d'evacuació i d'emergència.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo no cometré l'error que acaba de cometre el senyor López Bulla, de pujar aquí dalt i llegir un paper que li acaben de donar, no? A mi també m'acaben de donar un paper, ara, però, en qualsevol cas, el que sí que faré... (*Remor de veus.*) Per tant, el que no faré és cometre el mateix error: llegir-lo sense haver-lo estudiat amb calma. El que sí que faré és facilitar-li a vostè una fotocòpia d'un document, d'un document oficial, recent—recent—, en el qual es demostra que això que acaba de dir vostè aquí no és així, eh?, i que aquests plans hi són i que hi ha una sèrie de mesures preses, i que els centres aquí, quant a plans d'emergència, simulacres, quina és la feina que està feta, etcètera. Vull dir que, a vostè, jo el que li recomano és que abans de llegir aquí un paper que li acaben de donar, que li acaben de donar per aquí al passadís, sense haver-lo estudiat a fons i comprovat, sobretot, que el que diu és exactament o literalment cert, doncs, en fi, que s'ho repensi. En tot cas, no tinc cap inconvenient a donar-li després una fotocòpia perquè pugui comprovar vostè quin és el nivell de compliment sobre això que vostè acaba de comentar.

No li ho tindrè en compte perquè, quan a les persones se les coneix, doncs, un sap quan actuen de mala fe i quan no. Jo sé que vostè no actuava de mala fe quan m'ha qualificat a mi com ho ha fet, perquè sé que és una persona bona, en el bon sentit de la paraula, i, per tant, no li ho tindrè en compte, tot i que li haig de dir que no m'ha agradat, eh? Però, en qualsevol cas, tingui per segur que, de deshonestat, cap, per part meua, i que el que he explicat és literalment cert.

Quant a les picardies, escolti, jo he dit el que he dit, i és que les valoracions que s'havien fet quant a l'anàlisi, quant a la diagnosi que havia fet el conseller, eren positives, i després, a més a més, he felicitat el camí pel qual el Govern camina en aquesta matèria i el model que defensa per abordar aquesta problemàtica. I ho reitero, i després n'hi donaré alguns exemples concrets. O és que, per exemple, no ha quedat clar que en aquesta matèria s'ha de treballar amb peu ferm en tot el que fa referència a impulsar una cultura preventiva dintre del món de l'ensenyament? O és que no s'ha dit que el Govern farà un certificat d'excel·lència a la prevenció per a empreses? O que no s'han fet tota una sèrie d'afirmacions relacionades amb l'estudi de la causalitat dels

accidents de treball? O no s'ha parlat del Llibre blanc de la prevenció dels riscos laborals? O no s'ha parlat de l'increment en plantilla de tècnics, de centres de seguretat i condicions de salut en el treball? S'ha explicat, tot això.

Jo el que he dit és que felicitava aquest camí pel qual es camina. No he fet cap afirmació filibustera, com vostè deia. He formulat algunes preguntes, és cert; no he fet cap afirmació concreta. Vostè ha intentat desviar una mica l'atenció sobre la pregunta que he formulat en públic sobre quin era el paper dels partits polítics. Jo he preguntat quin era el paper dels partits polítics, he fet una pregunta. No he dit que tinguessin una responsabilitat específica, però sí que m'ha semblat convenient comentar quina era l'actitud amb què, segons la meua opinió, els partits polítics havíem vingut a aquest debat, no? I la mantinc, aquesta opinió, la mantinc.

El nostre Grup Parlamentari, vista la rèplica que ha fet el conseller després de la intervenció de la resta de grups, algunes coses comentarà, però poques coses té a afegir, no? Entenc que la intervenció del conseller ha estat clara. Ens ratifiquem en l'encert que, al nostre entendre, tenen les propostes que el Govern ha explicat; n'he comentat alguns exemples. I, d'altra banda, sí que voldria, en canvi, en aquest darrer torn, fer algun comentari amb relació a algunes coses que hem sentit aquí.

Per exemple, quan es parla de les mútues de treball, home, a nosaltres ja ens agradaria que, els diners que gestionen les mútues de treball, el Govern els considerés uns diners que poden ser gestionats per la Generalitat de Catalunya, cosa que no és així. Per tant, quan abans la portaveu del Grup Parlamentari Popular feia aquesta referència, m'agradaria fer aquest matís, no?

O, per exemple, quan es fa referència o es posen com a exemple altres comunitats autònomes..., s'ha utilitzat un cas, el cas d'Astúries, quan, en el cas concret dels accidents greus i els accidents mortals, està en una situació molt pitjor que la nostra.

I abans un altre grup parlamentari feia l'afirmació que Catalunya estava molt per sobre de la mitjana. Jo vull recordar novament que, quan fem referència als accidents greus i als accidents mortals, tan sols hi han dues comunitats autònomes, de les disset, que estiguin en una situació millor que Catalunya. Per tant, en aquest sentit, la situació de Catalunya és clarament molt millor que la de la resta de les comunitats autònomes.

I amb relació, també, a alguns comentaris que feia el diputat Rañé, home, és cert que vostè ha intentat, doncs, arreglar una mica allò que el senyor Maragall no va ser capaç d'arreglar en la moció de censura, no? Nosaltres, no és que hàgim corregit una cosa que havíem entès malament. No, no, no. Nosaltres havíem entès perfectament el que el senyor Maragall va dir des d'aquesta tribuna. El senyor Maragall, des d'aquesta tribuna, en el seu discurs de presentació de la moció de censura, amb relació a aquest tema que vostès consideren que és tan i tan important, no va dir absolutament res. En el paper escrit que va circular, si mires i remires, sí que trobes una línia, en el paper escrit que va circular. Però aquí s'ho va descuidar; o sigui, no va trobar que fos

suficientment important, el tema de la sinistralitat laboral, el tema dels accidents de treball, no va trobar que fos tan important com per poder-ho ell expressar; s'ho va descuidar. Segurament, quan va haver de desbrossar, de triar què és el que era important i què no, va considerar que això no ho era tant.

I nosaltres, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i, especialment, el Govern de Convergència i Unió, no és cert que l'únic interès que tinguéssim fos venir aquí a comparèixer i prou. L'interès que ha tingut sempre, que té i que continuarà tenint en el futur és que en aquesta seu parlamentària es tracti aquest tema, però es tracti –ja ho he explicat abans i, per tant, no cal que em repeteixi– en sentit positiu, en sentit constructiu, amb propostes concretes. I per això precisament en el debat de política general vàrem presentar, entre altres, aquella proposta, aquella Moció en la qual demanàvem la creació d'una comissió específica, una comissió d'estudi, en seu parlamentària, que elabori propostes concretes de cara al futur en matèria de prevenció de riscos laborals. I esperem, tot i que en el seu moment no vàrem tenir el recolzament dels grups parlamentaris d'esquerres, que més endavant, aquest recolzament, el puguem tenir, i quan instem la creació d'aquesta comissió hi siguem tots junts per poder-ho tirar endavant.

Es diu i es repeteix que el que està fent el Govern no és suficient, que el que fa està bé, però no és suficient. Doncs bé, precisament com que sabem que aquest tema requereix una actuació constant i permanent, nosaltres continuem demanant al Govern que segueixi aprofundint en aquestes actuacions, no només, com es deia abans, en les que ja s'han vingut fent fins ara, sinó en aquest pla concret de mesures que ens ha explicat aquest dematí el conseller, que sens dubte repercutiran en el futur en una millora substancial en un tema tan important com aquest, el tema dels accidents de treball.

I, per acabar, permetin-me una referència –ja que el senyor Huguet des d'aquesta mateixa tribuna ha fet una referència directa a la meua persona i, jo entenc que de manera simpàtica, m'ha qualificat de banderiller–, amb relació a un comentari que abans feia el conseller, permetin-me –ja que vostè també fa un moment, des del mateix escó, em reclamava que rematés la feina– que remati la feina en el següent sentit.

És a dir, el conseller, quan ha fet aquell comentari que ha fet, l'ha fet per un motiu molt concret; no només per vostè. De fet, de la seva intervenció, la intervenció del Grup Socialista, la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, de les seves intervencions, finalment, de manera velada, sempre es desprèn una insinuació,

una mena de consideració per donar a entendre que Convergència i Unió ja no governarà més, no?, que s'acaba, això, que no guanyarà les properes eleccions. I el senyor conseller el que ha fet és recordar-li què va passar l'any 79 quan la UCD, el Partit Socialista i el PSUC deien que Convergència i Unió desapareixeria del mapa també –això no va ser així; s'ha mantingut i ha crescut–, i li ha recordat també com l'any 80 el Partit Socialista també deia que guanyaria les eleccions, i Convergència les va guanyar.

Doncs, permetin-me que posi l'última banderilla, no? I no cal anar tan lluny. (*Remor de veus.*) L'any 99, la nit del 17 d'octubre del 99, recordi, senyor Huguet –jo encara ho recordo–, com vostè sortia per televisió saltant d'alegria, perdent totalment l'equidistància i dient i afirmant públicament que «ara sí que tindrem un govern d'esquerres», 17 d'octubre del 99. (*Veus de fons.*) Vigili, vigili, no sigui tan agosarat, si m'ho permeten, no siguin tan prepotents, no sigui que es tornin a equivocar i que aquestes enquestes que avui hem vist a la premsa no s'acabin complint. O, dit d'una altra manera: vostès vagin fent cas de les enquestes, vagin guanyant enquestes; mentrestant, nosaltres anirem guanyant eleccions.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Ha acabat el debat, i llavors aquesta presidència fa avinent el següent: que, d'acord amb l'article 124 d'aquest Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat es farà d'acord amb la seqüència següent.

El termini per presentar les propostes de resolució serà demà de nou a deu del matí. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a les onze –em sembla que el senyor Camp ho troba bé, això; esperi's, perquè ara ve el que és gros, eh? El termini per a presentar les propostes transaccionals serà de dotze a una. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a dos quarts de dues. La comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris sol·liciten que es votin separatament, a les tres. I la sessió del debat i votació de les propostes, a dos quarts de cinc. I llavors és quan es reprendrà la sessió.

I, de moment, suspenem la sessió.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	7.500 PTA	45,08 euros	
Número solt	225 PTA	1,35 euros	

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	6.000 PTA	36,06 euros	IVA inclòs
Número solt	120 PTA	0,72 euros	

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	13.000 PTA	78,13 euros	
---	------------	-------------	--

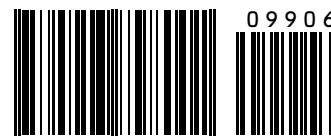
Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

0213-7976 (general)

Dipòsit legal: B-27.966-1980

Impressa a Multitext, SL • Barcelona



9 770213 798001